LINDA CAJIO

Partida perfectă

Traducerea şi adaptarea în limba română de MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Această carte este dedicată bunicii şi mătuşilor mele – toate, iubitoare de baseball!

Capitolul 1

— Huooo! Afară cu el, tâmpitu' naibii!

Elaine Sampson îşi trânti mâna peste gură, căzând la loc pe scaun, îngrozită de această ieşire necontrolată. Nu conta că mulţimea de pe Veterans Stadium urla aprobator în timp ce jucătorul de la Atlanta Braves ieşea abătut de pe teren, eliminat de Curt Schilling de la Philadelphia Pitchers.

— Mamă! exclamă Anthony, fiul ei de treisprezece ani, holbându-se la ea complet indignat. Se uită în jur, roşu în obraji, ca să vadă dacă auzise cineva.

— Ce naiba, scumpete, las-o-n pace, îi spuse Cleo Burfield, bătându-l compătimitor pe spate. E primul meci tare al sezonului, iar mama ta are sângele înfierbântat.

Anthony o privi zâmbind pe Cleo. Dacă negresa cea voinică aproba ceva, însemna că era ca lumea.

— Da' nu m-aş fi aşteptat s-aud vreodată aşa ceva de la tine, Elaine, interveni Mary Ososa, petrecându-şi printre degete mărgelele rozariului, în timp ce următorul jucător trecea în faţa lui Schilling. Mary era la fel de înţepată pe cât de obraznică era Cleo, deşi şi pe buzele ei apăruse un zâmbet.

— Era şi timpul s-o auzim, Mary, râse Jean Keenan. De aproape doi ani suntem în Clubul Văduvelor, şi pân-acum nu şi-a pierdut cumpătul la niciun meci.

— Trebuie să încetez să-i mai ascult pe ăia de la radio W.I.P., dimineaţa, mormăi Elaine; nu-i venea să creadă că

răcnise ca o ţaţă. Ea, o profesoară la clasa a şaptea, cu masterul, pentru numele lui Dumnezeu! Dar Phils-ii erau Phils-i. Trebuia să câştige meciul din deschiderea sezonului, pe teren propriu.

Cei doi bărbaţi din faţa ei se întorseseră auzind-o, iar Elaine îşi dădu seama că încă o mai priveau. Erau îmbrăcaţi sobru, având probabil locurile rezervate de firmă. „Tipi la costum”, cum îi numeau microbiştii. Nu aplaudau niciodată şi întotdeauna plecau înainte de final, ca să evite aglomeraţia de după meci. Mai rău, având abonamente pe cele mai bune locuri pentru tot sezonul, îi obligau pe fani să se mute la cucurigu, mult mai sus de rândurile cu 100, 200 şi 300. Elaine avea noroc că micul ei grup încă mai reuşea să obţină acelaşi rând an de an, la cumpărarea abonamentelor.

Unul dintre bărbaţii din faţa ei, cu părul pieptănat impecabil şi legat într-o scurtă coadă-de-cal bărbătească, la fel de impecabil bronzat şi având un cercel în ureche, o privi încruntat, ca şi cum i-ar fi adresat cea mai vulgară obscenitate. Celălalt, deşi îmbrăcat într-un costum scump şi afişând la rândul lui o podoabă capilară perfectă, deşi tunsă mai scurt, arăta mai puţin artificial decât însoţitorul lui. Pe de o parte, era mai vârstnic – la vreo patruzeci de ani, probabil. Avea chipul slab şi colţuros, cu ridurile începând să i se adâncească pe lângă gură. Părul îi era brunet, mai puţin câteva şuviţe argintii la tâmple, nu mai mult de una sau două în fiecare parte, ca şi cum le-ar fi câştigat pe merit, nu prin îmbătrânire. Elaine îl observase încă de la începutul meciului. Între timp, îi tot întrezărise profilul, ceea ce-i cam stârnise curiozitatea de a-i vedea bine faţa.

Acum, dorinţa i se împlinise. În timp ce bărbatul o privea, inima Elainei începu să bată cu viteza fulgerului, limba i se lipi de cerul gurii, iar creierul i se făcu terci.

Prin măruntaie, însă, i se porni o delicioasă senzaţie de căldură care-i tăie respiraţia. Intensitatea trăirii o sperie, căci de mult nu mai simţise aşa ceva.

Ochii bărbatului îi susţineau privirea. Erau de un căprui închis, ca ai unui pui de căprioară pe care Elaine îl crescuse cândva până la maturitate. Totuşi, în adâncurile acelor ochi nu se citea aceeaşi blândeţe. Erau duri… speculativi… şi-ţi capturau privirea ca ai unui piton.

Pe Elaine o străbătu un fior de panică. Vuietul mulţimii scăzu până la nivelul unei rumori slabe, în timp ce restul lumii părea să se întunece, strângându-se în jurul ei şi al bărbatului. Acesta coborî privirea, măsurând-o din cap până-n picioare, de la şapca roşie printr-a cărei fantă de la spate îi ieşea coada, peste tricoul cu glugă şi blugi, până la şosetele albe şi adidaşi. Elaine îi simţi energia privirii până-n adâncurile făpturii ei. Era văduvă, avea treizeci şi şapte de ani şi un fiu de treisprezece, şi nu-şi amintea când se uitase ultima oară aşa la ea un bărbat. Ar fi trebuit să se simtă flatată, dar se simţea vulnerabilă ca un iepure sub labele lupului. Şi-şi mai dorea şi să fi cântărit cu vreo cinci kilograme mai puţin şi să fi purtat o rochie fără bretele. Ce naiba, o asemenea privire admirativă din partea unui bărbat era o raritate, iar Elaine ar fi trebuit să arate bine cu o ocazie ca asta.

— Mami… Mami!

Bărbatul se întoarse la loc, întrerupând în sfârşit contactul vizual. Elaine clipi din ochi. Trase adânc aer în piept, încercând să-şi regăsească echilibrul. Lumea se limpezi iar în jurul ei.

Curt dăduse încă o lovitură.

Elaine îi zâmbi fiului ei, care chiuia, strângând-o în braţe pe Cleo. Ştia că mai degrabă ar fi murit decât să-şi îmbrăţişeze mama în public. Cu Cleo era altceva.

— Uite-acuş vine băiatu’ meu! anunţă Cleo mândră.

— Dacă Lenny Dykstra ar fi băiatul tău, am avea bomba anului, chicoti Jean. Era înaltă şi ciolănoasă, pe când Cleo era scundă şi pieptoasă.

— N-aş putea eu să fiu mămică-sa! râse Cleo încântată. Lenny mă excită, ori de câte ori ia măciuca-n mână... Pardon, puişor, se scuză ea, acoperind cu întârziere urechile lui Anthony. Eşti încă prea mic pentru aşa ceva. Da, mamă-Doamne, să mai trăiască Luther al meu, aş zice: „Luther, fii gata, asta-i seara ta norocoasă!”

Cele trei văduve mai vârstnice izbucniră în râs. Anthony zâmbi. Elaine, obişnuită cu asemenea flecăreli, se înroşi, jenată din cauza bărbatului aşezat în faţa ei.

— Taci şi te uită, Jean, continuă Cleo. Suntem cu o fugă-n urmă, iar Lenny o s-o pună la punct.

— N-ar strica, mormăi Mary, cu mărgelele alergându-i printre degete cu toată viteza. Dacă nu se-ntâmplă ceva mai repede, Bravii ăia ştiţi-voi-ce au să câştige!

Era ciudat că se împrietenise cu acele femei, toate trecute de şaizeci de ani, îşi spuse Elaine. Se cunoscuseră chiar pe acele locuri, cu ani în urmă, când Anthony era mic. Pe-atunci, pe Elaine n-o interesa jocul; venea numai de dragul soţului ei.

Apoi Joe murise, la o vârstă nedrept de prematură. Cu un an şi jumătate în urmă, ieşise să cumpere pâine şi lapte, iar un şofer trecând pe roşu îl lovise în plin. Elaine rămăsese cu o casă şi o ipotecă prea mare, un fiu şi foarte puţini bani de asigurare.

Cleo se aplecă, bătându-i pe umeri pe „tipii la costum”.

— Fiţi atenţi, băieţi, acum vine frumos!

— Dar e deja cu două lovituri în urmă! replică neîncrezător bărbatul mai tânăr.

Cleo îşi trase nasul.

— Asta-i strategia lui Lenny. O să-l facă pe aruncător

să tragă de zece ori, doar ca să-l scoată din stare.

— Lecţia pe ziua de azi, comentă Mary.

— Amin! adăugă Jean.

Elaine aştepta şi ea o salvare cerească, întrucât mortificarea cărnii era deja garantată. Cele trei erau într-o formă rară.

Tânărul făcu o mutră circumspectă, iar celălalt clătină din cap. Elaine se stăpâni să nu-şi toarne peste ei cutia de suc. Cleo încerca să fie prietenoasă, ceea ce nu se putea spune şi despre cei doi.

Tensiunea de pe stadion atinse paroxismul când Lenny Dykstra trimise câteva mingi în tribune, iar la altele renunţă, până când îi rămaseră trei mingi şi două lovituri, aşa cum prezisese Cleo. Elaine uitase de bărbatul aşezat în faţa ei. Uitase de „costume”, uitase şi cum o chema, unde lucra şi alte informaţii vitale. Strângea în mână cutia de suc, ameninţând s-o verse. Înţelegea dintr-odată dorul de Luther al lui Cleo, căci tot trupul îi vibra de emoţie, iar sângele îi clocotea fierbinte în vene. Simţea o nevoie disperată să-i uşureze cineva tensiunea senzuală… oricine…

Coborî privirea spre bărbatul din faţă. Spre marea ei surpriză, acesta se întoarse în acelaşi moment, ca şi cum i-ar fi simţit gândul. Elaine nu-şi mai putu lua privirea dintr-acolo, nu se mai putu concentra decât asupra lui.

Bărbatul nu întoarse capul decât când peste mugetul stadionului se auzi bufnitura lemnului lovind pielea. Elaine ridică privirea la timp pentru a vedea mingea mică şi albă zburând… zburând… Prinzătorul alerga spre pista de avertizare… întindea braţul… Sări drept spre perete…

Mingea pluti peste gardul din dreapta, în ocolul echipei Phillies. Drept la ţintă.

Elaine sări în picioare, cu un ţipăt, aruncându-şi braţele în sus de bucurie. Chiar în acel moment, îşi dădu

seama că încă mai ţinea în mână cutia de suc, iar lichidul dinăuntru sărea la rândul lui. Privi cu fascinaţie îngrozită cum se mişca, aproape cu încetinitorul, prin aer, întinzându-se ca o pânză maronie sclipitoare, plină cu gheaţă pisată. Îl lovi în plin pe bărbatul din faţă şi, în acel moment, lumea încremenită câteva clipe se însufleţi din nou, agitată şi zgomotoasă.

Strigând ascuţit, omul sări în picioare, cu capul şi umerii costumului leoarcă de suc.

— O, Doamne, o, Doamne-Dumnezeule! exclamă Elaine, înhăţându-şi şerveţelele şi începând să-l şteargă pe păr şi spate; îşi simţea obrajii înfierbântându-se de jenă. Scuzaţi-mă, îmi pare atât de rău…!

Bărbatul îi dădu mâinile la o parte, în timp ce şerveţelele murate se făceau bucăţi. Oamenii din jur râdeau şi aplaudau, atât la adresa meciului, cât şi pentru spectacolul gratuit la care tocmai asistaseră. Celelalte trei văduve hohoteau ţinându-se cu mâinile de burtă. Până şi fiul ei chicotea.

— Îmi pare atât de rău! repetă Elaine, cu faţa arzându-i ca focul. Mă simt îngrozitor. Vin cu dumneavoastră la toaletă, să vă şterg cu buretele de toată spuma asta…

— Doar n-o să torni apă peste-un costum italienesc, vaco! începu să se agite tânărul de alături. Nu-mi vine să cred, ce mocofani umblă pe lumea asta! Ar trebui să scumpească biletele, ca să stăm şi noi alături de lume mai de soi…

— Taci din gură! izbucni Anthony, trecând în faţa Elainei, ca pentru a o apăra. E mama mea şi a fost un accident!

Atitudinea fiului ei făcu ochii Elainei să se umple de lacrimi. Încercă să se ascundă, ştiind că Anthony s-ar fi simţit umilit dacă o vedea plângând de mândrie.

— Băiatul are dreptate, a fost un accident, spuse bărbatul mai vârstnic, adăugând spre Anthony: îmi pare rău pentru ce-a spus Ed. Nu vă faceţi probleme.

Ed păru gata să-şi înghită până la ultimul dinţii sidefii.

— Dar, Graham…

Se întrerupse, întorcându-se spre Elaine, cu o expresie dezgustată.

— Scuze…

Elaine nu-i spuse nimic, simţind că-i venea să intre în pământ. Intervenţia celuilalt îl făcuse şi pe Anthony să arate copilăros.

— Mulţumesc, Anthony, îl strânse ea de umeri, cu recunoştinţă. Băiatul era la fel de înalt ca ea, lucru care o înduioşa chiar şi în situaţia aceea ciudată.

Un plasator apăru lângă ei, atras de agitaţie, iar Graham îi explică imediat că nu era nicio problemă, se vărsase doar puţin suc. Plasatorul plecă, iar spectatorii din jur începură să se aşeze la loc.

— Vă rog, îi spuse Elaine lui Graham, înainte ca acesta să se întoarcă. Măcar permiteţi-mi să vă dau costumul la curăţătoria chimică…

— Nu, nicio problemă, refuză el aşezându-se.

Nu putea să-l acuze. Cleo îşi trase nasul, în timp ce Jean făcea o mutră abătută. Rozariul lui Mary ţăcănea. Elaine trase adânc aer în piept şi îl bătu pe umăr. Graham se răsuci în loc, privind-o lung.

— Serios, vreau să mă achit, spuse ea. Daţi-mi voie să rezolv problema.

Graham clătină din cap şi se întoarse din nou.

Elaine scoase din borsetă o hârtie de douăzeci de dolari. Îl bătu iar pe umăr. Graham se întoarse încă o dată. Îi agită banii prin faţă.

— Uitaţi, cam atâta ar trebui să coste…

Ed pufni, indicând clar că oferta era prea modestă pe lângă preţul curăţatului. Elaine se întrebă cât costa curăţirea chimică a unui costum italian. Oare mătasea din Italia avea proprietăţi speciale, care sfidau metodele obişnuite?

— Mulţumesc pentru bunăvoinţă, răspunse Graham, dar îmi pot rezolva singur problemele curăţătoriei chimice.

Glasul nu-i era deloc neplăcut, meditä Elaine. Ba chiar îi trimitea pe şira spinării nişte fiori care nu aveau nicio legătură cu răcoarea serii de aprilie.

— Ba nu, insist…

— Ascultaţi, doamnă, nu e necesar…

— Ba este.

Dar ce-ar fi putut face – decât eventual să-i îndese banii în buzunar? apoi îi veni o idee.

— Am o prietenă, proprietara unei curăţătorii chimice, în Malvern. Sunt sigură că se poate ocupa de costumul dumneavoastră. Are multe personalităţi printre clienţi. Iată aici adresa ei.

Scoase din borsetă o carte de vizită şi notă ceva pe verso, înainte de a i-o întinde.

— Nancy îmi datorează o favoare, aşa că vă va curăţa bucuros costumul. Am să-i dau un telefon mâine ca s-o anunţ. Aveţi aici adresa şi numărul ei de telefon, dar n-ar trebui să fie nicio problemă. Serios, m-aş simţi prost dacă nu v-aş rezolva problema costumului. Vă rog, nu mă refuzaţi.

Graham o privi lung câteva momente. Elaine avea senzaţia îngrozitoare că tocmai îi crescuse un al doilea cap. Individul se pricepea de minune să hipnotizeze oamenii. Parc-ar fi fost Dracula. Şi, la fel ca Dracula, emana o senzualitate subtilă.

Îi întinse cartea de vizită, ca să risipească transa. Fără tragere de inimă, Graham o acceptă.

Elaine zâmbi uşurată.

— Nancy lucrează foarte bine. N-o să vă pară rău, vă dau cuvântul meu.

În sfârşit, Graham îi întoarse spatele. Elaine se lăsă moale în scaun, cu senzaţia că tocmai fusese eliberată din închisoare. Rezistă dorinţei de a-şi face vânt. Calmul era mult mai demn şi sigur.

Deschiderea sezonului sportiv era plină de surprize, îşi spuse ea – şi nu toate aveau loc pe teren.

Capitolul 2

Graham Reed se simţea îngrozitor. Sucul rece se prelinsese pe sub sacou şi cămaşă, făcându-l să dârdâie. Aerul rece al serii nu-l ajuta cu nimic. Mai rău, îşi simţea ceafa şi pielea capului cleioase. El, un amator de baschet, venise la un meci de baseball, un sport lipsit de orice eleganţă, după părerea lui. Ed Tarksas îl înghesuia din dreapta, iar un necunoscut se tot freca de el din stânga.

Pe când în spate avea o maniacă trăsnitor de frumoasă.

Poate că „frumoasă” nu era cuvântul cel mai potrivit, îşi spuse el. O observase încă de când se aşezaseră, dar nu se deranjase să se întoarcă spre ea până nu-i auzise ieşirea aceea zgomotoasă. Iar atunci, nu-şi mai putuse lua privirea dintr-acolo.

Purta o şapcă de baseball a echipei Phillies trasă pe frunte, iar felul cum i se revărsau pe umeri şuviţele cozii de cal, cu capetele firelor de păr arcuite, de o culoare castanie atât de închisă încât părea aproape neagră, îi amintea de o adolescentă. îl mâncase pielea să-i atingă părul, să şi-l înfăşoare pe degete, să-i simtă vitalitatea. În urechi îi atârnau elegant nişte cercei de aur în formă de inele, mari şi subţiri, distonând cu şapca într-un mod care, curios, îi stătea bine. Nu avea faţa la fel de armonioasă ca a unui model, dar pometii obrajilor i se conturau

remarcabil şi avea o piele netedă, uşor înroşită de frig. Buzele-i erau pline, incitante, iar Graham se pomeni că dorea să le guste, să le încerce, să descopere cât de bine se potriveau cu ale lui. Trupul femeii era acoperit de o geacă groasă şi o pereche de blugi, însă se observa că arăta atrăgător. I-ar fi dat cam treizeci şi cinci de ani, o vârstă a maturităţii şi a experienţei… şi a senzualităţii latente. I-o simţea, i-o vedea şi avea senzaţia că fusese izbit în plin de un camion, doar aruncându-i o privire.

Băiatul de alături semăna destul de mult cu ea, ca fizionomie şi coloraţie, ca să se vadă clar că-i era fiu. Şi deşi nu avea nevoie de ajutorul nimănui pentru a-şi plăti curăţătoria chimică, Graham recunoştea că-i plăcuse insistenţa ei de a se achita. Spunea mult despre ea, ca persoană. îi plăcea şi felul cum băiatul sărise să-i ia apărarea. Mama lui îl potolise cu o privire, îl dominase cu privirea şi pe Ed, fiind clar că nu avea nevoie de protecţia nimănui, dar atitudinea copilului sugera limpede ce fel de mamă era.

Totuşi, avea un copil… Graham nu făcea casă bună cu copiii, aşa că evita femeile care-i aveau. Desigur, în cazul de faţă nu avea nicio importanţă. Probabil că era căsătorită.

Un pârâiaş de apă din gheaţa topită i se prelinse pe sub cămaşă, în josul omoplatului. Graham îşi potrivi gulerul şi-şi desprinse de piele materialul ud, încercând zadarnic să evite senzaţia. Umezeala rece din jurul gâtului devenea insuportabilă. Trebuia să se ducă la toaletă, cu un nivel mai jos.

Curăţenia din încăpere îl surprinse. Nimeni nu-l învrednici cu mai mult de o privire când îşi scoase sacoul şi cămaşa, începând să-şi clătească părul şi umerii cât putea de bine, la un lavabou. Se şterse cu câteva prosoape de hârtie, apoi îşi ţinu hainele umede sub uscătorul cu aer

cald. Pe măsură ce materialele se uscau, petele deveneau tot mai închise la culoare, spre nemulţumirea lui. Maniaca drăgălaşă îi făcuse figura…

— Mă scuzaţi…

Bărbaţii din dreptul pisoarelor scoaseră o salvă de chiţăieli, începând înnebuniţi să se încheie la pantaloni, la auzul vocii feminine dinspre uşă. Graham tresări şi se răsuci în loc.

Maniaca apăruse în prag, ca şi cum gândurile lui ar fi chemat-o acolo. Camionul îl lovi din nou, cu şi mai multă forţă.

Stătea întoarsă în semiprofil, ferindu-şi privirea, dar această atitudine nu alunga consternarea produsă de prezenţa unei femei în pragul ultimului refugiu exclusiv masculin de pe planetă. Şi nici pe Graham nu-l împiedica să se simtă stânjenit.

În picioare, arăta mult mai bine decât aşezată. Mult mai bine…

— Dacă le uscaţi fără să spălaţi pata mai întâi, s-ar putea să nu mai iasă… îl preveni ea.

Graham îşi regăsi graiul – şi uzul raţiunii.

— Ai înnebunit? Aici e toaleta bărbaţilor!

Bărbaţii din spatele lui scoaseră un muget colectiv de oroare, precum corul dintr-o tragedie antică, iar acest sunet păru s-o dezmeticească în sfârşit. Dispăru după colţ. Bărbaţii se mai calmară, continuând însă să se uite urât la Graham, ca şi cum el ar fi fost de vină pentru invazie.

— Scuzaţi-mă! strigă femeia. Dar, când aţi început să vă trageţi de guler şi aţi plecat, am intrat la griji. M-am gândit să văd dacă nu vă pot ajuta. Vreţi să le iau eu şi să le spăl, la toaletă femeilor?

— Nu, mulţumesc, răspunse grăbit Graham, imaginându-şi cum ar fi stat în faţa toaletei femeilor, pe jumătate gol. Îşi împinse din nou hainele sub uscător,

mormăind: hai, hai odată…

— Am uitat cât de problematică e mătasea când se udă… Iar le uscaţi? N-ar trebui…

— Prefer să risc, replică Graham, întrebându-se ce şi-o fi spus când îl văzuse topless. Probabil că ar fi trebuit să mai slăbească şi să facă gimnastică regulat, conchise el, întrebându-se apoi imediat ce naiba-l apucase să-şi pună asemenea probleme. Pe piept începeau să-i apară primele fire de păr alb, printre cele castanii…

— Apropo, mă numesc Elaine Sampson. Pe dumneavoastră vă cheamă Graham, aşa e?

Graham clipi din ochi, nedumerit, apoi răspunse maşinal:

— Da, Graham Reed…

— Frumos nume.

Se lăsă o lungă tăcere. Graham nu mai găsi nimic altceva de spus, aşa că zise doar atât:

— Mulţumesc.

— Sper că veţi da curs ofertei mele, mai ales acum, când petele au intrat în material, Aveţi nevoie de o curăţătorie chimică foarte bună. Sunt văduvă, am un fiu… L-aţi văzut…

Lăsă fraza neterminată, iar Graham îşi dădu seama că trebuia să răspundă.

— Da, l-am văzut.

— Nu mai are tată, aşa că e de două ori mai important să-i dau exemplu. Aveţi şi dumneavoastră copii?

Câteva capete se întoarseră. Graham înghiţi în sec şi spuse, fără a se adresa cuiva anume:

— Mi-a vărsat suc pe costum.

— Ce-aţi spus?

— Nu, n-am copii, nici măcar nu sunt căsătorit, răspunse el, mai tare. Nu s-ar putea să purtăm conversaţia asta mai târziu?

— Aşa, aşa! răcni un glas dintr-o toaletă. Ce-ar fi s-o lăsaţi pe mai târziu?

— A...! Da, desigur, dar dacă nu rezolv problema cu costumul, va crede că nimic nu ne obligă să ne îndreptăm greşelile.

— Doamnă, vă înţeleg perfect şi vă admir atitudinea, începu Graham, scuturându-şi cămaşa şi sacoul pentru a le grăbi uscarea.

Uscătorul, deloc dispus să coopereze, se opri chiar în acel moment.

Graham plesni butonul de pornire, apoi îşi dădu seama că putea merge mai uşor dacă ţinea cămaşa peste sacou. Le schimbă poziţia, blestemându-se pentru că acceptase invitaţia lui Ed Tarksas la meci, numai ca să-i poată asculta campania publicitară pentru reţeaua lui de pizzerii. Cove Pizzerias nu-şi putea permite reclamele radio, T.V. şi tipărite pe care Ed voia să le răspândească prin toată Delaware Valley. Graham avea numai douăzeci de localuri în statul Delaware, cel mai profitabil de pe litoral, aşa că nu era convins că o ditamai campania ar fi fost eficientă financiar, în pofida insistenţelor lui Ed.

Acum nu se mai gândea decât la femeia asta care nu-i dădea voie să-şi lase petele să intre liniştite în costum. Dacă avea chef de vorbă, Graham se putea gândi la alte locuri, mult mai potrivite, mai intime…

— Deci, vă duceţi să vă daţi costumul la curăţat?

— Numai dacă nu mă spânzur mai întâi, bombăni Graham.

— Ce-aţi spus?

— Nimic, nimic! strigă el, întrebându-se dacă nu cumva îi putea citi gândurile. Asta chiar că l-ar fi speriat.

Deodată, auzi de afară agitaţie: ţipătul unui băiat, apoi vocea nemulţumită a unei femei. Acum ce-o mai apucase?

— Ce se întâmplă? întrebă, pipăindu-şi cămaşa. Da, era aproape uscată.

— Un moment! Aici a izbucnit o rebeliune…

Altcuiva, Elaine Sampson îi spuse:

— Nu-l cunosc pe bărbatul de-acolo, credeţi-mă, dar mi-am vărsat sucul pe hainele lui şi a fost foarte amabil. Poate se va ocupa el de fiul dumneavoastră. Domnule Reed? strigă ea din nou. Va intra un băieţel, are nevoie la toaletă. Mama lui vă roagă să vedeţi puţin de el…

Graham îşi privi pieptul gol, apoi ridică privirea spre bărbaţii care se învârteau prin jur, uitându-se la el de parcă ar fi înghiţit spade înroşite în foc. Avea senzaţia că se afla într-un coşmar care nu se mai termina. „Recunoaşte, Reed, situaţie mai bizară decât asta nici că se poate”.

— Ăăă… să vină.

În toaletă intră un băieţel de vreo cinci-şase ani, prea mic ca să se descurce singur, dar prea mare ca să intre cu mama lui în toaleta femeilor. Avea o mutră bosumflată, iar Graham nu putea să-l condamne. îi zâmbi încurajator, spunând:

— Mamele au dreptate să se îngrijoreze, dar ele nu înţeleg nimic, nu-i aşa?

Băiatul nu răspunse, începând doar să-şi rezolve problema, sub privirile amuzate ale celorlalţi bărbaţi. Graham oftă, observând rezultatul obişnuit din toate ocaziile când încerca să fie prietenos cu copiii. Aceştia nu-l simpatizau. Întotdeauna se simţise stingherit în preajma lor. Cu rarele prilejuri când îl încercau instinctele familiale, şi le înăbuşea cu hotărâre, ştiind că afacerile îi răpeau tot timpul şi l-ar fi împiedicat să fie un bun părinte.

Băiatul se îndreptă spre ieşirea din cealaltă parte a toalete, iar Graham strigă plin de solicitudine:

— E-n regulă, iese acum!

Drept răspuns, puştiul întoarse capul şi scoase limba la Graham.

Câţiva dintre bărbaţi chicotiră. O dovadă în plus a nepriceperii lui cu copiii, îşi spuse Graham.

Luă cămaşa pe el, fără să-i pese că încă mai era udă prin vreo două locuri. Putea rămâne fără sacou; mai era umed. Încheindu-se la nasturii cămăşii, ieşi.

Elaine îl aştepta. Îi zâmbi şi, cu toate că mama şi copilul plecaseră, îi spuse:

— Mulţumesc. A fost foarte amabil din partea dumitale. Băiatul refuza să intre cu mama lui la toalea femeilor şi făcea scandal.

— Nu cred că l-a mulţumit prea mult compromisul la care s-a ajuns, zâmbi posomorât Graham. Mi-a scos limba.

Elaine clătină din cap.

— Copii. Oricum, toaletele publice sunt o problemă, pentru o mamă care iese cu fiul ei. Anthony avea cam aceeaşi vârstă când a insistat că era destul de mare ca să folosească toaleta bărbaţilor. Cum se prezintă cămaşa şi sacoul?

— Sunt destul de uscate.

— Mă simt foarte prost că am vărsat sucul…

— Nu e cazul, surâse Graham. De fapt, a fost o adevărată aventură.

Când Elaine zâmbi la rândul ei, Graham simţi imboldul ciudat de a o săruta. Elainei i se şterse zâmbetul de pe buze, ca şi cum ar fi intuit atracţia pe care i-o inspira.

— Simt un pericol, spuse ea încet.

— Nu reprezint niciun pericol, o asigură Graham, simţindu-se dintr-odată primejdios şi impulsiv – două senzaţii pe care nu le mai avusese niciodată.

— Ba da, insistă ea. Ai nişte ochi ca ai unui pui de căprioară pe care l-am crescut în copilărie, când locuiam

în Pennsylvania. Dar ai dumitale sunt…

— Sunt… cum?

Trebuia să ştie. Avea treizeci şi şapte de ani şi trebuia să ştie.

— Sunt mai intenşi, încheie Elaine.

Nu ştia ce însemna intensitatea, îşi spuse Graham. Felul cum se uita la el îl zguduia din creştet până-n tălpi. Aia era intensitate.

— Ăă, ar fi cazul să mă întorc în tribună, spuse Elaine.

Graham dădu din cap.

— Şi eu.

— Mă duc să cumpăr nişte cartofi prăjiţi, ca să am un alibi, zâmbi ea uşor, în timp ce porneau spre cel mai apropiat bufet.

Graham o urmă.

— De ce ai nevoie de un alibi?

— Fiindcă prietenele mele sunt băgăreţe, iar fiul meu are tot felul de păreri. Abia a împlinit treisprezece ani. La vârsta asta, copiii sunt foarte impresionabili.

— Aha…

Elaine cumpără o pungă mare cu cartofi prăjiţi. îi oferi şi lui, iar Graham luă unul. Era lung, gros şi fierbinte.

— Colesterolul să trăiască! glumi Elaine, înainte de a muşca şi ea dintr-un cartof.

Cartoful era la fel de gustos pe cât de bine mirosea. Graham îi zâmbi.

— Sunt buni.

— Cei mai buni, confirmă Elaine, apoi îşi drese glasul. Poate ar fi mai bine să te duci înaintea mea. Altfel, vor crede că m-am ţinut după dumneata ca să te pisez, şi-au să mă tachineze.

— Iar fiul dumitale va fi impresionat.

— Fiindcă şi el mă consideră o pisăloagă. De fapt, nu

sunt decât foarte grijulie. Zău aşa, du-te la prietena mea cu costumul. O să ţi-l cureţe bine, şi-am să mă mai liniştesc.

— Cred că dacă nu mă duc, ai să deşerţi cartofi prăjiţi peste el.

Cartea de vizită pe care i-o dăduse părea să-i ardă buzunarul. Nu conta că în acel moment nu avea sacoul pe el. Ştia că în buzunar se găsea cartea de vizită, ca o momeală.

Elaine râse.

Graham nu-şi amintea când auzise ultima oară o femeie râzând. Nici când îşi făcuse ultima oară griji pentru el o femeie nu-şi mai amintea. Ambele senzaţii erau foarte plăcute.

Îşi luă pe el sacoul umed şi urcă treptele de beton spre tribună. Micul contingent de pe rândul de deasupra îl observă imediat. Fiul Elainei Sampson îi aruncă o privire, apoi reveni cu ochii spre teren. Părea un băiat bine crescut. Graham se întrebă cum fusese tatăl lui.

Se aşeză la loc lângă Ed.

— Am pierdut ceva?

— Doar încă un punct acasă, scumpule, se auzi o voce din spatele lui.

Graham întoarse puţin capul, ca s-o vadă mai bine pe negresă. Aceasta îl privea cu un rânjet complice.

— Mulţumesc.

Se răsuci la timp pentru a o vedea pe Elaine apărând la baza scării. Mânca un nou cartof, nevinovată ca o adolescentă. Şi arăta al dracului de atrăgător.

— A cumpărat cartofi prăjiţi!

Din spatele lui se înălţă un cor de urlete indignate, acompaniat cu jurăminte de a o sili pe Elaine să împartă bunătăţile. Graham zâmbi fudul. El îşi primise partea, când încă mai era fierbinte.

Deodată, auzi o bufnitură puternică. Mulţimea se ridică în picioare cât ai clipi, mugind. Graham se ridică şi el, mai mult din curiozitate. Încă un punct acasă pentru Phillies. Fanii echipei nu-şi dăduseră banii de pomană.

Se uită peste capetele celor de alături, aşteptându-se s-o vadă pe Elaine urcând în continuare scara. Spre uimirea lui, aceasta se oprise cu faţa spre teren, executând un fel de dans ciudat.

Îşi legăna şoldurile dintr-o parte în alta, cu degetul arătător în sus, apoi şi-l coborî în diagonală peste trup şi îl ridică din nou, în contrapunct cu mişcarea şoldurilor. Oamenii din jur începură să scandeze:

— Buuuf! Şi a tras-o!

Continuară aşa un timp, mişcându-se în acelaşi fel ciudat.

Elaine era o mamă cum Graham nu mai cunoscuse niciodată. Reuşise să antreneze un grup întreg în ritualul acela straniu – şi nu scăpase niciun cartof prăjit din pungă.

Ceea ce-l făcea s-o placă şi mai mult.

Elaine observă momentul când Graham şi tovarăşul lui „la costum” plecară, la începutul reprizei a opta. Avu senzaţia că în jurul ei se dărâma un zid. Nu ştia de ce se simţea atât de dezamăgită că Graham nu mai rămăsese până la sfârşitul meciului, nici nu înţelegea de ce insistase aşa de tare să-i accepte oferta. Adevărat, trebuia să se asigure că Anthony învăţa să-şi îndrepte greşelile şi să respecte bunurile altora, dar poate că de data asta întrecuse o idee cam mult măsura.

Mult mai important era alt aspect: Graham Reed era periculos. Era prea sofisticat pentru ea, prea cizelat, prea… „corporatist”. Chiar şi în toaletă, fusese complet calm, deloc descumpănit, după surpriza din primul moment. Iar pe urmă, când stătuseră de vorbă împreună…

Nu era pregătită să se gândească din nou serios la

bărbaţi. Categoric, în ultima vreme nu întâlnise niciunul la care să se gândească serios. Bill Voss, care preda matematica la clasa a opta, era un burlac drăguţ, dar nu-i stârnea niciun fior. Acest Graham Reed, însă, putea stârni scântei fără să-şi mişte niciun muşchi. Un asemenea bărbatnu-i inspira unei femei noţiuni de stabilitate. Elaine ar fi trebuit să fie recunoscătoare că o considera o smintită cam împrăştiată.

— Bate trei! strigă Cleo.

Spectatorii se ridicară tumultuos, când repriza a noua luă sfârşit. Cei de la Phillies câştigaseră. Elaine reveni cu atenţia în direcţia cuvenită.

Se ridică în picioare, aplaudând alături de celelalte membre ale Clubului Văduvelor.

Capitolul 3

— Anthony! Ai uitat să-ţi iei rufele! strigă Elaine în susul scării, privind spre un teanc de tricouri şi jeanşi împăturiţi perfect.

— Of, mami!…

— Niciun of mami! replică ea ferm. Dacă vrei să ieşi afară după cină, fă bine şi ia-le acum. Şi nu uita să-ţi pui lucrurile în sertare!

Nu luă în seamă bombănitul de la etaj şi intră în bucătărie, pentru a spăla încă un rând. Pe drum, îl mângâie afectuos pe Mikey, motanul, care zăcea pe canapea. Unde dispăruseră principiile nobile de a nu permite pisicilor să se urce pe mobilă? se întrebă ea. Zburaseră pe fereastră, deopotrivă cu alte intenţii la fel de lăudabile.

Chiar aşa, îşi spuse, privind dezordinea din mijlocul bucătărie. Altă intenţie bună lăsată de izbelişte. De ce nu-şi putea permite ceva mai de soi decât o casă cu maşina de spălat şi uscătorul în bucătărie? Măcar una cu spălătorie separată. Sau, o, dulce binecuvântare, o casă cu subsol…!

— Fiindcă orice cameră în plus înseamnă bani în plus, răspunse ea cu voce tare, ridicând cârnatul din tigaia cu sos, ca să-l pună la scurs. Mâncaseră de cină, dar Elaine se hotărâse să profite de seara liberă de la şcoală ca să pregătească alte câteva cine, punându-le apoi la congelat pentru mai târziu. O nouă intenţie bună care-i ocupa seara.

Se întrebă dacă Graham Reed avea să vină la meciul următor, apoi se înfioră, amintindu-şi momentul când i se păruse că voia s-o sărute, lângă chioşcul cu gustări. Dar asta era o prostie. Cu ce l-ar fi putut interesa ea, o femeie de vârstă mijlocie, cu un copil? Un bărbat că el nu era de nasul ei, nici chiar dacă l-ar fi interesat.

Zâmbi, amintindu-şi cum acceptase să-l supravegheze pe băieţelul acela la toaletă. Apoi, zâmbetul i se şterse. Cu siguranţă, n-avea să-i accepte oferta. Nu ştia dacă să fie sau nu dezamăgită pentru asta.

— Nu sunt dezamăgită deloc, spuse ea ferm, luând un braţ de rufe ca să le pună în maşină.

— Iar vorbeşti singură?

Se îndreptă, privindu-şi fiul care apăruse în uşa bucătăriei. îi zâmbi.

— Da, sunt nebună. Se transmite de la copii. Ţi-ai dus rufele sus? Le-ai pus la loc?

Anthony îşi dădu ochii peste cap.

— Da…!

— Vin eu să ţi le controlez, mai târziu. Nu uita, mâine seară fac curăţenie.

— Am să trec la inspecţie.

— Mare minune.

— Ce-am mai râs. Acum pot să mă duc la Steven?

— Lecţiile sunt gata, toate?

— Da.

— Să fii acasă la nouă.

— Bine.

Anthony o luă la fugă spre uşă. Elaine o auzi deschizându-se. Spera să nu uite s-o închidă în urma lui. Din cine ştie ce motiv, copiii nu închideau uşile niciodată în zilele friguroase, dar le închideau întotdeauna când te coceai de căldură. Părinţii nu aveau nicio şansă.

— Mami, auzi? A venit tipul. M-am dus!

Elaine se încruntă, pornind spre antreu ca să vadă despre ce vorbea Anthony.

— Care tip a venit…?

Îi răspunse la întrebare Graham Reed însuşi. Ocupa tot cadrul uşii, arătând şi mai seducător, într-un costum la fel de scump.

Ce căuta acolo? Însemna, poate, că…? Nooo…! îşi spuse Elaine.

Când era surprinsă pe nepregătite, aşa ca acum, i se încălzeau obrajii aproape până la temperatura de fierbere. Era condamnată să arate ca o idioată, în faţa acelui bărbat. Fiul ei nu se vedea nicăieri, lăsând-o singură cu Graham Reed.

— Bună seara, o salută acesta. Mă mai ţii minte?

— Da, desigur. De la meci…

Inima îi bătea de două ori mai repede, cu o emoţie pe care n-o putea defini. Ce căuta Graham Reed acolo? Cumva, nu voia să-l întrebe.

Zâmbind, Graham răspunse de la sine:

— Eram în drum spre o întâlnire în Cherry Hill şi m-am gândit să-ţi aduc costumul, pentru curăţat. Ai fost foarte convingătoare. Am picat cumva într-un moment nepotrivit?

— Nu, nu…

Se lăsă tăcerea.

Elaine îşi dădu seama că stătea în mijlocul antreului, cu braţele pline de rufe murdare. Se gândi cum arăta bucătăria, apoi îşi aminti că nici livingul nu era mult mai

grozav.

— Pofteşte în bucătărie, te rog, spuse ea, întrebându-se de ce se simţea atât de jenată; Graham Reed îi provoca tot felul de senzaţii ciudate, fără niciun sens. Nu te uita că e dezordine. Încerc să spăl rufele şi să gătesc mâncarea pentru câteva zile, în acelaşi timp.

Graham o urmă. Bucătăria arăta şi mai rău decât îşi imaginase Elaine că ar fi fost posibil, cu grămezi de rufe pe jos şi mirosind ca un magazin din suburbii. De ce nu putuse veni Graham Reed în vizită când Elaine era îmbrăcată ca să pozeze pentru Vogue, iar casa era pregătită pentru coperta numărului următor din House Beautiful? Nu că ar fi avut vreo şansă, dar putea măcar să viseze.

— Ia loc.

Graham Reed luă loc, deşi înainte de asta aruncă o privire circumspectă spre scaun. Doar nu putea să arate chiar atât de rău, îşi spuse Elaine.

— Vrei o cafea?

— Nu, mulţumesc, zâmbi Graham. Stau numai un minut. Aş fi mers direct la curăţătoria despre care mi-ai spus, dar nu eram sigur că e totul aranjat, iar pentru Malvern ar trebui să fac un mic ocol. În mod normal, nici pe-aici, prin Jersey, nu prea am drum, dar cum spuneam, mă duc la o întâlnire şi m-am gândit să las costumul, ca să te ocupi de el.

Minunat, îşi spuse Elaine. Şi de la ea era o oră până la Malvern, iar acum trebuia să-i care costumul până acolo, pentru că el nu avea drum. Îşi aminti cât de des îi spusese lui Anthony că trebuia să-şi dreagă greşelile. Ei bine, dresul ăsteia de-acum era destul de scump, cu siguranţă. Cu un zâmbet forţat, răspunse:

— Da, desigur. Cu cea mai mare plăcere.

— Eşti sigură?

— Da. Nicio problemă. Îţi mulţumesc că mi-ai dat posibilitatea să te ajut.

Se simţea ca o idioată. Profesoara din ea era aceea care o îndemna să dea lecţii atât de trase de păr. Poate n-ar fi stricat să înfiinţeze o societate Profesorii Anonimi. Precis existau şi altele ca ea care aveau nevoie de ajutor psihiatric pentru obsesiile pedagogice.

— Mă bucur că ţi-am putut fi de folos.

Apoi Graham se încruntă, ca şi cum cuvintele i-ar fi scăpat fără voia lui.

— Merg să-ţi aduc costumul.

— Bine.

Elaine îl urmă până în faţa casei, la maşină.

— Eşti fan Phillies?

Chicotind cu amuzament răutăcios, Graham clătină din cap.

— Nu. Baseballul e ultimul sport care ar putea să-mi placă. Venisem la meci în interes de afaceri.

Când auzi că detesta baseballul, Elainei i se frânse inima.

— Bănuiam eu…

Graham o privi surprins.

— Serios?

— Veniseşi în costum – semn sigur. Multe firme îşi rezervă câte un sector întreg, în scopuri de protocol, adăugă ea, pe un ton sarcastic.

— Nu şi firma mea, se grăbi Graham să răspundă. Locurile erau ale unei companii de publicitate. Cei de-acolo mă invitaseră.

— Aha… zâmbi uşor Elaine. Şi cu ce te ocupi? Dacă nu sunt prea indiscretă.

— Deloc. Am o mică reţea de pizzerii, în Delaware. Cove Pizzerias.

Elaine se aşteptase la aproape oricare alt răspuns.

— Dumneata? Vinzi pizza?

Graham dădu din cap.

— Ce ţi se pare atât de ciudat?

Nici moartă nu i-ar fi spus că numai a producător de pizza nu arăta.

— Nu ştiu… Nu mă prea duc prin Delaware, teamă mi-e, aşa că n-am auzit de pizzeriile dumitale…

Graham ridică din umeri, deloc surprins sau lezat de răspunsul ei.

— Cum spuneam, e o reţea mică.

Maşina lui era un Mercedes ultimul tip, lucru deloc surprinzător. Totuşi… pizzerii? Elaine nu reuşea să-şi revină. Se întrebă dacă Graham ştia să prepare efectiv o pizza, sau nu era decât investitor. Probabil că habar n-avea să deosebească mozzarella de Camembert.

— Chiar faci pizza? izbucni ea.

Ţinând portiera maşinii deschisă, Graham se opri cu costumul în mâini.

— Sigur că da. Doar ţi-am spus… nu?

— Nu… adică, da…

Elaine clătină din cap.

— Voiam să zic, le prepari chiar dumneata?

Felul cum se arcuiră buzele lui Graham când râse, parcă plăcut surprins, îi făcu inima să se înmoaie.

— Le preparam în trecut, dar m-am lăsat de mult. Când am început, lucram câte optsprezece ore pe zi.

— Aha…

— Mai fac şi-acum nişte pizze faine de tot.

Zâmbetul sincer de pe chipul lui îi dădea o expresie nespus de inocentă. Îşi pierduse orice urmă de sofisticare, devenind, pentru un moment, asemenea fiului ei, oscilând între copilărie şi maturitate.

Îşi alungă aceste gânduri, zâmbind la rândul ei.

— Mi-ar plăcea să mă conving.

În momentul când rosti cuvintele, îşi dădu seama cât de mult se asemănau cu o invitaţie – sau chiar un avans romantic. Înainte de a apuca s-o dreagă, îl auzi pe Graham chicotind.

— Cred că nu par tocmai pregătit s-o fac chiar acum, nu-i aşa?

Elaine dădu din cap, cuprinsă de uşurare.

— Nu prea.

— Dumneata cu ce te ocupi? se interesă el.

— Predau ştiinţe sociale la clasa a şaptea, răspunse Elaine, cu o mutră cam abătută. Nimic nu e mai insuportabil decât copiii intraţi în chinurile pubertăţii – mai ales acum, când şi al meu e în aceeaşi situaţie. Uneori, mă simt ca într-o zonă de război. Singura salvare e că predau în alt district decât cel al şcolii lui Anthony. Ar muri de ruşine s-o aibă profesoară pe mămica.

— Nu pari atât de dură încât să faci faţă unei clase de adolescenţi scoşi din minţi.

Elaine îşi atinse părul neîngrijit, ridicând din umeri.

— Uneori, nici eu nu mă cred în stare să le fac faţă.

— Chiar erai… chiar erai împreună cu femeile alea, atunci, la meci?

Ezitarea lui o făcu să râdă.

— Da. De ani de zile avem abonamente acolo şi, cu timpul, ne-am împrietenit. Acum ne zicem Clubul Văduvelor, din motive de la sine înţelese. Sunt puţin cam sărite de pe fix, dar e plăcut să vezi nişte persoane mai vârstnice bucurându-se de viaţă aşa cum fac ele.

Graham zâmbi şi el.

— Mi-au plăcut. Să le fi auzit cum comentau, când ai luat cartofi prăjiţi…

Apoi izbucni în râs.

— Dar când mă gândesc cum ai intrat în toaleta bărbaţilor…! Eşti la fel de sărită ca ele, Elaine.

Elainei îi plăcea enorm felul cum îi rostea numele.

Se grăbi să-şi alunge gândul. Reacţiona ca o adolescentă, nu ca o femeie matură.

— Mai bine să intrăm în casă, propuse Graham.

În clipa când ajunseră în bucătărie, văzură apa revărsându-se din maşina de spălat. Se scurgea ca o cascadă înspumată peste carcasa galbenă ca lămâia, întinzându-se pe jos până la grămezile de haine ce-şi aşteptau rândul. Un rând care n-avea să le mai vină. Uscătorul continua să duduie într-o veselie, nepăsător faţă de năpasta tovarăşei sale de muncă.

— O, nu! se tângui Elaine, aruncându-se spre duşumea, într-o încercare zadarnică de a opri apa cu rufele murdare, înainte de a mai strica şi altceva.

Două picioare bărbăteşti lungi păşiră peste ea şi peste rufe. Elaine privi cum mocasinii de piele scumpă mergeau prin valuri drept spre maşină, pe care Graham avu inspiraţia de a o scoate din funcţiune. Opri şi uscătorul, ca măsură de prevedere, în timp ce Elaine împingea hainele pe jos, încercând să absoarbă balta. Înjura cu poftă, slobozind un şirag de cuvinte obscene dintre care unul singur nu se repeta. De fiecare dată când Graham Reed se afla în apropierea ei, începea să se poarte ca o idioată.

— Da’ ştiu că ţi-ai făcut veacul cam mult prin toaletele bărbaţilor, nu-i aşa? comentă el, amuzat.

— Nu, doar pe lângă Cleo şi Jean, mormăi Elaine, aruncând o privire jenată spre el. Nu-mi vine să cred! Maşina mea de spălat…!

Graham îşi scoase sacoul.

— Sunt sigur că i s-a înfundat gura de scurgere. Ti s-a mai întâmplat şi altă dată?

Uimită, Elaine se aşează pe călcâie.

— Da, o dată. Iar depanatorul a spus acelaşi lucru.

De unde-ai ştiut?

— Am avut şi eu o maşină ca asta, în tinereţe. După vreo zece spălări, se adună destule scame ca s-o înfunde. Am fost nevoit să învăţ s-o desfund singur.

Începu să-şi suflece mânecile.

— Ai o şurubelniţă? îi scot capacul şi o curăţ.

— A, nu, nu te pot lăsa să faci asta! protestă Elaine, chiar în timp ce o altă parte o minţii ei insista să nu refuze o reparaţie pe gratis.

— Şi tu îmi dai costumul la curăţat, replică rezonabil Graham.

O ispitea, dar conştiinţa o îndemnă să răspundă:

— Ai o întâlnire…

— Ajunge să dau un telefon.

Graham se îndreptă spre aparatul de pe perete, ridică receptorul şi începu să formeze.

— Dacă-mi repari maşina în costumul ăsta, va trebui să-l dau şi pe el la curăţat… făcu Elaine o ultimă încercare de a-l convinge.

Râzând, Graham răspunse:

— Pe ăsta-l plătesc eu…

Apoi, în receptor:

— Jerry? Am să-ntârzii…

Elaine îngenunche pe duşumea, ştergând fără rost, în timp ce inundaţia se întindea tot mai mult. Cu coada ochiului, îl vedea pe Graham vorbind la telefon. Nu numai că-i stârnea tot felul de jinduiri păcătoase, dar îi mai repara şi maşina de spălat. Gratuit. Dumnezeule, ce mai erou!

Din spatele ei se auzi un „puf!” slab. În acelaşi moment, simţi un val de căldură şi simţi miros de ars.

Se întoarse.

Ochii i se dilatară de groază la vederea tigăii uitate pe aragaz, în care jucau acum flăcări vesele, împrăştiind în

jur vălătuci de fum negru şi începând să lingă dulăpioarele de lemn din perete, de deasupra.

— Foc! ţipă Elaine, încercând să se adune pe picioare pentru a-l stinge. Tălpile îi alunecară pe pardoseala udă, împiedicând-o să se ocupe la timp de ultima catastrofă.

— Unde-i extinctorul?! strigă Graham, care ajunsese deja lângă aragaz.

— O, Doamne! se văicări Elaine, încercând să-şi amintească în care dulap îl băgase. Începu să deschidă smucit uşile, căutând înnebunită.

— Gata, s-a stins, o temperă Graham.

Răsucindu-se în loc, Elaine îl văzu la chiuvetă, unde tocmai băga tigaia, cu capacul deasupra. Dădu drumul la apă ca să răcească metalul şi să stingă ultimele flăcări de pe margini. Între timp, oprise şi gazul.

Elaine se înroşi la faţă de ruşine. Cumva, ori de câte ori apărea prin preajmă Graham, cuvântul de ordine devenea împiedicată.

Pe perete, chiar în faţa lui Graham, se afla inscripţia: „Cea mai calificată persoană e femeia”. îi fusese dăruită în glumă, când candidase pentru funcţia de director adjunct şi o pierduse în favoarea unui bărbat.

— Mă duc să deschid ferestrele, ca să iasă fumul, spuse el.

În timp ce Graham ieşea din bucătărie, în următoarea misiune de binefacere, Elaine ştiu că în toate celelalte camere avea să găsească la fel de multe catastrofe ca în bucătărie.

Umilită până la capăt, închise cu grijă uşile dulapurilor şi se culcă pe duşumea, cu faţa în jos, fără să-i pese că era udă, fără să-i pese cât arăta de ridicol. Se simţea copleşită, nepricepută şi stângace.

Apa începu să i se îmbibe în haine aproape imediat. Nici chiar o cămaşă din pânză de sac n-ar fi fost mai

potrivită ca pedeapsă, îşi spuse ea, când auzi paşi apropiindu-se. Se opriră în uşă. Ştia că ar fi trebuit să se ridice, dar nu-i mai ardea să se deranjeze. O dovadă în plus că era nebună – ce mai conta?

— Ce faci? întrebă Graham.

— Aştept să mor, răspunse Elaine. Ştiu şi eu când îmi sună ceasul. Lasă-mă-n seama muştelor, au să vină curând.

Râzând, Graham se apropie de ea.

— Te potriveşti foarte bine în clubul ăla al văduvelor.

Elaine nici nu săltă capul.

— Da, exact. Eu sunt Văduva Bătută-n-Cap.

— Ia vino-ncoace…

O apucă de mâini, ajutând-o să se ridice în capul oaselor.

Elaine observă că îi privea sânii, acum perfect vizibili prin cămaşa udă. Într-o clipă, fierbinţeala din trupul ei se transformă, din umilinţă, în dorinţă. Respiraţia i se opri în gât, amuţind-o.

Apoi, privirea lui Graham se ridică, îndreptându-se spre gura ei.

Elaine îşi simţea buzele uscate, nespus de uscate… Îşi plimbă limba peste ele. Graham gemu şi începu să se aplece… Ochii Elainei se închiseră de la sine.

Fu un sărut blând, delicat, nesigur, cu buzele atingându-li-se doar pentru un moment – un moment scos în afara timpului.

Imediat, Graham se ridică şi făcu un pas înapoi.

Elaine deschise ochii, cu senzaţia că fusese azvârlită de la o înălţime ameţitoare.

Mutându-şi privirea, parcă jenat, Graham îşi drese glasul.

— Mai bine să m-apuc de lucru la maşina aia, ca să-ţi poţi spăla rufele.

Elaine îşi regăsi vocea, deşi suna tremurător.

— Sculele sunt în cămară. Uşa de-acolo, dincolo de uscător. Pe raftul de jos.

Îngenunche şi începu să şteargă din nou pardoseala, în timp ce Graham revenea cu sculele şi scotea rufele din maşină. Nu părea să-i pese de cămaşă şi pantalonii de la costum, deşi niciun strop de apă nu-i atingea. În pofida tuturor celor întâmplate, la colţurile gurii Elainei se ivi un surâs. Fusese sărutată.

Parc-o şi auzea pe Cleo spunând:

— Vai, scumpo, ce bărbat!

Capitolul 4

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse Elaine, când terminară. Ai fost minunat.

— Niciun deranj. Mă întreb cum te descurci când eşti singură.

— Cu câţiva depanatori de încredere şi un număr mult mai mare de rugăciuni, replică Elaine, cu un zâmbet abătut.

Graham râse, apoi redeveni serios.

— De când a murit soţul tău?

— De aproape doi ani.

Se lăsă tăcerea. Elaine îl privi, apoi îşi mută ochii, parcă nervoasă, nesigură pe sine. Graham n-avea idee de ce s-ar fi simţit nervoasă şi nesigură în compania lui.

— Cine a câştigat în seara aceea? întrebă el într-un târziu, ca să risipească tăcerea ce se prelungea.

— Parcă nu te pasiona baseballul.

Graham ridică din umeri.

— Nici nu mă pasionează. Sunt doar curios.

— Phillies.

— Mă mir că astă seară nu eşti la meci.

— Joacă în deplasare.

Apoi, Elaine se uită la ceas.

— De fapt, la ora asta ar trebui să se transmită

meciul.

Conversaţia şchiopăta din nou.

— Ar fi timpul să plec, spuse Graham, luându-şi sacoul costumului.

Se duse la masă, unde-şi lăsase celălalt costum în momentul inundaţiei, şi i-l întinse Elainei.

— Mulţumesc.

Când i-l luă din mână, degetele ei nu-i atinseră pielea, preferând ca în schimb să netezească inconştient reverele sacoului pus pe braţ. În timp ce o privea, Graham simţi din nou acel val de căldură cuprinzându-l.

Îşi drese glasul, apoi porni spre uşa din faţă. Elaine îl urmă, cu costumul pe braţ.

Când ajunseră la maşină, îi spuse:

— Dacă-mi dai numărul, am să te sun când e gata.

— Te caut eu, săptămâna viitoare.

Pe faţa ei apăru o expresie ciudată, ca şi cum ar fi înghiţit ceva amar, dar nu spuse decât atât:

— Îi voi cere lui Nancy să-l termine până luni, ca să-l poţi lua după aceea în orice zi.

Graham dădu din cap şi intră în maşină. După ce porni motorul, coborî geamul şi-i făcu cu mâna.

— Atunci, am să-ţi dau un telefon săptămâna viitoare, mai spuse el.

Elaine zâmbi.

— Nicio problemă. La revedere.

— La revedere.

Nu aşteptă să se uite cum pleca, preferând să pornească imediat înapoi spre casă.

Graham se întreba ce impresie îi făcuse; bună, spera. Nu era sigur de ce conta atât de mult părerea ei, ştia numai un lucru: că nu-i era deloc indiferentă.

Când dădu colţul străzii, avu impresia că până săptămâna viitoare mai era mult, la fel de mult ca până la

ziua lui de naştere, în copilărie, ca până la Crăciun sau ca până la vacanţa de vară…

Şi totuşi, ştia că aşteptarea avea să merite.

* * *

În timp ce-şi croia drum prin mulţimea care urca rampa de beton spre Veterans Stadium, Graham se întreba ce naiba căuta acolo din nou. Nu-i plăcea baseballul, n-avea chef de planurile publicitare ale lui Ed pentru Cove Pizzerias şi nu-şi mai vedea capul de treburi.

Probabil cartofii prăjiţi erau cauza, conchise el, când simţi un miros îmbietor plutind prin aer. Greu era să rezişti colesterolului. Iar la Vet se preparau cei mai buni. O ştia. O ştia din sursă autorizată.

Sursa autorizată era adevărata explicaţie a prezenţei lui din nou acolo.

— Mă duc să iau nişte cartofi prăjiţi, îi spuse el lui Ed, care-l privi de parcă i-ar fi crescut un corn în frunte.

— Sigur… murmură acesta, dispus să accepte orice năstruşnicie, dacă aşa reuşea să atragă Cove Pizzerias în portofoliul publicitar al companiei lui.

La bufet, Graham luă cartofii şi o bere, pentru siguranţă, acceptând insistenţele lui Ed de a face el cinste.

— Sper numai să nu fie iar aici muierile alea, spuse Ed, în timp ce se îndreptau spre locuri.

Graham îi aruncă o privire nemulţumită.

— Le plăcea meciul…

— Da, fireşte, îndreptă Ed imediat gafa, grăbindu-se să schimbe subiectul. Am făcut un brainstorming intensiv pentru campania ta publicitară şi am ieşit cu un colaj de imagini în foc rapid, la sfârşit cu o voce din off care spune „Cove Pizzerias”. Asta-i tot ce se aude, numai „Cove Pizzerias”. Foarte sugestiv şi foarte artistic. Vor fi spoturi scurte, de câte zece secunde, plasate strategic la toate orele de maximă audienţă ale posturilor de televiziune…

— E prea scump pentru Cove, îl întrerupse Graham.

— Bine, nu se descurajă Ed şi, de îndată ce ajunseră la locurile lor, începu să prezinte rezultatele unui alt brainstorming intensiv.

Graham se aşeză pe scaun, cu un sentiment de dezamăgire. Locurile din spate erau goale.

Şi rămaseră goale pe măsură ce lovitura de începere se apropia, iar stadionul se umplea treptat. Graham tocmai se întreba dacă putea să se scuze sub pretextul unei boli, când pe culoarul de jos apăru fiul Elainei. Graham îl privi cum pornea hotărât pe treptele de beton, urmat de cele trei femei mai vârstnice. Mai vârstnice, dar nu bătrâne. Fiecare era vioaie, în felul ei. Turuiau vesele, iar băiatul zâmbea amuzat.

Privindu-l, Graham se gândi că arăta mai degrabă ca un adolescent dezinvolt decât ca un puşti nesuferit. Dar acest lucrunu-i schimba părerile. Abia avea timp pentru câte o relaţie cu o femeie, de unde resurse pentru efortul suplimentar pe care-l presupunea un copil? Ar fi fost necinstit să se gândească la aşa ceva.

Apoi apăru şi Elaine, iar bunele intenţii ale lui Graham se dizolvară toate într-un val de dorinţă senzuală.

Elaine privi în susul tribunei, drept spre el. Rămase nemişcată un moment, un moment ce păru să nu se mai termine, privindu-l pe Graham pe sub cozorocul şepcii Phillies. Lui Graham îi venea s-o ia în braţe şi s-o sărute până ameţea, să-i simtă trupul lipit de al lui. Într-un târziu, Elaine se urni din loc, pornind după grupul ei, spre locuri.

Graham se simţi ca eliberat dintr-o vrajă. Îl cuprinse vinovăţia, în timp ce se întreba dacă nu cumva Elaine încă mai ţinea doliu după soţul ei, chiar dacă trecuseră aproape doi ani. Nu păruse, dar nici el nu fusese prea atent, dominat de atracţia pe care i-o inspira.

Pe măsură ce femeile se apropiau, intrând în şir pe

rândul din spate, conversaţiile lor începură să-i ajungă la urechi.

— ...Nu am întârziat anume, Mary! De câte ori vrei să-ţi spun?

— Jean, tu întârzii întotdeauna. Până şi la înmormântarea lui Bob ai întârziat.

— Ba n-am întârziat! Şoferul limuzinei a greşit drumul.

— Şi i-a luat o oră până l-a găsit din nou?

Vocea lui Cleo se amestecă şi ea în discuţie:

— Jean, scumpo, tu ai întârzia şi dacă ţi-ar arde casa. Şi să ştii că ai întârziat la înmormântarea lui bărbatu-tău. Parcă-l văd pe Sfântul Petru cum o să te-aştepte la porţile raiului, zicând: „Domnul să te binecuvânteze, copilă, da trebuia să vii aici încă de-acum zece ani!”

Cele trei femei izbucniră în râs, în timp ce se aşezau. Graham zâmbi şi el, amuzat de conversaţie. Ştiau să se bucure de viaţă.

Continuă s-o privească pe Elaine cu coada ochiului. Înţelegea prea bine de ce era prietenă cu ele. Cu mult timp în urmă, şi el avusese asemenea prieteni, care tachinau amical şi-şi dădeau şi haina de pe ei dacă era nevoie. Acum, îşi dădea seama că nu-i mai rămăsese nici măcar un singur prieten adevărat.

Lângă el, Ed gemu. Zâmbetul pieri de pe buzele lui Graham.

— Ai grijă cu sucul azi, Elaine, spuse una dintre femei, în timp ce Elaine dispărea din câmpul vizual al lui Graham. Domnul Costum e din nou aici.

Graham se întoarse, zâmbindu-i scurt Elainei.

— Bună.

— Bună, zâmbi şi ea, cu sfială parcă. Reacţia ei îl făcu să se simtă din nou ca un licean.

Anthony îl privi încruntat. Graham simţi antipatia

izbindu-l ca o palmă în obraz. Cumva, asta îl duru, chiar dacă îl ajută să se şi dezmeticească. Se comporta prosteşte.

— De data asta aveţi de gând să chiuiţi şi voi, băieţi? întrebă Cleo, bătându-i pe Graham şi Ed pe umeri. Am chef s-aud nişte urale.

— Cleo!

Era vocea Elainei. Doar un nume, rostit pe un ton categoric, dar Graham îi simţea tonul biciuitor. Începea să înţeleagă cum se descurca Elaine cu elevii.

— Nu fac decât să-i dezinhib, doamnă profesoară, răspunse Cleo. Nu-i nimic rău în asta, le dau şi eu niţică putere şi curaj băieţilor…

— Las' că vezi tu putere, imediat, bombăni femeia numită Jean. De fapt, dacă înlocuieşti „p" cu…

Un ţăcănit furios de mătănii puse capăt conversaţiei.

Ed se aplecă spre Graham, şoptindu-i:

— Eu chem plasatorul, ca să le pună la punct!

— Nu, răspunse Graham, mai ferm decât intenţionase; reluă pe un ton mai calm: nu, nu mă deranjează cu nimic.

Celălalt îl privi cu gura căscată.

— Nu te deranjează! Te-a plesnit pe umăr şi ţi-a zis să urli, pentru numele lui Dumnezeu!

— Lasă-le-n pace, replică Graham.

Deja se făcea de râs destul, fără să mai provoace şi o scenă, cu plasatorii scoţând de pe stadion patru femei şi un băiat. Dar nu se putea stăpâni şi nu înţelegea de ce. Femeia aceea, văduvă şi mamă, exercita o atracţie pe care Graham nu putea s-o ignore. Poate că sucul cu gheaţă îi congelase creierul şi încă nu-şi revenise.

— Astă seară trage Tommy Greene, le spuse Elaine celorlalte, după ce se încheie imnul naţional. Are un E.R.A. de aproape patru, pentru un început de sezon, dar dacă

punctează câteva K-uri astă-seară, o să-l mai reducă, nu-i aşa, Anthony?

Graham nu avea idee despre ce vorbea, dar trebuia să recunoască un lucru: era impresionat. Nu s-ar fi aşteptat ca o femeie să fie atât de interesată de un sport unde dominau bărbaţii.

— Nu-ţi face griji pentru Tommy, mami, răspunse fiul ei. Munceşte pe brânci, nuse-ncurcă. Până înainte de jumatea sezonului, o să-i coboare E.R.A.-ul până aproape de trei.

Din tonul admirativ al băiatului, Graham înţelese că Tommy Greene era un jucător important pentru el. Rămase ascultând, iar când pe teren se întâmplă un lucru bun pentru Phillies, aplaudă. Ed se încruntă. Graham conchise că merita să vină la stadion numai pentru a-l vedea cum fierbea.

Dar tot timpul era conştient de prezenţa Elainei în spatele lui.

Când o simţi ridicându-se, nu mai suportă. Bănuia încotro se îndrepta.

— Mă duc la toaletă, spuse el, întinzându-se.

Ed îl lăsă să plece, fără să clipească.

Pe locurile din spate se lăsă o linişte mormântală.

Anthony era prea mic ca să înţeleagă ce se întâmpla, deşi Graham ştia că pe cele trei femei n-avea nicio şansă să le ducă de nas.

Se întreba numai care avea să fie reacţia Elainei.

— Ce-mi face costumul?

La auzul glasului bărbătesc, Elaine scoase un ţipăt, la unison cu restul femeilor din toaletă. Mâna îi tresări, iar pe obraz i se întinse o dâră de ruj. Măcar ştia cine era… şi că nu intrase efectiv. Stătea dincolo de uşă, vorbind de după perete.

— M-ai speriat! îl acuză ea, umezind un prosop de

hârtie pentru a se şterge. Şi le-ai speriat şi pe celelalte femei de-aici.

— Nici nu se compară cu ceea ce-ai făcut tu în toaleta bărbaţilor, data trecută.

Celelalte femei se uitară urât la Elaine. Aceasta îşi frecă şi mai apăsat obrazul. Rujul părea să fie făcut din Super-glue. Nu reuşea să-l înlăture, şi pace.

— Vin imediat! strigă, hotărâtă să scape de ruj şi să oprească orice altă conversaţie.

— Nu-i nicio grabă. Deci, cum ziceam, costumul meu ce mai face? Încă n-am apucat să te sun…

— Graham!

Elaine se pomeni că zâmbea, oricât de jenată s-ar fi simţit. Era clar că Graham avea un simţ al umorului răutăcios, lucru care o făcea să-l placă şi mai mult. Apropo de dinte pentru dinte…

— Subiectul ăsta nu poate să mai aştepte? întrebă arţăgoasă o femeie…

— Încerc, doamnă, mormăi Elaine, frecându-şi şi mai înverşunat obrazul.

— Ce spui?! Nu te-aud!

— Pleacă de-aici!

— Mai bine aştept.

— Am vorbit odată cu el, în toaleta bărbaţilor, explică Elaine, fără un adresant anume, iar acum mi-o plăteşte.

Câteva femei râseră. Elaine se simţi mai uşurată. Rujul se ştersese, dar obrazul îi era roşu din cauza frecatului. Conchise că mergea şi aşa, aruncă prosoapele la coş şi se grăbi să iasă.

Graham o aştepta lângă uşă.

— Ce-a fost asta? întrebă ea. Vremea răfuielii?

— Poate. Ce-ai păţit la faţă?

Elaine îşi ridică automat mâna la obraz.

— Să zicem că locul rujului nu e altundeva decât pe

buze.

Graham zâmbi.

— Te-am prins într-un moment delicat?

— Mă mutilam, nimic mai mult. Iar costumul face bine. Mâine trebuie să mă duc după el.

— Perfect. Atunci, vin poimâine să-l iau. E bine aşa?

— E foarte bine.

Fără să mai spună nimic, Graham o luă de braţ şi porni cu ea pe culoar.

— Unde mergem? întrebă Elaine, după ce trecură de poarta de la jumătatea stadionului.

— Facem un tur de stadion. De tine nu ştiu, dar eu simt nevoia să scap de spectatori. Şi-n plus, voiam să-ţi vorbesc.

— Aha…

Elaine se întrebă cum aveau să explice întârzierea, apoi se hotărî să rezolve această problemă la timpul ei. Atracţia privirii unui bărbat era prea mare ca să-şi mai bată capul cu fleacuri.

— Cum merge maşina de spălat? se interesă Graham, chicotind. Şi aragazul?

— Merg perfect, amândouă.

Apoi, Elaine clătină din cap.

— De obicei nu sunt aşa…

— Atunci, cum eşti?

Întrebarea părea extrem de sugestivă. Elaine preferă să ignore impresia.

— Nu… nu ştiu. Normală. În niciun caz atât de idioată.

Graham râse.

— Nu distruge imaginea.

— Mersi mult, mormăi Elaine.

Se întreba de ce venise Graham la meci. Spusese că nu-i plăcea baseballul. Oare voise doar s-o vadă pe ea…?

Ridicol. Era cu celălalt bărbat, deci aveau de discutat afaceri. Asta trebuia să fie.

— Vrei un suc, ca alibi? o întrebă el.

Apoi zâmbi, bătându-se cu degetul pe geaca de piele.

— De data asta, am venit blindat.

Elaine chicoti.

— Am jurat să nu mă mai ating în viaţa mea de sucuri.

Din stadion se auzi un muget general. Elaine privi spre unul dintre televizoarele prinse cu scoabe pe pereţi. Un jucător alerga în jurul bazelor.

Gemu.

— Darren Daulton tocmai a nimerit o fugă acasă, şi-am pierdut-o!

— Cred că asta e varianta mea de a vărsa sucul, comentă Graham. Dacă nu te-aş fi invitat la plimbare, acum ai fi fost înapoi în tribună.

— Nu face nimic.

În sinea ei, Elaine îşi blestema ghinionul, dar recunoştea că atenţiile lui erau destul de măgulitoare ca să compenseze măcar o fugă acasă.

— Când te duci la toaletă, îţi asumi nişte riscuri. Dumnezeu ştie ce-oi mai fi pierdut.

— Cred că nu mare lucru, zâmbi el. Cineva a ajuns la bază, poate. O triplă… Nu-s sigur.

— La dracu'! bombăni Elaine. Trebuie să fi fost Kruk, sau Hollins. Am plecat imediat după a doua lovitură. Matriano nici nu ştie ce-nseamnă să mergi la pas.

Graham o privi nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— Marian Duncan. îi place să legene bâta. Ăsta-i punctul lui forte – sau, poate, slab… Dar se străduieşte.

— Aha.

Acel „aha" suna mai degrabă a „n-am înţeles o iotă",

recunoscu amărâtă Elaine, simţindu-se lezată ciudat de lipsa lui de interes. De ce o afecta, nu putea să priceapă. Graham spusese din capul locului că jocul îl lăsa rece.

— O profesoară de la şcoală îţi cunoaşte pizzeriile, încercă ea să abordeze un subiect mai accesibil. A spus că faci o pizza delicioasă. Poate vrei să-ţi extinzi piaţa. Mulţi oameni trec prin Delaware. Sau îşi fac cumpărăturile aici, datorită lipsei adaosului comercial.

— Poate, răspunse el, dar nu cred că e de-ajuns ca să merite o campanie promoţională la radio şi televiziune.

— Sunt sigură că ai dreptate.

— S-ar putea să ai şi tu dreptate, replică Graham, cu o bunăvoinţă politicoasă.

— Mă îndoiesc. Punctul meu forte e pedagogia.

— Punctul tău forte e mai mult decât pedagogia.

O trase spre el, îndepărtând-o de mulţimea de pe culoarul înconjurător, într-un colţ întunecos. Înainte ca Elaine să se întrebe ce făcea, gura lui se lăsă peste a ei.

Sărutul nu se asemăna deloc cu cel de data trecută. Era focos şi pătimaş, dornic şi poruncitor. Elaine se agăţă de umerii lui ca să-şi ţină echilibrul, cu degetele înfigându-i-se în geaca de piele. Îi simţea trupul lipit de al ei. Iar gura… Gura se potrivea perfect, cu limba căutându-i-o pe a ei până când ajunseră să se încolăcească împreună, cu făgăduiala senzuală a unei interacţiuni mai intime. Într-un târziu, Graham îşi ridică din nou capul. Avea ochii sticloşi de dorinţă.

— Zău că eşti ceva…

— Serios?

— Cumva, cred că nici unuia din noi nu-i arde de explicaţii.

Elaine se retrase cu un pas, dezamăgită dar şi uşurată în acelaşi timp.

— Şi eu cred…

Reveniră pe culoar. Parcurseseră cam jumătate din stadion. Trebuia să ocolească înapoi, până la sectorul lor.

— Ei, te las să vezi meciul, spuse încurcat Graham. Eu mă duc să cumpăr un suvenir, sau ceva…

Elaine dădu din cap şi-şi luă rămas-bun, pornind grăbită spre sectorul unde aveau locurile.

Nici nu se aşeză bine, şi celelalte trei văduve se şi năpustiră asupra ei.

— Ţi-ai întâlnit costumul? întrebă Cleo într-o şoaptă care se auzea până la Atlantic City.

— Nu e costumul meu, răspunse Elaine zâmbindu-i lui Anthony, care o privea cu ochii holbaţi, nesigur. M-am dus la toaletă, mai ţineţi minte?

— Puteaţi să vă întâlniţi pe culoar, spuse Jean.

Elaine nu răspunse. Nu îndrăznea.

— Tăcerea e de aur, comentă Mary, cu un zâmbet angelic. Şi spune multe…

Agentul de publicitate din faţa ei era acela care o neliniştea cel mai mult. Se întorsese spre ea, aruncându-i o privire atât de ameninţătoare, încât Elaine se întrebă cum de putea să arate aşa de ofensat un om căruia ea nu-i făcuse nimic.

Atâta numai că făcuse, chiar dacă nu lui. îl sărutase pe Graham. Şi îl dorea.

Îl dorea îngrozitor de tare.

Capitolul 5

Graham apăru la baza scării. Avea mâinile goale, semn că nu găsise niciun suvenir pe placul lui. Puse piciorul pe prima treaptă, aţintindu-şi ochii magnifici direct spre ea. Îi susţinu privirea neabătut, aşa cum făcuse de fiecare dată. Inima Elainei începu să bată mai tare şi mai repede.

— Măi, măi… murmură Cleo. Da bine mai arată…

— Cleo… o preveni încet Elaine, încercând să-şi

regăsească echilibrul interior.

— Ziceam şi eu, ce? protestă Cleo. Anthony, ia uite-l pe Jimmy cum prinde mingea aia!

Jim Eisenriech, care juca pe extremă, era specializat în prinderea mingilor fâsâite, necum a unora atât de moleşite precum cea trasă acum. Anthony nu se lăsă păcălit. Replică:

— Pe-asta şi eu aş fi putut s-o prind.

— Eşti prea deştept pentru vârsta ta, băiete, mormăi Cleo.

Şi, spre oroarea Elainei, se întoarse spre Graham, care trecea prin faţa spectatorilor de pe rândul lui. Nu spuse nimic, urmărindu-l doar cu privirea. Celelalte două observară şi îi urmară exemplul. Nici chiar un savant disecând o insectă la microscop n-ar fi fost în stare de un examen mai meticulos.

— Doamne, ajută-mă! murmură Elaine, având senzaţia că lângă ei stăteau The Three Stooges în distribuţie feminină. N-ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi luat la scatoalce. Oricum ar fi arătat mai puţin jenant.

— S-a întâmplat ceva, doamnelor? întrebă Graham, în timp ce se aşeza.

— Eu plec de-aici, mormăi Elaine, jurându-şi ca în viaţa ei să nu se mai ducă la toaletă.

— Nimic, nimic, răspunse Cleo. Mă întrebam numai de ce te-ntorci cu mâinile goale, atâta tot.

— Trebuia să vă aduc ceva? se interesă el, zâmbind.

— Mi-ar fi plăcut un suc, replică Mary.

Elaine se întoarse spre ea surprinsă. De obicei, Mary era ultima căreia să-i ardă de bancuri.

— Şi mie, un hot dog, adăugă Jean.

— Dar e ridicol! explodă Ed. Eu chem un plasator, să terminăm odată cu toate hărţuielile astea!

— O, Doamne! gemu Elaine, încercând să se ascundă

sub tăblia scaunului.

— Nu fi ridicol, Ed, îl temperă Graham. Doamnele nu ne fac niciun rău. Nu-i aşa?

— Dacă eram cu câţiva ani mai tânără, răspunse Cleo, mamă, ce rele ţi-aş mai fi făcut!

— Cleo! exclamă Elaine. Dacă nu-ncetezi, să ştii că eu am să te reclam!

— Mami! fu rândul lui Anthony să se îngrozească.

— Da' ce-am făcut? se apără Cleo. Am pus şi eu o-ntrebare, acolo. Jean şi Mary au început cu comenzile.

Celelalte două femei râseră.

— Îmi pare rău, îi spuse Elaine lui Graham, când îşi dădu seama că n-ar fi încăput sub scaun. Uneori, întrec măsura. Sunt mai rele decât nişte copii.

Şi le privi încruntată pe cele trei, ca să fie clar pentru toată lumea.

— Vorbeşte senilitatea… nu se astâmpără Jean.

— La stomac cauzează mai întâi, adăugă Mary. Vrei un suc?

— Sigur.

Jean şi Mary se ridicară, pornind spre trepte. Cleo întinse piciorul, dar cele două reuşiră să păşească pe deasupra fără să se împiedice.

După plecarea lor, ceilalţi se aşezară la loc. Elaine se prăbuşi în scaun. Avea senzaţia că fusese prinsă la colţul străzii pălăvrăgind cu cel mai popular băiat din şcoală şi scăpase aproape fără o zgârietură. Privi ceafa lui Graham, întrebându-se oare ce-şi spunea el despre toate cele întâmplate. Chiar o găsea atât de atrăgătoare?

Dar aşa ceva era ridicol, îşi răspunse tot ea. Cu adevărat ridicol.

— Avem o mică problemă.

Elaine simţi un junghi în stomac, în timp ce Nancy dispărea în camera din fund a curăţătoriei chimice. „O

problemă…” îşi spuse ea, în panică. „Ce problemă?”

— N-au ieşit petele?

— Ba au ieşit…

Nancy reveni, cu costumul lui Graham în mână. Problema sări în ochi.

— E mov! exclamă Elaine cu oroare.

Costumul lui Graham dobândise o fermecătoare nuanţă de levănţică.

— L-am vrut doar curăţat, nu vopsit!

— Îmi pare rău, Elaine. Uneori aşa se întâmplă, cu mătasea, răspunse Nancy, agăţând costumul lângă casă. N-ai cum să prevezi. Poţi curăţa un costum de mătase de-o mie de ori, şi nu se-ntâmplă nimic. Sau îl cureţi numai o dată şi, zdrang! îşi schimbă culoarea.

— Auleooo…! se tângui Elaine, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Şi cum am să-i explic acum? Am ţinut morţiş să insist, şi-acum i-am stricat costumul. O să mă omoare!

Avea să se facă nu de râs, ci de râsul lumii. De parcă sindromul s-ar fi amplificat înmiit. Primul bărbat care o atrăgea, de ani de zile, părea să-l atragă şi ea pe el, dar după una ca asta cum s-o mai simpatizeze? Şi cum să-l mai privească ea în ochi? N-ar fi fost în stare. N-ar fi fost, şi pace.

— Asigurarea mea va achita de zece ori costul curăţirii, spuse Nancy. Crede-mă că-mi pare rău, Elaine.

— Ştiu…

Asigurare. îi plăcea cum suna.

— Cam la cât o să se ridice?

— La vreo două sute, oftă Nancy. Ştii ceva? Mai pun şi eu o sută de la mine. O să se simtă.

Inima Elainei se umplu de speranţă.

— Bine. Primesc.

Prietena ei zâmbi, cu sentimentul de vinovăţie începând să i se risipească.

— Mâine am să depun cererea. Ar trebui să primeşti cecul cam în trei săptămâni.

— Dar era vorba să-i dau costumul diseară!

— Mai mult nu pot să fac.

Un moment, Elaine avu senzaţia că pereţii se strângeau în jurul ei, prinzând-o ca într-o capcană.

— Cumpără altul şi înlocuieşte-i-l, propuse Nancy.

Elaine încercă să-şi alunge deznădejdea, cu speranţă. Se dezumflă imediat.

— E Armani. Habar n-am unde să găsesc aşa ceva, necum identic cu ăsta.

— Du-te la Boyd's, în Center City, îi recomandă Nancy, cu un gest nepăsător. Au acolo toate mărcile şi modelele din lume. Ţi-l dau şi cu preţ redus. Mulţi clienţi de-ai mei cumpără de la Boyd's.

Ideea substituirii costumului o ispitea ca un morcov atârnat în faţa unui măgar. Aproape că-i simţea gustul. Cu siguranţă, costumul nu putea să coste mult peste trei sute de dolari. Luându-l de pe suportul de umeraşe, Elaine spuse:

— Aşa voi face. Îţi mulţumesc, Nancy. Mulţumesc pentru tot.

Magazinul Boyd's era elegant, cu valeţi la parcare. Elaine îi dădu cheile celui venit să-i parcheze maşina şi o luă la fugă spre intrare, cu costumul de culoarea lavandei în mână. Înăuntru, se opri cu gura căscată de uimire. Magazinul era enorm, cu o scară mare şi un escalator drept în mijloc. O abordă pe prima vânzătoare care-i ieşi în cale.

— Ajutaţi-mă, o rugă ea, arătându-i sacoul. Costumul şi-a schimbat culoarea. Am nevoie de unul exact la fel, pe gri, şi-s îngrozitor de grăbită. E Armani…

Tânăra se încruntă.

— Raionul Armani e sus…

— Conduceţi-mă acolo, îi ceru Elaine, apucând-o de braţ.

Biata vânzătoare se pomeni împinsă de la spate. În raionul casei de modă, pe Elaine o întâmpinară şiruri-şiruri de costume. O cuprinse panica, în timp ce se întreba cum avea să-l găsească pe cel potrivit. Apelă la altă vânzătoare, expunându-i problema.

Când aceasta o conduse la un stativ, miracolul se produse. Pe umeraşe atârnau mai multe costume identice cu cel dorit, de o imaculată eleganţă gri. Elaine oftă uşurată. După ce se agită să descopere etichetele cu măsurile, pe sacou şi pantaloni, găsiră în sfârşit un exemplar care corespundea perfect.

— Va avea nevoie de ajustare… începu vânzătoarea, pe un ton profesional.

— Nu, nu! o opri Elaine, întinzându-i credit cardul. N-am timp pentru aşa ceva. Facturaţi-mi-l şi gata, vă rog. Am nevoie de el acum!

— Dar…

— Nu pot!

Femeia se încruntă, ridică din umeri, apoi factură vânzarea. îi dădu bonul, spunând:

— Opt sute patruzeci şi cinci de dolari…

— Opt sute patruzeci şi cinci de dolari! exclamă Elaine, şocată.

— Da. La preţ mai bun nu găsiţi. În momentul de faţă, facem nişte vânzări extraordinare cu Armani.

Elainei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era la preţ redus! Oferta lui Nancy nu acoperea nici jumătate din cost – iar afurisitul de costum se vindea cu preţ redus!

Nu putea s-o facă. Pur şi simplu nu putea. Chiar şi în timp ce semna bonul, ca un automat, continuă să-şi spună că nu putea. În timp ce costumul era împachetat, în timp ce ieşea din magazin, în timp ce se aşeza în maşină şi

pornea spre casă, Elaine îşi spunea încontinuu că nu putea.

Dar nu putea nici să apară în faţa lui Graham cu un costum ca lavanda. Nu putea să se facă iar de râs, oricât de scump ar fi costat-o.

* * *

— Mami! Iar a venit tipul de la meci.

— Bine.

Elaine înghiţi în sec, ştiind că sosise momentul decisiv. îşi verifică înfăţişarea în oglinda de pe birou, încercând să-şi netezească şuviţele de păr care-i scăpau de sub eşarfă.

— Pot să mă duc la Steve? întrebă Anthony, îndreptându-se deja spre uşă, fără să mai aştepte răspunsul. Ieşi, închizând totuşi uşa în urma lui.

Elaine simţise tensiunea şi ştia că trebuia să se ocupe de problema fiului ei. Dar, pe moment, avea de rezolvat problema cu Graham, care o aştepta în hol, zâmbind încântat la vederea ei – atât de încântat, încât merita orice.

— Poftim costumul.

— Arată extraordinar, parc-ar fi nou, comentă el, luându-l aproape fără să-l privească.

Elaine se albi la auzul acestor cuvinte.

— Ce faci? continuă Graham.

— Bine, minţi ea. Vrei o cafea, sau trebuie să ajungi iar la vreo întâlnire?

— Am timp…

Zâmbetul Elainei se lăţi.

— Mi-am degajat programul, în caz că mai ai nevoie de vreo reparaţie.

Elaine râse uşurată, conducându-l în bucătărie, unde avusese grijă să facă ordine în prealabil.

— Astă seară nu e meci? întrebă Graham, scoţându-şi sacoul şi punându-l pe spătarul scaunului.

— Nu, am o seară liberă. Simţeam nevoia – şi suntem abia în aprilie.

Graham chicoti.

— Vrei şi frişcă?

— Nu. Numai zahăr, la fel ca tine. Ai avut o căsnicie fericită cu soţul tău?

Întrebarea o făcu aproape să se înece. Dacă tocmai ar fi sorbit din cafea, cine ştie ce se putea întâmpla.

— Scuză-mă, spuse el, dezolat. A fost o lipsă de tact. Nu trebuie să-mi răspunzi.

— Nu face nimic. M-ai luat prin surprindere.

De ce, se întrebă ea, voia Graham să afle cum fusese căsnicia ei? însemna oare că îl interesa serios? Inima începu să-i bată mai repede. O parte logică a creierului îi amintea în continuare că era exclus ca…

— Joe a fost un om minunat şi un tată bun. Aducea tot salariul acasă, îl antrena pe Anthony la baseball… într-o seară, s-a dus să cumpere pâine şi lapte şi a avut un accident.

Se opri, neştiind cum să mai continue. Suferise la moartea lui Joe, dar cum ar fi putut explica atitudinea de neglijenţă inofensivă care i se formase acestuia? în ultimii ani, Joe se îndepărtase treptat de ea. Ori de câte ori încercase să discute, el îi răspundea tipic, ridicând din umeri: „La ce te aşteptai?” Majoritatea bărbaţilor începeau să-şi neglijeze soţiile, de la un moment dat. Dar nu-i putea spune aşa ceva lui Graham. Nu era treaba lui şi nici nu voia să pară o ingrată.

— Iartă-mă, o rugă el, acoperindu-i mâna peste masă, cu compasiune. N-am vrut să te tulbur.

Căldura degetelor lui îi trimise un val de emoţie prin nervi. Încercând să-şi stăpânească tremurul din voce, Elaine răspunse:

— Nu m-ai tulburat.

Degetele lui începură să-i mângâie pielea încet, blând, electrizant.

— De-atunci, ai mai avut pe cineva?

Elaine ridică privirea spre el, fiind hipnotizată imediat de adâncurile acelor ochi căprui.

— Nu… răspunse, cu voce slabă. Pe nimeni.

Cu un zâmbet uşor, aproape nostalgic, Graham remarcă:

— Eşti vulnerabilă emoţional.

— Ca o bombă cu ceas, fu Elaine de acord, încercând să tragă aer în piept.

Degetele lui nu mai încetau s-o mângâie. Acum păreau şi mai intime şi ispititoare. Elaine încercă să întoarcă jocul.

— Dar tu? Ai fost căsătorit vreodată?

Mângâierea se opri.

— O dată. N-a suportat programul meu de lucru, nici viaţa la limita sărăciei.

— Cred că ai iubit-o foarte mult, dacă nu te-ai mai recăsătorit comentă Elaine, regretând că-i găsise punctul vulnerabil.

— N-aş crede, replică gânditor Graham, reîncepând să-i mângâie mâna. Dar am învăţat o lecţie: căsnicia şi cariera nu fac casă bună niciodată.

Elaine simţi din nou că i se tăia respiraţia. Convorbirea lor scăpa de sub control, ajungeau la subiecte prea personale…

— Eşti periculos, observă ea.

Graham zâmbi, aproape viclean, dar în acelaşi timp foarte intim.

— Şi tu la fel.

Periculoasă…?! Avea senzaţia că se topea toată pe dinăuntru.

— Ai fraţi, surori?

— Nu. Doar pe mama mea. Tu?

— Un frate şi amândoi părinţii. Cu toţii locuiesc în regiunea Reading.

Graham dădu din cap, aproape absent. În bucătărie se lăsă tăcerea… plină de o tensiune atât de densă, încât Elaine simţea nevoia să ia un cuţit ca s-o taie. Nu ştiuse că avea o zonă erogenă la încheietura mâinii, dar degetele lui Graham i-o găsiseră şi insistau asupra ei. Imediat, îi apucă mâna şi trase.

— Vino aici.

N-ar fi trebuit – dar o ţinea atât de ferm, şi o părăsiseră toate puterile… Ca prin vis, simţi că se ridica de pe scaun şi ocolea masa spre el. Graham o luă pe genunchi, iar Elaine simţi un val de dorinţă străbătându-i trupul. Îi mângâie degetele, degetele acelea atât de iscusite, apoi îşi coborî gura spre a lui.

Îmbătătorul sărut îl ameţi pe Graham. Buzele Elainei păreau modelate numai pentru ale lui, atât de bine se potriveau. Un glas lăuntric îl mustra că profita de ea, în starea în care era. Căci era vulnerabilă emoţional, mai ales după ce-i vorbise despre soţul ei.

— Profit de tine, şi n-ar trebui…

— Probabil că nu…

Elaine oftă, scăldându-i obrazul cu răsuflarea ei caldă. Graham o sărută pe frunte şi pe tâmple, fără a se simţi complet pregătit să dea drumul senzualităţii care se crease între ei.

— Vezi? şopti el. Eşti periculoasă.

O simţi zâmbind.

— Niciodată în viaţa mea n-am fost periculoasă.

Graham chicoti.

— Fiecare secundă petrecută în preajma ta e o mare surpriză pentru mine, Elaine. Asta de-acum, de pildă. Mai ales acum…

Elaine nu mai spuse nimic, dar plăcerea ei se simţea clar.

— Vrei să luăm cina împreună vineri seara?

— Vineri seara e meci, răspunse ea, trecându-şi mâna peste pieptul lui.

— Atunci, sâmbătă, insistă Graham, în timp ce-i mângâia spatele.

Mâna ei începu să-l mângâie mai apăsat.

— Şi sâmbătă e meci.

— Duminică.

— Zi de meci.

Graham izbucni în râs. Nu mai cunoscuse nicio femeie care să refuze o întâlnire pentru un meci de baseball.

— În care zi nu are meci echipa Phillies?

Ridicând capul, Elaine îi zâmbi.

— De luni încolo pleacă în deplasare.

Graham râse din nou.

— Luni nu pot. Am o întâlnire de afaceri.

Elaine chicoti.

— Marţi.

— Altă întâlnire.

— Miercuri.

Ştiind ce urma, Graham izbucni în hohote.

— Am cina lunară cu maică-mea.

— O, Doamne! exclamă Elaine, râzând nestăpânit. Peste ziua asta am să sar.

— Joi.

— Se-ntorc băieţii din deplasare.

Dintr-odată, tot hazul se risipi.

— Dacă nu vrei să iei cina cu mine, ajunge să spui.

Elaine se încruntă, vizibil nemulţumită de tonul lui.

— Mi-ar plăcea să ieşim împreună. Spune-mi numai când.

— Miercuri. Am să amân întâlnirea cu mama pentru joi.

— Eşti un fiu denaturat.

Graham înălţă sprâncenele.

— Asta înseamnă nu?

— Nu. Iau bucuros cina cu tine, în orice zi.

Se destinseră amândoi, zâmbindu-şi. Graham îi apăsă umerii, iar Elaine se rezemă din nou de pieptul lui.

— O să mă omoare maică-mea, murmură el.

— Regret că nu voi fi de faţă la crimă. Am să fiu la meci.

— Nu suportă s-o amân, nici măcar cu o zi. Am făcut-o prea des, din motive de afaceri.

Se întreba ce-ar fi spus mama lui dacă afla că de data asta reprograma întâlnirea pentru o femeie. Probabil că ar fi făcut tumbe în stradă. Ultima ei campanie era aceea de a-i găsi o nouă soţie. Prima căsnicie fusese atât de scurtă şi luase sfârşit cu atâta timp în urmă, încât Graham rareori se mai gândea la Janis.

Stomacurile le ghiorăiră în acelaşi timp. Se uitară unul la altul şi râseră.

— Cred că ziua de miercuri a şi sosit, spuse Elaine. Am nişte salată de resturi în frigider.

— Salată de resturi…?

Cum naiba se putea face salată din resturi?

— Am pus roşii, ouă răscoapte, nişte cruditäţi, toate amestecate cu macaroane şi sos de maioneză.

— Şi resturi.

— Nu e elegantă, dar e ieftină, săţioasă şi destul de bună.

Apoi, făcu o mutră abătută.

— Copilul se repede la frigider din clipa când vine acasă de la şcoală. Nici nu ştiu când se termină gustările şi începe cina.

Graham râse.

— Şi nici n-ai să ştii, până va împlini douăzeci şi cinci de ani.

— Mulţumesc pentru avertisment. Deci, rămâi la cină?

— Sigur. Cine ar rezista unei salate de resturi?

— Nici generalul Schwarzkopf, de-asta sunt sigură.

Elaine se ridică de pe genunchii lui, dar Graham o apucă de mână. Îl privi nedumerită, în timp ce-i simţea degetele strângând-o încet.

— Asta nu contramandează cina de miercuri, spuse el.

Cu o expresie pe cât de sfioasă, pe atât de mulţumită, Elaine zâmbi.

— În regulă.

Graham îi dădu drumul, iar Elaine reuşi să pună masa fără a da foc bucătăriei. Dar îl aprinsese pe el, în pofida oricărei raţiuni. Nu peste mult, Graham constată că salata de resturi se ridica la înălţimea aşteptărilor.

Abia aştepta seara de miercuri.

— A plecat tipul?

Elaine dădu din cap, deşi ştia că Anthony îl văzuse pe Graham plecând. Jucase fotbal în faţa casei, cu alţi băieţi.

— Ţi-ai terminat lecţiile?

— Mda.

Fiul ei tăcu un moment, apoi întrebă:

— Nu mai vine pe-aici, aşa-i?

Simţindu-i încordarea, Elaine ezită, apoi se hotărî să-i spună. Trebuia să privească amândoi adevărul în faţă, mai devreme sau mai târziu.

— De fapt, începu ea, voi lua cina cu el în oraş, miercuri seara…

Expresia îmbufnată de pe chipul lui Anthony deveni de-a dreptul ostilă.

— Ce tâmpenie, mami! E o japiţă.

— E un om foarte drăguţ, replică Elaine, pornind spre el ca să-l liniştească. Anthony, am mai discutat despre asta…

Băiatul se răsuci în loc, urcând în fugă scara. Uşa trântită a camerei lui o înştiinţă pe Elaine că se baricadase înăuntru.

Devenea tot mai clar că relaţia cu Graham punea mai multe probleme decât se aşteptase.

— Of, frate…! mormăi ea.

Capitolul 6

După ce-şi luă pe el o pereche de chiloţi proaspăt spălaţi şi nişte şosete negre, Graham îşi frecă palmele, arzând de nerăbdare să se îmbrace pentru întâlnirea cu Elaine.

Scoase din debara o cămaşă roz pal şi îşi puse la manşete o pereche de butoni de aur. Simţindu-se ca un matador pregătindu-se să intre în arenă, descheie nasturii sacoului şi luă pantalonii de pe bara de jos a umeraşului.

Şi se opri.

Pantalonii nu aveau tiv.

Clipi din ochi, apoi ridică un crac pentru a-l vedea mai bine. De ce ar fi desfăcut tivurile spălătoreasa, ca să cureţe chimic un costum? N-avea niciun sens.

Privind mai atent pantalonii, îşi dădu seama că nasturii interiori pentru bretele reapăruseră ca prin farmec. Îi detesta, pentru că îi intrau mereu în burtă, şi cum nu purta niciodată bretele, îi scotea întotdeauna.

Când inspectă şi sacoul, văzu că mica semnătură a croitorului de pe buzunarul interior lipsea.

Îl îmbrăcă, pentru a constata că mânecile erau cam cu un centimetru mai lungi.

Oricât de scump era un costum, mânecile sacoului nu se potriveau aproape niciodată perfect cu lungimea

braţelor şi trebuia să fie ajustate. îmbrăcă şi pantalonii. Micile modificări care-i făcuseră să stea pe el ca turnaţi dispăruseră şi ele. Manşetele netivite i se îngrămădeau în jurul picioarelor.

— Ce naiba...? bombăni Graham, privindu-se în oglinda de pe uşa debaralei.

Nu era costumul lui.

Ce se întâmplase la curăţătoria chimică? Singura explicaţie logică era aceea că spălătoreasa îi dăduse Elainei alt costum. Cu speranţa că unitatea încă mai era deschisă, luă cartea de vizită pe care i-o dăduse Elaine şi formă numărul de telefon. Spre marea lui încântare, Nancy îi răspunse imediat.

Peste câteva minute, când închise, din marea încântare nu mai rămăsese nici urmă.

Ce naiba făcuse Elaine?

Nu exista decât un mijloc ca să afle, îşi spuse Graham, pornind spre debara.

— Anthony...

Deşi era grăbită să termine pregătririle, Elaine mai făcu o încercare. Anthony o trata cu răceală de când îi spusese despre întâlnire.

— Anthony!

Băiatul se opri la jumătatea scării, oftând prelung, iritat, fără să se întoarcă.

— Ştiu că eşti cam supărat... începu Elaine.

Anthony se răsuci în loc.

— E dezgustător! Cum îndrăzneşti să ieşi la o întâlnire? Ce-ar zice tati?

„Nu intra în defensivă!” îşi spuse Elaine, înfrângându-şi imboldul de a se apăra.

— Anthony, am discutat clar, după moartea tatălui tău, despre faptul că oamenii au nevoie de compania celor de-o vârstă cu ei. Nevoile astea nu dispar odată cu

partenerul de viaţă. De mai multe ori am discutat…

Atunci, Anthony păruse să se împace ideea, dar se vedea clar că teoria era mai acceptabilă decât realitatea.

— Ştii cât l-am iubit pe tatăl tău…

— Ha!

— …şi cât te iubesc şi pe tine, încheie ea ferm. La fel cum tu ai nevoie să te întâlneşti cu prietenii tăi, să discutaţi, să vă distraţi, aceeaşi nevoie o simt şi eu.

— Mda, se strâmbă Anthony. Şi voi cum o să vă distraţi?

— Pentru asta, ai merita să-ţi trag o palmă! replică Elaine înfuriată, dat refuzând să-şi piardă controlul. N-am s-o fac, fiindcă nu te-am mai bătut de când aveai patru ani şi m-ai speriat îngrozitor când ai crezut că e de-ajuns să întinzi braţele ca să-ţi iei zborul pe fereastra de la etaj, ca Superman. Ştiu că nu ai spus-o serios, pentru că suferi, dar te rog să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa, Anthony. Sunt mama ta şi nu merit.

Fiul ei păru să fi primit o lovitură, iar Elainei i se risipi toată furia. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Anthony, iubitule, te iubesc foarte mult şi nimic n-o să schimbe asta. Nu fac decât să iau cina cu domnul Reed. E doar o întâlnire, aşa că hai să le luăm pe rând, bine?

Băiatul dădu din cap, deşi se vedea clar că încă mai era necăjit.

Elaine se întrebă dacă vorbele ei avuseseră vreun efect. Anthony era mai sensibil decât părea. Ajunsese la o vârstă când propria lui sexualitate începea să se activeze, creându-i o stare de confuzie dureroasă. Amândoi aveau probleme grele de înfruntat. Din păcate, Anthony le cunoştea pentru prima oară.

Elaine îi ciufuli părul cu afecţiune, gestul cel mai intim pe care-l tolera Anthony în ultima vreme, deşi probabil că nici chiar acesta nu-i convenea.

— Te iubesc, e clar?

Băiatul zâmbi puţin.

— E clar. Şi… şi eu te iubesc.

— Bine, zâmbi Elaine. Aveam nevoie să aud. Acum te duci la Steve?

În lipsa ei, Anthony mergea întotdeauna la Steve. Şi de astă dată, dădu din cap că da.

— E-n regulă.

După ce făcu câţiva paşi în jos pe scară, Anthony întoarse capul din nou.

— Îţi stă… bine.

— Mulţumesc.

Elaine tocmai îşi punea cerceii, când auzi soneria. Tresări, uitându-se în oglindă, şi imediat trase concluzia că nu putea suferi rochia de mătase în carouri negre şi albe, cu flori roşii, portocalii şi galbene. Cu cinci secunde în urmă fusese rochia ei cea mai bună, dar acum părea scoasă din garderoba Barbarei Bush în pană de inspiraţie. Deznădejdea îi crescu când îşi privi din nou părul, machiajul, ciorapii – până şi pantofii.

Soneria se auzi din nou.

Mormăind o înjurătură, Elaine îşi înhăţă poşeta şi porni spre scară. Anthony n-avea de ce să-şi facă griji. După ce-i arunca o singură privire, Graham n-avea s-o mai invite în oraş nici să-l pice cu ceară.

Toate grijile i se risipiră, însă, când deschise uşa şi îi văzu chipul.

— Bună, o salută el.

Intră în casă şi închise uşa în urma lui.

— Bună… scânci Elaine, simţindu-se ca o elevă cu limba împiedicată, la prima întâlnire.

Graham o măsură cu privirea.

— Arăţi superb.

Ca prin ceaţă, Elaine observă că purta costumul gri.

Arăta şi mai sexy, îşi spuse ea cu mândrie, coborând cu privirea pentru a studia efectul…

…Până la pantalonii adunaţi pe glezne, peste mocasinii de piele neagră, lucioasă.

Avu senzaţia că primise o lovitură în plex, privindu-i îngrozită picioarele.

De ce nu erau tiviţi pantalonii? Cum era posibil să…

— Eşti gata de plecare? întrebă Graham.

Elaine deschise gura, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Era prea şocată.

Graham îi luă mantoul de pe cuier.

— Ăsta?

Amuţită, Elaine dădu din cap.

O ajută să-l îmbrace, apoi ea îl luă de braţ, iar Graham o conduse afară. Elaine se întrebă ce naiba avea de gând. Doar nu putea ieşi aşa în oraş!

— Ştii, prietena ta îşi cunoaşte într-adevăr meseria, comentă Graham, făcând-o să simtă un nou val de nelinişte. Mi-a curăţat costumul, de parc-ar fi nou-nouţ!

— Nou-nouţ…?

Graham dădu din cap.

— O treabă cu adevărat excelentă. Am să i-o recomand lui Ed şi companiei lui. El îi cunoaşte pe aproape toţi oamenii de afaceri din zonă.

Ştia că nu era costumul original, se vedea clar. Elaine îşi aminti că vânzătoarea spusese ceva despre ajustare… De ce n-o ascultase? De ce nu se uitase?

Graham o ajută să se aşeze în maşină.

— M-am bucurat că puteam lua costumul, în seara asta. Ce părere ai? în viaţa mea n-am văzut ca o pată să iasă atât de bine!

De ce nu urla? De ce se comporta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Nancy a lucrat bine… nu-i aşa? se bâlbâi Elaine,

încercând să-şi adune gândurile. Ţi-am spus eu…

Graham clipi din ochi, apoi o privi înălţându-şi sprâncenele.

— Într-adevăr, spuse el în cele din urmă. Într-adevăr, aşa ai spus.

Elaine aproape că izbucni în râs. Dacă tot îi era dat să se scufunde ca „Titanic”-ul, măcar reuşea să se ducă la fund cu viteză record.

În timp ce Graham ocolea maşina spre portiera de lângă volan, săltându-şi ostentativ pantalonii, îl întrebă:

— Unde mergem?

— La „Le Bec Fin”.

Elaine gemu. Era cel mai select restaurant din Philadelphia. Nici chiar ea nu era îmbrăcată potrivit, necum Graham.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă el, pornind maşina.

— Credeam că acolo trebuie să-ţi rezervi masă cu câteva luni înainte…

Doar nu voia să intre într-un local atât de elegant cu pantalonii ne tiviţi?! Cu siguranţă, glumea. Probabil mergeau la vreun restaurant italienesc, unde nimeni nu i-ar fi privit chiorâş picioarele.

— Am pile.

— Aha…

Totuşi, Elaine nu se lăsă.

— Cred că nu sunt îmbrăcată potrivit pentru „Le Bec Fin”…

— Arăţi senzaţional. Nu-ţi mai face griji. A, ia uite-l pe Anthony…!

Îi făcu cu mâna. Elaine făcu şi ea cu mâna, ca un robot.

Anthony, care stătea într-un grup de prieteni, cu mingea de fotbal în mâini, nu răspunse la salut.

— Poate nu m-a văzut, presupuse politicos Graham.

— Anthony are unele probleme cu întâlnirile mamei lui, replică Elaine.

— Aşa…

— Nu e nimic personal, îl asigură ea. La fel ar reacţiona faţă de orice bărbat. Pierderea unui tată e grea, la orice vârstă, dar când eşti adolescent te distruge. Are nevoie doar de timp ca să se acomodeze.

— Mă mir că nu joacă baseball, comentă Graham, în timp ce pornea maşina.

Elaine se întrebă dacă ar fi fost cazul să-i spună că atinsese un punct dureros. Găsi că era mai bine să ştie.

— Nu vrea să mai joace în meciurile de ligă, după ce a murit tatăl lui. În seara aceea se certaseră. Joe insista ca Anthony să plece în deplasare cu echipa, iar Anthony nu voia. Apoi, Joe a plecat la cumpărături… De-atunci, pe Anthony îl chinuieşte un sentiment de vinovăţie. Sper c-o va scoate la capăt şi-şi va da seama că discuţia lor n-a avut nicio importanţă.

— E greu pentru un copil, clătină din cap Graham. Eu mi-am pierdut tatăl la doisprezece ani…

— Serios? îl privi Elaine surprinsă, deşi nu avea niciun motiv; voia să ştie mai multe despre el.

Graham dădu din cap.

— Am avut nevoie de doi ani ca să-mi revin. La fel ca Anthony, şi eu mă certasem cu tatăl meu, după care a suferit un atac de cord.

— Acum mă simt mai uşurată…

O privi zâmbind.

— Mă bucur.

Când trecură podul, spre centrul oraşului Philadelphia, Elaine se încordă, deşi încă mai era convinsă că se îndreptau spre un restaurant nepretenţios. Abia când coborâră din maşină, într-o parcare privată de pe Walnut Street, aproape de „Le Bec Fin”, acceptă realitatea.

Graham era hotărât să meargă până la capăt.

— Stai! strigă ea, oprindu-se.

— Întârziem, şi am masa rezervată pentru ora…

— Nu poţi intra aşa.

O privi cu un zâmbet complice.

— Adică…?

— Bine, recunosc, mărturisi ea, privind spre cer ca în aşteptarea unui ajutor divin. Nu e costumul tău. Acum putem să ne întoarcem acasă?

— Elaine, am o întrebare. Ce naiba s-a întâmplat de fapt cu costumul meu?

Elaine întoarse capul în altă parte.

— S-a făcut violet în timpul curăţirii…

— Violet!

— De fapt, ca lavanda. Nancy spune că uneori se întâmplă aşa, cu mătasea. Nu ţi-am putut spune, după cât insistasem să-l laşi în seama mea, aşa că ţi-am cumpărat unul nou.

— Elaine, nu-ţi cunosc situaţia financiară şi n-am să te întreb, dar am mari îndoieli că ţi-ai putut permite aşa ceva. Un Armani nu e ieftin…

— Serios? Te costă cât un Armani şi-un picior, încercă ea o glumă nesărată.

Graham pufni.

— Două Armani-uri şi două picioare. Pe-asta o s-o lămurim mai târziu. Până una-alta, ne-aşteaptă o masă rezervată.

— Îţi arde de glumă! exclamă Elaine, cu ochii mari. Nu poţi intra în restaurant arătând aşa!

Luând-o de braţ, Graham o conduse spre intrare.

— Hai să vedem dacă observă. Iar dacă vor observa, pariez cu tine pe zece dolari că n-au să mă dea afară. Nici eu nu m-aş da afară pe mine însumi, dintr-unul din restaurantele mele.

— Eşti nebun…

Imediat, însă, se pomeniră dincolo de uşă, în cucernica tăcere care pare să domnească în toate restaurantele de patru stele. Şeful de sală confirmă rezervarea lui Graham şi îi îndrumă spre bar. Li se luă comanda de băutură şi fură asiguraţi că masa avea să fie gata „în câteva minute”.

— Mai vedem, murmură Elaine, cu privirea nedezlipită de picioarele lui.

Graham se aplecă spre ea, şoptindu-i la ureche:

— Încetezi odată să te mai uiţi la picioarele mele? Oamenii au să te creadă fetişistă.

— Fetişist eşti tu! Simţi o nevoie irezistibilă de a dispreţui convenţiile sociale.

— Trebuie s-o facă unul dintre noi şi pe asta.

Nu peste mult, fură aşezaţi la o masă mică şi intimă, unde li se servi o cină impecabilă. Conversară de toate, de la plăcerea lui Cleo de a tachina până la colecţia de zâne a mamei lui Graham. Elaine era fascinată de felul cum se lumina chipul lui când zâmbea. David Caruso ar fi putut lua lecţii de la el.

Şi nimeni nu-i lua în seamă pantalonii.

Imediat ce ieşiră din restaurant, izbucniră amândoi în râs. Elaine scoase din poşetă o hârtie de zece dolari şi i-o întinse.

— Ai câştigat pariul. Nu-mi vine să cred că nimeni n-a observat. Cu siguranţă, erau mult prea politicoşi ca să spună ceva.

— Tu erai singura fetişistă a pantalonilor prezentă în tot restaurantul. Şi-acum, spune-mi de unde ai luat costumul. Merit să ştiu.

— De la Boyd’s.

Graham chicoti.

— De-acolo mi l-am cumpărat şi pe primul.

— Poate trebuia să cer o reducere de preţ.

După ce-i luă banii, Graham o cuprinse pe după mijloc, trimiţându-i prin trup tot felul de semnale de alarmă.

— Hai să mergem undeva la dans.

Elaine clipi din ochi.

— La dans…!?

Zâmbind, Graham dădu din cap.

— Nu putem sta aici o veşnicie, oricât de mult mi-ar plăcea, şi vreau să-ţi simt trupul lipit de al meu. Să dansăm.

Îl înţelegea perfect. Şi ea îl dorea, dar încă nu era gata să aibă relaţii sexuale cu el, cel puţin la nivel emoţional. Dar să danseze… dansul era o parte a procesului de a face curte. Elaine nu mai dansase de ani de zile şi se întreba dacă-şi mai amintea ceva.

— Pantalonii! exclamă ea, aducându-şi aminte dintr-odată.

— Aşa va fi cu atât mai interesant, replică Graham, deschizând portiera.

De cum se aşeză în maşină, Elaine trase aer în piept, adânc, adânc de tot.

Să danseze. Mamă, Doamne!

Stătea lipită de el, cu braţul stâng petrecut peste umărul lui şi mâna dreaptă cuibărită într-a lui, lângă şold. Capul i se potrivea perfect în adâncitura umărului lui Graham, pe când se legănau amândoi în acordurile unei melodii pe care Graham n-o recunoştea – şi puţin îi păsa. Simţurile îi erau pline de mirosul delicat, floral, al şamponului ei. Îi atingea cu dosurile degetelor sânul, în cea mai delicioasă tortură pentru amândoi.

Ridicând capul, Elaine îi zâmbi încet, senzual.

— Întotdeauna mi-a plăcut melodia asta, deşi e tristă. „Dar nu pentru mine”.

— Ce nu e pentru tine? întrebă el vag, cu buzele la câţiva centimetri de pielea ei dinapoia urechii.

Elaine îl înghionti, râzând.

— Graham, aşa se intitulează melodia: „Dar nu pentru mine”. Pe ce lume eşti dus?

— Naiba ştie, dar prefer să nu mă aduci înapoi… murmură el.

— S-a făcut prea cald…? şopti Elaine.

— Din mine de mult ies aburi.

O răsuci în loc… şi fu cât pe ce să se împiedice de manşeta pantalonului.

Acest incident risipi vraja.

Elaine se prăbuşi la pieptul lui, scuturându-se de râs.

— Când ai de gând să încetezi circul ăsta cu pantalonii? îl întrebă.

— Nu ştiu, râse Graham, frecându-i spatele.

— Acum, eventual? E târziu şi ai mult de mers până acasă.

Avea dreptate. Drumul era lung, iar Graham ştia că nu puteau rămâne împreună în noaptea aceea. Niciunul dintre ei nu era pregătit.

— Am priceput aluzia, spuse el. Şi nici să-mi rup un picior n-am chef.

Nu-şi amintea când se mai distrase atât de bine – ba nu, existaseră câteva ocazii: la un meci de baseball… la ea acasă, în seara când bucătăria fusese cât pe ce să se facă praf în jurul lor… chiar şi cu ocazia când făcuseră cunoştinţă. Dar existau probleme, probleme mari, pe care tindea să le uite ori de câte ori erau împreună. Ceea ce-i spusese despre fiul ei îl preocupa, oricât de bine înţelegea problema lui Anthony. Izgoni gândul, nedorind să stăruie asupra lui.

— Mâine seară te duci la meci? o întrebă, apoi chicoti. Ce întrebare tâmpită!

— Într-adevăr. Iar tu te duci la mama ta, ai uitat?

Graham zâmbi. Cum putea să uite? Când îi spusese că nu putea veni în miercurea aceea, mama lui începuse o predică despre munca peste măsură, după care schimbase imediat macazul, luând-o pe calea bunei dispoziţii şi a curiozităţii avide, imediat ce auzise că Graham se întâlnea cu o femeie. Era convins că mama lui avea s-o placă pe Elaine. Întâlnirea lor, însă, avea şi conotaţii cărora nu era pregătit să le facă faţă.

— Cleo, Jean şi Mary nu m-ar lăsa oricum să lipsesc, continuă Elaine. Le duc cu maşina mea.

— Treci să le iei pe toate de-acasă?

Graham nu ştia de ce îl fascina atâta relaţia ei cu cele trei femei – ştia numai că şi pe el îl făceau să râdă. Se întrebă ce-ar fi făcut dacă ar fi fost mai tinere cu treizeci de ani. Probabil s-ar fi sinucis numai de plăcerea companiei lor.

— Nu-i chiar atât de greu, răspunse Elaine. Jean locuieşte în zona Fairmount Park, Cleo în West Philadelphia, iar Mary, în South Philly. Îmi ia doar cu vreo douăzeci de minute mai mult... dacă traficul e de partea mea.

Graham se cutremură.

— Pariez că de cele mai multe ori nu e.

— Nu mă deranjează, ridică din umeri Elaine.

— Cred că meriţi o medalie.

— Cred că tu o meriţi, replică ea, zâmbind. Două meciuri ai rezistat pe rândul din faţa lor.

Întinzându-se peste consola schimbătorului de viteze, Graham o luă de mână. Căldura atingerii îi aprinse sângele în vene.

— Cred că medalia tu eşti. Şi blestemul, când eşti înarmată cu suc.

Elaine chicoti într-un fel care sugera sexualitate

pură.

— Astă-seară am fost cuminte.

— Foarte cuminte.

Mai-mai să-l omoare, cu atâta cuminţenie, adăugă Graham în sinea lui.

Întâlnirile cu ea erau foarte periculoase. Ştia că n-ar fi trebuit să continue, când îşi făcea atâtea griji pentru fiul ei şi nemulţumirea acestuia la adresa întâlnirilor mamei sale.

O întâlnire la cină, îşi spuse Graham. Numai una. Numai de data asta.

Capitolul *1*

— Deci, ai întâlnire cu el?

Anthony formulase întrebarea pe un ton din care reieşea clar că singurul răspuns mulţumitor pentru el ar fi fost „nu”. Elaine îl privi, întrerupându-şi finisarea machiajului înainte de a pleca la meciul de duminică. Cum să abordeze toată această situaţie inedită, cu întâlnirile? Anthony încă mai era bosumflat, după prima ei cină cu Graham.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, i-o întoarse ea. Dacă nu m-aş întâlni cu el, l-ai simpatiza? Răspunde-mi sincer.

Anthony, care stătea rezemat de tocul uşii, începu să se joace cu foraibărul, întorcând capul, în timp ce căuta un răspuns. În cele din urmă, o privi din nou.

— Cred că mi-ar plăcea. Poate. Nu ştiu.

— Atunci, cum e posibil să nu-ţi placă numai fiindcă m-a invitat în oraş?

— Las-o moartă! se răsti băiatul, răsucindu-se pe călcâie pentru a porni nervos pe culoar.

— Hai că bine ai mai brodit-o, bodogăni dezgustată Elaine, de una singură.

Oricum nu conta, recunoscu ea în timp ce-şi urma fiul pe scară. Anthony nu avea de ce să-şi facă griji. Graham nu

mai telefonase de miercuri seara.

Tocmai se pregătea să iasă, când auzi aparatul ţârâind ascuţit. Alergă să răspundă, smulgând receptorul din furcă de la al treilea apel.

— Alo?

— Elaine? De ce gâfâi aşa?

Auzind vocea soacrei sale, Elaine se simţi cuprinsă de dezamăgire.

— Bună, Esther. Tocmai ieşeam pe uşă, atâta tot.

— Sperasem să te prin înainte de a pleca la meci. Joe senior şi cu mine ne-am gândit să-l luăm pe Anthony la noi, în weekendul următor. Ştim că Phillies vor juca din nou în deplasare.

Elaine zâmbi. Socrii ei erau la zi cu calendarul meciurilor de baseball.

— N-am nimic împotrivă, dar am să-l întreb. Ce zic, revin eu diseară cu un telefon?

— Perfect.

Mai conversară câteva minute, apoi Elaine închise. Încuie uşa şi se duse la maşină.

Chevroletul ei vechi de cinci ani contrasta puternic cu luxosul Mercedes al lui Graham. Deschise portbagajul pentru Anthony, care aştepta cu lucrurile în braţe. Băiatul le aruncă înăuntru fără o vorbă.

— Tocmai a sunat bunica Esther, îi spuse ea. Vor să te duci la ei în weekend. Ce zici? I-am spus c-am s-o sun eu diseară.

— Mda… Da, bine…

După ce Anthony trânti capacul portbagajului, Elaine îi puse o mână pe braţ, reţinându-l lângă maşină.

— Mă îndoiesc că Graham o să mă mai invite în oraş, Anthony. Dar, numai fiindcă m-am întâlnit doar odată cu el, asta nu înseamnă că nu mă vor mai invita şi alţi bărbaţi. Şi s-ar putea ca şi eu să doresc să mă duc. îmi place să fiu

mamă, să fiu mama ta mai ales, dar şi eu sunt o fiinţă omenească. Nu-mi pot bloca toate nevoile, numai fiindcă tatăl tău a murit…

— Nu vreau să discut chestiile astea, o întrerupse Anthony, irascibil.

— Ba ai să le discuţi, se răsti Elaine, pierzându-şi răbdarea. Trebuie să accepţi faptul că şi eu sunt o persoană, la fel ca tine. În curând vei începe să ai şi tu întâlniri, poate că deja ai vreo fată care-ţi place. Speră numai ca eu să accept mult mai uşor dorinţa ta de a te întâlni cu o fată decât îmi accepţi tu mie dorinţa de a mă întâlni cu un bărbat. Şi-acum, mergem la stadion, urlăm şi chiuim pentru Phillies şi ne distrăm ca toţi dracii. E clar?

Pe buzele lui Anthony tresări un zâmbet.

Elaine îi surâse şi ea. Tensiunea se risipise. îl cuprinse cu un braţ pe după gât, strângându-l un moment, înainte de a se putea stăpâni.

— Haide. Să mergem la meci, puişor.

— Mami!

Indignarea lui o făcu să râdă, până când şi el izbucni în râs. Tot era un început – oricât de dureros…

* * *

Pe stadion, privirea Elainei se îndreptă imediat spre rândul din faţa lor. Era complet gol. Phillies jucau din nou cu Braves, deşi trecuse doar o lună şi ceva de la primul meci. Nu-i venea să creadă că-l cunoştea pe Graham doar de atât de puţină vreme.

— Credeţi că Jane o s-adoarmă din nou? întrebă Jean, în timp ce urcau spre locuri. La meciul de anul trecut a adormit, mai ţineţi minte? Chiar în spatele platoului de-acasă, pe locurile alea speciale.

— Bătrânu’ Ted trebuie s-o ţină trează în prelungiri, comentă Cleo, râzând răguşit de propriu-i banc.

— Cum a putut adormi în cel mai bun loc? întrebă

Mary, continuând fără a aştepta răspunsul: aş fi dat-o la schimb, dacă nu voia să vadă meciul, oricât de bine arată în benzile alea video ale ei cu exerciţiile fizice.

— Sunt sigură că i-ar fi convenit, replică Elaine. Puteam s-o dăm pe Cleo în locul ei, iar Ted ar fi murit fericit – ce zici, Cleo?

— Mută-ţi gându înapoi în şanţ unde-i e locu', puştoaico, o dojeni Cleo. Deşi, recunosc, alta mai bună ca mine nici nu există.

Râseră toate. Anthony nu făcu decât să clatine din cap, ca în faţa unei adunături de nebune.

Elaine se simţea bine. Bârfele normale de la baseball, participa şi ea, viaţa mergea înainte, chiar şi fără bărbaţi şi întâlniri. Se aşeză pe scaun mândră, punând piciorul pe locul gol din faţa ei. Ducă-se dracului toţi tipii „la costum", cu costumele lor cu tot! Viaţa reintrase în normal.

Tocmai când începea meciul, viaţa Elainei derapă înapoi în plin haos. Perii de la ceafă i se zbârliră cu o secundă înainte de a-i vedea pe Ed Tarksas şi „clientul" lui apărând pe culoarul de jos.

— Dumnezeule… murmură, trăgându-şi respiraţia.

Ce naiba căuta Graham acolo duminica după-amiaza?

Îşi smulse imediat piciorul de pe scaun, uitând cât de hotărâtă fusese să şi-l ţină acolo în tot timpul partidei, ca un gest de sfidare.

— Se pare că s-au întors costumaţii, remarcă încet Jean.

Anthony deveni rigid. Întoarse capul spre Elaine, ca şi cum ea ar fi fost vinovată de prezenţa celor doi acolo.

Graham şi agentul lui publicitar ajunseră la locuri. Ed dădu din cap în semn de salut.

— Bună ziua, spuse şi Graham, fără o adresă precisă.

Se aşezară. Şocată, Elaine rămase cu privirea spre spatele lui Graham, în timp ce prin minte îi treceau toate

lucrurile pe care ar fi putut el să le spună. Şi totuşi, nu-i adresase o vorbă. Nicio vorbă.

Mesajul era cât se putea de clar.

— Mami? Ţi-e bine?

Îl privi pe Anthony, care se uita la ea îngrijorat. Apoi, privirea fiului ei se abătu într-o parte, spre cei doi bărbaţi din faţă. Sau, mai bine zis, numai spre unul dintre ei.

— Mi-e bine, murmură ea.

Anthony se încruntă, dar nu mai spuse nimic.

Imnul naţional fu intonat, apoi urmă lovitura de începere. Elainei, însă, îi era imposibil să se concentreze asupra jocului. Niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva. Stătu pe loc trei runde, până când cedă nevoii irezistibile de a pleca din tribună.

Porni cu demnitate spre toaletă… şi, imediat ce intră într-o cabină, îşi rezemă capul de uşă, trăgând aer în piept, adânc, dureros, dar în acelaşi timp purificator.

— Mi-e bine, mi-e bine… continuă ea să repete la nesfârşit, de una singură.

Când se calmă în fine, îşi dădu seama cât de proastă fusese. Bagă-ţi minţile-n cap! îşi spuse, îndreptându-se. Avea să se întoarcă în tribună, să se comporte prietenos şi nimic mai mult. Aşa proceda o persoană matură.

În momentul când ieşi din toaletă, praful se alese de toate intenţiile ei.

Graham stătea lângă perete, aşteptând-o. Inima Elainei începu să bată mai repede.

— Bună, o salută el.

Venise după ea.

Îi spusese „bună”.

Poate că nu era atât de rău. Poate că era chiar mai bine decât se aşteptase. Zâmbi.

— Bună.

Graham nu zâmbi. Rămase serios. Elaine nu era

sigură că-i plăcea chipul lui când era serios.

— Îmi pare rău că nu te-am mai sunat, dar am avut o urgenţă la birou.

Elaine zâmbi uşurată. Sigur că da! Avusese probleme la birou şi nu apucase să-i telefoneze. Dar acum venise la meci, semn clar că voise s-o vadă cu prima ocazie. În fond, detesta baseballul, iar ideile de reclame ale lui Ed Tarksas nu-i plăceau. De ce să fi venit acolo, dacă nu pentru ea?

Graham îşi drese glasul.

— Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi. Am… Mi-e greu să-ţi spun… Am unele observaţii de făcut, în legătură cu relaţia noastră.

Toate speranţele Elainei se spulberară cât ai clipi în cele patru vânturi.

— Ce… observaţii?

Graham încercă jalnic să ridice din umeri, ca şi cum ar fi fost nişte fleacuri. Reieşea clar că numai de fleacuri nu putea fi vorba.

— Ştii, Elaine, ţin foarte mult la tine… Cu siguranţă, ştii asta…

Se opri, aşteptând vizibil un soi de răspuns. Elaine nu spuse nimic.

— Ai un copil, iar eu am o slujbă care mă solicită foarte mult. Nu sunt sigur că-mi pot găsi timpul de care aţi avea nevoie tu şi Anthony…

— Înţeleg.

Fără a se putea stăpâni, Elaine continuă repede, dintr-o suflare:

— Car după mine nişte… „bagaje emoţionale”… de care n-ai nevoie.

— Nu asta am vrut să spun… protestă Graham, cu un fel de strâmbătură.

— Ba exact asta ai vrut să spui. Dacă n-aş avea copil, ce-ai face: ai purta cu mine conversaţia asta, sau m-ai

invita din nou la un restaurant?

Graham ezită, trădându-şi clar gândurile.

— Aha! exclamă Elaine. Foarte bine. Perfect. În seara trecută m-am simţit minunat. A fost o cină fermecătoare, aşa că acum mă duc, încheie ea răspicat şi porni spre ieşire, încercând să-şi înghită nodul care i se pusese în gât.

Ocolind câteva grupuri de oameni, Graham alergă s-o prindă din urmă înainte de a ajunge pe stadion. Nu voise să discute cu ea la telefon, iar acesta i se păruse locul cel mai potrivit. Şi când colo, încurcase totul. Blestemându-şi lipsa de tact, o apucă de braţ, răsucind-o cu faţa spre el.

Când o privi în ochi, simţi imediat şocul atracţiei. O dorea cu disperare, şi o pierdea…

— Nu m-am exprimat bine şi-mi pare rău…

Căuta înnebunit o explicaţie mai clară decât cea la care muncise timp de trei zile, pentru a eşua atât de lamentabil.

— Elaine, ţin cu adevărat la tine, dar nu mă înţeleg deloc cu copiii. Ai văzut ce s-a întâmplat data trecută, cu băieţelul care intrase la toaletă. Ştii că nici Anthony nu mă prea simpatizează. Ba, probabil, mă antipatizează de-a binelea…

Elaine nu-i răspunse. Nici n-ar fi avut de ce. Graham avea dreptate, iar ea o ştia.

— Nu vreau să fac asta. Nu vreau.

În viaţa lui nu vorbise mai serios, mai convins…

— Şi totuşi, nu e cinstit să te atrag într-o relaţie pe care n-o putem duce până la capăt.

— Nu-l folosi pe fiul meu drept pretext, Graham. În momentul de faţă, Anthony ar avea obiecţii indiferent cu cine m-aş întâlni. Nicio grijă, nu-s zdrobită iremediabil. îmi pare rău numai că am aşteptat de la tine mai mult decât eşti capabil să dăruieşti.

— Elaine, ai înţeles complet pe dos…

Involuntar, dădu s-o strângă la piept, dar se opri în ultimul moment.

— Ce anume înţeleg pe dos? întrebă ea dulce.

— Nu mă pricep la copii. Anthony e în perioada delicată de acceptare a realităţii morţii tatălui său, şi nu cred că aş reacţiona bine. De fapt, ştiu că aş fi incapabil. Are nevoie de stabilitate, iar eu nu i-o pot oferi, când am de condus o firmă care-mi ocupă douăzeci şi cinci de ore pe zi. Nu vreau să-l rănesc. E mai bine să ne despărţim acum, Elaine. E mai bine şi pentru tine, şi pentru Anthony.

Elaine păru să se dezumfle, lăsându-şi capul în piept.

— Ştiu că probabil ai dreptate, Graham. Da, mă atragi, recunosc. Dar nici eu n-am crezut că am avea vreo şansă, de la bun început. Aşa e, eşti raţional şi cinstit faţă de toată lumea.

În vechea tradiţie a despărţirilor dintotdeauna şi de pretutindeni, Graham murmură:

— Rămânem prieteni?

Era cea mai răsuflată întrebare. Se detesta pe sine numai pentru că o pusese.

— A, sigur, răspunse Elaine pe un ton atât de nepăsător încât îl înjunghie ca un cuţit.

Reuşi chiar să şi zâmbească.

Graham simţi că ura acel zâmbet.

— Acum mă duc, spuse ea. Nu vreau să pierd mai mult din meci decât am fost nevoită.

Şi urcă spre tribună, fără o singură privire în urmă.

* * *

Peste şase zile, Graham ciocăni la uşa Elainei.

Îi deschise. Cât ai clipi, expresia ei de exasperare deveni şocată.

Graham o sorbea din priviri – sorbea nelipsita coadă-de-cal care-i plăcea atât de mult, sânii conturaţi prin bluza de bumbac, blugii decoloraţi şi strâmţi de pe silueta ce

rivaliza cu a lui Marilyn Monroe. Nu era o fetişcană, era o femeie în toată firea, iar el îi simţise lipsa îngrozitor de dureros.

— Nu ştiu ce caut aici… spuse el, aşteptându-se s-o vadă trântindu-i uşa în faţă. Nu ştiu de ce am venit… Nu ştiu decât că nu pot să stau departe de tine.

Capitolul 8

Elaine nu spuse nimic.

Nu făcea decât să-l privească.

Trecuse aproape o săptămână până când începuse în sfârşit să-şi revină din melancolie. Vizita lui Anthony la bunici, în weekend, o ajutase să-şi găsească liniştea şi pacea necesare.

O linişte şi o pace care acum se mistuiseră cât ai clipi.

— Elaine, te rog, spuse el. N-am putea discuta omeneşte?

În sfârşit, Elaine îşi regăsi graiul – dar numai pentru a spune inepţii.

— Graham. Ce cauţi aici?

— La naiba, nici nu pot să explic… se frământă el, trecându-şi o mână prin păr. Elaine, de săptămâna trecută, nu-mi mai găsesc liniştea. Trebuia să te văd din nou.

Fusese destul de bărbat pentru a-i spune că avea probleme, ceea ce era foarte bine. O făcuse să sufere, ceea ce era mai puţin bine. Dar şi Elaine se făcuse singură să sufere, cu iluziile ei. Din păcate, adevărul rămânea acelaşi. Continua s-o doară, şi continua să-l dorească.

— N-ai de ce să te simţi vinovat, Graham…

— Fir-ar să fie, nu mă simt vinovat de nimic!

Elaine făcu un pas înapoi, surprinsă de izbucnirea lui. Mâna lui Graham se aşează peste a ei, pe tocul uşii.

— Te rog, insistă el pe un ton mai calm, mai blând. Pot să intru în casă şi să stăm de vorbă?

După un moment de ezitare, Elaine se mai retrase cu câţiva paşi, făcându-i loc să treacă. Graham intră, închizând uşa în urma lui. Privi cârpa pe care Elaine o ţinea în mână.

— Ştergeam praful… spuse ea pe un ton plouat.

— Aha…

Graham se uită în jur, apoi din nou spre ea.

— Elaine, nu-ţi pot explica de ce am venit aici, decât că simt că aşa e normal. M-am aşteptat să mă simt mai bine doar văzându-te, şi nu m-am înşelat.

O parte a creierului ei începu din nou să funcţioneze.

— Te simţi mai bine. Asta înseamnă că te-ai răzgândit dintr-odată şi toate temerile tale privind relaţiile cu copiii, şi mai ales cu fiul meu, au dispărut?

— Nu…

Graham îşi îndesă mâinile în buzunare, oftând.

— Încă mi-e îngrozitor de frică, dar sunt dispus să încerc.

Elaine clătină din cap.

— N-aş crede, Graham.

— Elaine, hai să încercăm…

— N-ar trebui să…

Gura lui o acoperi pe a ei, deschizându-i buzele cu forţa. Elaine simţi că se topea, cu toată rezistenţa risipită. Cârpa de prai se desprinse dintre degetele ei amorţite. Simţea nevoia să-l atingă, să fie din nou atinsă de el…

— N-ar trebui, şopti ea din nou, când în sfârşit se întrerupseră ca să respire.

— Poate că nu… Unde-i Anthony?

— La bunicii lui…

Abia mai putea gândi cu şir.

— În weekend.

Graham scoase un sunet gutural şi-şi coborî gura peste a ei, repezindu-şi limba înăuntru.

Senzaţiile pe care i le provoca o făcură să se cutremure. O sărută iar şi iar, prelung, înnebunitor. Elaine se simţea purtată de un val al dorinţei, capul i se învârtea, trupul îi era tot mai agitat.

O parte a creierului îi amintea de toate obstacolele pe care Graham era gata să le ridice în calea lor. Faptul că se întorsese la ea nu însemna că avea să şi rămână. Elaine era gata să accepte toate temerile şi orice altceva, măcar pentru un timp. Avea să-şi facă griji în legătură cu fiul ei când acesta venea acasă – şi dacă Graham mai era acolo.

Renunţând la orice scrupule, se ridică. Pieptul lui îl mângâia pe al ei, strivindu-i sânii. De-atâta timp nu mai avusese asemenea senzaţii, de-atât de mult timp…

— Eşti minunată, şopti el, scăldându-i în sărutări urechea şi gâtul. Minunată…

— Vino în pat cu mine.

Totul încetă brusc, ca şi cum în clipa aceea timpul s-ar fi oprit pe loc. Graham înălţă capul.

— Eşti sigură?

— Da.

Elaine îşi frecă nasul de pieptul lui. Era atât de cald, mirosea atât de plăcut. A lemn de santal şi a bărbat.

— Da. Sunt cât se poate de sigură.

Luându-l de mână, îl conduse spre dormitorul de la etaj, lăsând în urmă primele haine. Graham o urma îndeaproape, iar Elaine îi simţea privirea neslăbind-o o clipă. Îşi privi jenată pieptul dezgolit, fără a-şi putea alunga în acelaşi timp senzaţia de senzualitate.

La jumătatea scării, Graham o trase spre el, acoperindu-i sânii cu mâinile.

— Ştii ce efect ai asupra unui bărbat când eşti aşa? o întrebă, cu glasul scrâşnit.

— Nu…

Elaine îşi lăsă capul pe umărul lui, în timp ce cu

fundul îi apăsa bărbăţia deja întărită. Închise ochii şi se cutremură.

— Nu. Arată-mi.

Cu un mârâit, Graham începu să-i presare pe umăr sărutări mărunte, aproape ca nişte muşcături, frământându-i cu palmele sânii, frecându-le vârfurile sensibile. Elaine gemu, lăsându-se moale peste el. Îi susţinea cu uşurinţă greutatea. Tensiunea din trupul ei creştea, până avu senzaţia că urma să explodeze.

— Dormitorul… îi aminti Graham.

Cuvintele ajunseră până la creierul ei. Cumva, reuşi să urce mai departe scara, deşi mâinile sale nu se desprindeau de el nicio clipă.

Uşa nici măcar nu se închise în urma lor. Graham o întoarse în braţe şi căzură împreună pe pat, cu gurile deja înfruptându-se una din alta într-o frenezie a pasiunii crescânde. Îşi lepădară restul hainelor de-a valma. Elaine îl atingea pretutindeni, savurând senzaţia pielii bărbăteşti aspre, iar mâinile lui se desfătau găsind fiecare loc care-i smulgea câte un geamăt de dorinţă. O mângâia intim, făcându-i şoldurile să se zbuciume, lipite de el.

Elaine îl trase spre ea, dorindu-l atât de mult încât nu mai putea să aştepte nicio clipă. Graham intră încet, ca într-o teacă. Încolăcindu-i şoldurile cu picioarele, Elaine îl absorbi şi mai adânc. Muşchii i se încordară o secundă, apoi amândoi începură să se mişte împreună, potrivindu-şi ritmul unul după al celuilalt.

Chiar în clipa când Elaine nu mai putu să suporte, un val uriaş se prăvăli peste ea, trăgând-o într-o întunecime catifelată care-i opri în loc inima şi mintea. Graham îşi îngropă faţa în gâtul ei şi se mai repezi o ultimă dată, inundând-o cu căldura lui. Elaine îl primi, nedorind nimic mai mult decât să-i simtă satisfacţia amestecându-se cu a ei.

Încet, reveniră la normalitate, iar Elaine simţi trupul lui Graham tot mai îngreunat, apăsând-o, în timp ce aerul rece circula peste pielea ei dezgolită. Nu regreta nimic. Orice s-ar fi întâmplat în continuare, nu avea să rămână cu niciun regret de pe urma acelor momente.

Ridicând capul, Graham îi netezi părul pe spate, cu mişcări bânde. îi zâmbi.

— Te simţi bine?

Elaine surâse la rândul ei.

— O, da…

O sărută pe nas.

— Voiam doar să mă asigur. Niciun regret?

— Nu.

În clipa următoare, întrebările la care Elaine ar fi trebuit să se gândească de mult ieşiră brusc la suprafaţă.

— Nu te simţi bine, constată el, observându-i expresia abătută. Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Cred… cred că ar fi trebuit să te întreb câteva lucruri despre trecutul tău, înainte de a…

Elaine închise ochii, amintindu-şi cât de puţine ştia despre viaţa lui, în afara faptului că fusese căsătorit pentru scurt timp.

— Şi ar fi trebuit să folosesc o protecţie, deşi suntem într-o perioadă a lunii când nu risc să rămân însărcinată. Mai trebuia să discutăm şi problemele de sănătate… Nu mă prea pricep. S-au schimbat atâtea, de pe vremea când nu eram măritată…

— Nu m-am mai culcat cu nicio femeie, de mult timp, spuse Graham, răspunzând la întrebarea cea mai incomodă. De aproape un an. Iar între timp, mi-am făcut examenul medical şi sunt perfect sănătos.

Apoi zâmbi.

— Trebuie să recunosc că nici eu nu m-am gândit la unele dintre vechile reguli. Eşti sigură că nu rişti să rămâi

însărcinată?

Elaine începu să chicotească. Se comportaseră ca doi adolescenţi, numai pasiune şi niciun dram de prudenţă.

— N-ar trebui s-o iau în râs, dar m-am simţit ca o puştoaică, iar pe vremea aceea sarcina era cel mai mare motiv de panică. Da, sunt sigură că perioada e nefertilă. Mi-a fost greu să-l concep pe Anthony şi a trebuit să-mi fac un control riguros al funcţiilor fiziologice, ca să ştiu care sunt zilele cele mai fertile şi care nu. Doamne, sună atât de clinic, nu ţi se pare…?

Graham clătină din cap.

— Şi pe mine mă faci să mă simt ca un adolescent. Abia aştept să pun mâinile pe tine, iar în clipa când te ating, uit de orice chibzuinţă.

— Nu mă plâng, murmură ea.

Graham vru să se dea la o parte, dar Elaine îi strânse trupul între coapse, făcându-l să zâmbească.

— Acum, că am rezolvat şi cu ora de igienă, spuse el, putem trece la lucruri serioase.

— Şi care ar fi alea? îl întrebă ea, plimbându-şi mâinile peste braţele lui.

Graham îşi trase scurt respiraţia.

— Dacă mai faci mult aşa, iar am să uit de toate.

— Serios?

— Foarte serios.

O sărută prelung, stăruitor. Urmă apoi un al doilea sărut, un al treilea… şi altele, fără număr.

Elaine se simţea atât de unită cu el, încât ar fi vrut să-i spună toate lucrurile despre ea însăşi pe care niciodată nu le mai împărtăşise altcuiva.

— Graham, mi-ai vorbit despre căsnicia ta, dar eu nu ţi-am spus aproape nimic despre a mea.

Graham se opri.

— Căsnicia mea, continuă Elaine, n-a fost deloc

nefericită, dar nici fericită nu pot spune că a fost. Niciodată nu ne-am iubit la nebunie. În cele din urmă, Joe a început să mă neglijeze inofensiv şi, cu cât mă neglija mai mult, cu atât îmi doream mai tare să primesc mai mult.

— Nu ştiu cum te-ar putea trata cineva cu indiferenţă, răspunse Graham, sărutând-o. Eu, unul, n-aş fi în stare niciodată.

Întotdeauna spunea cele mai potrivite lucruri, îşi zise Elaine, lăsându-şi emoţiile în voia acelui bărbat care i le activa dintr-o singură privire.

În cele din urmă, dorinţa li se trezi din nou, mai încet de astă dată, lăsându-le timp pentru explorări prelungi, concentrate. Când sosi valul final de plăcere, fu mai puternic, mai lent şi mai profund, adunându-şi forţele înainte de a-i cufunda pentru ultima oară în întuneric.

— Cred că iar am uitat de nişte reguli, murmură Elaine.

Graham o sărută pe umăr.

— Nu pe bune? Sunt prea greu?

Elaine scoase un sunet oarecum negativ.

— Care sunt cele trei lucruri mărunte care te fac să zâmbeşti? o întrebă el, dornic să afle mai multe despre ea… şi să câştige timp pentru a-şi reveni. Dacă voia să nu se dezlipească unul de altul tot weekendul, trebuia să-şi impună un ritm mai suportabil.

— Îngheţata de vanilie, Hy-Lit şi pisicile care stau la soare pe pervazul ferestrei.

Graham chicoti.

— Hy-Lit? Ăsta nu era un crainic la radio?

— Era un disc jockey. Cel mai bun din Philadelphia, în anii şaizeci. Ştii, încă mai lucrează la radio, la unul dintre cele mai populare posturi. Poate ar fi bine să-ţi facă o reclamă la pizza. Are reputaţie.

După câteva momente de gândire, Graham consimţi:

— Nu-i rea ideea. I-ar atrage pe părinţii care-l ascultă, iar asta ar însemna mai multe vânzări pentru toată familia.

— Prevăd încă o întâlnire cu Ed la stadion.

— De-acum încolo, am să te văd oricând vreau.

O mângâie pe sân, plăcându-i felul cum Elaine se ghemui lângă el când îi găsi punctul cel mai sensibil. Îi atrase atenţia un mic televizor, pus pe o masă. Deşi nu voia s-o întrebe, o făcu totuşi. În fond, era duminica după-amiaza.

— În momentul ăsta are loc vreun meci?

— Iar au plecat în deplasare.

Graham se destinse, până când Elaine adăugă:

— Meciul se va transmite diseară.

— Oare de ce mă gândesc că ar trebui să fiu gelos pe alţi nouă tipi?

— Alţi douăzeci şi cinci de tipi. Atâţia conţine o echipă completă, cu rezerve cu tot.

— I-auzi, mulţumesc… mârâi Graham, văzându-i deja în ochiul minţii pe toţi acei armăsari tineri. Douăzeci şi cinci la număr, nici mai mult, nici mai puţin. Hotărî că trebuia să aibă grijă ca Elaine să fie cât mai ocupată, mai târziu, când tinerii armăsari ieşeau pe teren.

Elaine înălţă capul, privindu-l amuzată, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Oare de ce i-ar interesa o femeie ca mine pe douăzeci şi cinci de armăsari în floarea vârstei?

Graham se îndesă în ea intim, fcământându-i sfârcul între două degete.

— Pentru că eşti frumoasă şi goală.

— Ţi-ai examinat cumva ochii în ultima vreme? De obicei, la vârsta ta, bărbaţii au nevoie de ochelari.

Ciupind-o jucăuş de sân, Graham o făcu să se smulgă din loc, râzând.

— Încă n-am trecut de coama dealului, o dojeni el. dar cred că cea mai mare grijă a mea e că tu te vei aprinde de poftă două douăzeci şi cinci de armăsari tineri, în timp ce stai blocată lângă un babalâc bătrân ca mine.

Elaine întinse mâna, bătându-l pe fund.

— Îl prefer pe babalâcul bătrân, la orice oră din zi şi din noapte.

— Mulţumesc. Deci, unde rămăseserăm?

— Cam pe-aici, replică ea, împingându-l cu fundul de i se tăie respiraţia. Apropo, mama ta unde locuieşte?

Graham cipi din ochi.

— Cred că miroase a moarte de om pe-aici. Mama mea? În asemenea momente, tu mă întrebi despre mama mea?!?

— Pudicule.

— Cine eu? Am citit „Frică de zbor”, să ştii! Mama mea locuieşte în Delaware. Mai spre sud, pe malul mării. O să te placă. Dacă vei avea impresia că te place numai fiindcă am şi eu o femeie lângă mine în sfârşit, să nu-ţi pese. Crede că am ambiţia să devin primul burlac al lumii.

— Şi ai reuşit?

— Pe dracu’!

Dar, recunoscu Graham în sinea lui, adevărul era că nu părea să fie mai pregătit pentru o căsătorie decât Elaine.

— Trebuie să ştim unul despre altul mult mai multe decât îngheţata de vanilie şi cel mai popular D.J., spuse ea, după un moment; era clar că iar îi citise gândurile. Ca de pildă, dacă e numai atracţie sexuală, sau mai mult decât atât.

— Elaine, amândoi suntem destul de maturi ca să recunoaştem diferenţa dintre atracţia sexuală şi mai mult decât atât. Ştii bine că e mai mult.

— Ştiu.

Dându-i la o parte părul de pe obraz, Graham o sărută.

— Am ştiut că aşa avea să fie. De-asta n-am putut să nu vin.

— Şi toate astea se vor schimba odată cu întoarcerea lui Anthony acasă.

Graham îi mângâie sânul, frecându-se de ea.

— Uite, asta n-o să se schimbe.

Elaine trase aer în piept, cutremurat.

— Ai dreptate, n-o să se schimbe.

— Dar nu plec nicăieri, o linişti el în şoaptă. Vom găsi noi o soluţie.

— Sper.

Răsucindu-se în braţele lui, Elaine îl făcu iar să-şi piardă aproape complet uzul raţiunii când îi apăsă pieptul cu sânii. Numai expresia îngrijorată din ochii ei îl împiedică să se repeadă din nou.

— Va dura ceva timp, dar va fi în regulă, spuse Graham, sărutând-o pe obraz.

Îi făcea promisiuni, promisiuni pe care nu şi le putea ţine.

O ştia şi el, dar n-avea încotro. Un singur lucru ştia: că ar fi fost în stare de orice pentru a câştiga simpatia fiului ei.

Restul weekendului fu petrecut în pat, spre satisfacţia lui, ajungând chiar să nu se uite la meciul de baseball, deşi televizorul era deschis. Elaine era prea ocupată cu plăcerile pe care

I le dăruia „babalâcul”.

Iar pe Graham nimic nu l-ar fi putut bucura mai mult.

* * *

Graham plecă duminică după-amiază, cam cu o oră înainte de întoarcerea lui Anthony, promiţând o cină în doi pentru seara de marţi.

Elaine, cu senzaţia că tot trupul îi fusese frământat delicios de un maseur expert, înlătură toate urmele vizitei. Nu era dispusă ca Anthony să nimerească în toiul unei aventuri a mamei lui. Şi nici socrii ei. Pentru ei, ar fi fost ca o palmă în faţă, o palmă pe care Elaine nu avea de gând s-o dea nimănui.

O, Doamne, îşi spuse, în timp ce se scufunda în cada plină de spumant. Înainte de plecarea lui Graham, fusese cât pe ce să-l seducă în antreu. Niciodată în viaţa ei nu mai făcuse atât de multă dragoste. Îşi dorea să fi avut mai multe ore la dispoziţie, înainte de a interveni din nou realitatea. Ore şi ore. Îşi rezemă capul de porţelanul rece şi închise ochii.

Era atât de îndrăgostită de el şi îi era imposibil să-şi controleze emoţiile dezlănţuite. În ajun, dacă i-ar fi închis uşa, i s-ar fi frânt inima. Pe urmă, n-ar mai fi putut să trăiască.

— Iar acum, urmează nota de plată, murmură ea.

Îi răspunse un mieunat tânguitor.

Deschise ochii, privindu-l pe Mikey, care se uita la ea din uşă.

— Ştiu. Am păcătuit.

Pisoiul toarse, pornind spre ea, parcă bucuros că mărturisise. Închizând ochii, Elaine se rezemă în cadă, ştiind că Mikey urma să se rezemă cu labele pe marginea acesteia, mirosind clăbucii parfumaţi. Nu-i înşelă aşteptările, dar nici n-o deranjă mai mult de-atât.

Nu peste mult, îi atrase atenţia un zgomot de la parter.

— Mami! Am venit!

— Cobor imediat! răspunse Elaine, grăbindu-se să iasă din apă. Sunt în cadă!

Nu peste mult, coborî la parter, îmbrăcată sobru, îi sărută pe părinţii lui Joe şi-l îmbrăţişă scurt pe Anthony,

simţindu-se ca o prefăcută.

Realitatea intervenise mult prea curând. Iar acum, urma să înceapă.

Capitolul 9

Luni seara, chiar când Anthony se pregătea să se ducă la culcare, Elaine trase adânc aer în piept şi spuse:

— Anthony, am aranjat ca mâine seară să mergi la Steve… Fiul ei se răsuci în loc, privind-o lung.

Calmă, Elaine continuă:

— Ies din nou în oraş, să iau masa cu domnul Reed. Tăcerea surprinsă care se lăsase îngheţă mai repede decât focurile iadului în vacanţă la Polul Sud.

— Ai spus c-ai să-ncerci, mai ţii minte? îi reaminti Elaine.

— Dar credeam… La meci, s-a purtat aşa de ciudat, tot timpul! izbucni Anthony. Şi mătuşa Cleo a spus că asta-nsemna că ţi-a dat papucii.

— Mătuşa Cleo spune multe, numai ca să ne facă să râdem, preciză Elaine, sperând că proceda diplomatic. Dar, într-adevăr, era… nesigur. Amândoi eram. Şi încă mai suntem. Dar am… ăă… am avut o lungă discuţie în weekendul ăsta şi am dori să ne mai vedem.

— Mami!

Panica de pe chipul fiului ei îi frânse inima.

— Anthony, iubitule, spuse ea disperată, nedându-i timp să facă o criză. Nu face din ţânţar armăsar. Niciunul dintre noi nu ştie unde vom ajunge până la urmă, iar eu o iau încetul cu încetul. Deocamdată, nu e nimic mai mult de-atât. O iau treptat, şi la fel ar trebui să faci şi tu.

Anthony tăcu un timp atât de îndelungat, încât Elaine nu mai suportă sentimentul de vinovăţie.

— Anthony…

— Bine.

Şi se răsuci, ieşind pe uşa din faţă.

Elaine oftă, întrebându-se ce altceva ar mai fi putut face pentru a-l asigura că de fapt nu exista niciun pericol. Meseria ei consta şi în a-i ajuta pe copiii ca el să facă faţă unor probleme familiale de acelaşi gen, şi totuşi simţea că în relaţia cu propriul ei fiu eşuase deplorabil. Se mai întreba şi dacă n-ar fi trebuit să discute mai mult cu el despre weekend, să-i spună că Graham rămăsese peste noapte la ea, dar reacţia lui Anthony faţă de simpla idee a unei cine în doi făcea că aşa ceva să fie exclus. Nu era cinstită, dar nici el nu era gata să afle. Poate că ar fi fost mai bine să contramandeze cina cu Graham…

O cuprinse un sentiment de revoltă. Nu avea dreptul să se simtă şi ea bine? Nu din egoism îşi dorea o viaţă personală. Încercând să compenseze absenţa unui părinte, sacrificase mult pentru Anthony, inclusiv o serie de nevoi îndelung negate. Iar acum apăruse în sfârşit cineva şi, oricât de nesigură ar fi fost relaţia, Elaine dorea să-i dea curs. Şi, cu cât Anthony se obişnuia mai repede cu faptul că mama lui avea o viaţă personală, cu atât mai bine. Încetul cu încetul, îşi spuse ea din nou, cu convingere.

Mai târziu, când reveni acasă, Anthony se retrase în camera lui, fără o vorbă. Oftând, Elaine îl lăsă în pace. Amândoi aveau nevoie de timp. Poate n-ar fi stricat s-o întrebe pe Joan Harmon, consultanta de la şcoală, ce-ar fi fost mai bine să facă, deşi instinctul îi spunea că deja proceda bine.

Totuşi, a doua zi Elaine descoperi că cina cu Graham nu era decât un vis frumos. Se îmbrăcase pe jumătate, când sună telefonul.

— Trebuie să contramandăm, spuse repezit Graham. S-a ivit o situaţie de care trebuie să mă ocup personal. Până termin, se va face prea târziu ca să mă mai întorc cu maşina din Delaware.

— A…

Dezamăgirea, tăioasă şi amară, începuse deja s-o înjunghie în inimă.

— Îmi pare rău, continuă el, pe un ton mai blând. Cina asta e importantă pentru noi şi sunt dezolat c-o amânăm. Ce zici de mâine seară?

— Mâine seară e meci, răspunse Elaine, privindu-şi imaginea din oglindă, cu fermoarul de la spatele rochiei desfăcut.

— Nu poţi renunţa?

Glasul lui Graham era greu de exasperare.

— Celelalte femei nu pot ajunge decât cu maşina mea.

Făcu o pauză.

— Şi-apoi, dacă nu mergem, Anthony ar face iar o criză. Echipa se întoarce dintr-o deplasare, cu şase-unu. Şase victorii, o înfrângere, adăugă.

Graham gemu.

— Nu-i pot spune iar lui Ed să reţină locurile, când mai e atât de puţin timp.

— Vineri e un meci de zi, îl informă Elaine, aşa că seara sunt liberă. Ai vrea… ai vrea să lăsăm cina pentru atunci?

— Pentru vineri? Categoric. Vinerea nu se ivesc probleme, şi dacă apar totuşi, dracu’ să le ia. Crede-mă, Elaine, îmi pare atât de rău…

— Înţeleg, îl asigură ea.

— Nu eşti deloc supărată?

— Nu.

Când închise telefonul, Elaine se aşeză pe pat, surprinsă să-şi dea seama cât de mult o durea. Nici chiar reprogramarea pentru vineri nu reuşea să-i alunge sentimentul de nesiguranţă.

Telefonă la vecini, ca să-l anunţe pe Anthony că nu mai pleca nicăieri. Fiul ei sosi acasă în câteva minute.

— Mami! o strigă el, urcând în fugă scara.

— Aici sunt, răspunse Elaine, surprinsă că se şi întorsese.

Imediat de intră în camera ei, Anthony se opri, derapând pe mochetă, cu Mikey pe urmele lui, zbenguindu-se ca un căţel.

— Nu mai pleci?

— Domnul Reed a trebuit să contramandeze, pentru că avea o urgenţă la birou, spuse ea, cu un zâmbet forţat.

Lui Anthony îi căzu faţa.

— A…

Elaine avu senzaţia ciudată că băiatul s-ar fi aşteptat ca ea să anuleze întâlnirea. Se simţea ca un os disputat de doi câini. Anthony se temea să nu-şi piardă mama, iar Graham… Deodată, fiul ei se lumină la faţă.

— Ştii ceva, mami? Te tromboneşte!

— Da, da, vezi să nu, replică Elaine cu amărăciune. Tot ne vom întâlni, dar vineri.

Anthony făcu ochii mari.

— A…

— Părinţii lui Steve ies în oraş şi ei, vineri seara, aşa că am aranjat să vină o femeie ca să vă supravegheze.

— Aşa…

Expresia mirată a băiatului deveni hotărâtă.

— Las’ că precis anulează din nou, trombonistu.

— Mai vedem noi, răspunse evaziv Elaine, cu mai puţină convingere decât fiul ei.

— O să anuleze, asta ai să vezi.

Şi plecă, lăsând cuvintele acuzatoare să plutească în urma lui.

Din păcate, Elaine nu-şi putea alunga sentimentul că fiul ei avea dreptate.

* * *

Vineri seara, maşina lui Graham ocupă locul alăturat

din parcarea Elainei, cu douăzeci şi cinci de minute întârziere.

Totuşi, venise, îşi spuse el, iar asta însemna ceva, ţinând seama de ziua grea pe care o avusese. Luă buchetul de flori adus în semn de scuze. Deşi o anunţase că avea să întârzie, câţiva trandafiri galbeni nu stricau cu nimic.

Anthony era afară, cu nişte prieteni. Băieţii stăteau pe mica peluză din faţa casei, cu chipurile ca nişte măşti reci. Graham simţi că i se aruncase o mănuşă.

— Salut, băieţi! spuse el vesel.

Băieţii nu răspunseră, privindu-l numai. Graham îşi mută florile în mâna cealaltă şi sună la uşă. Probabil Elaine îl aşteptase în antreu, căci uşa se deschise încă înainte ca mâna lui să fi coborât de pe butonul soneriei.

— Bună, îl salută Elaine zâmbind.

Simţindu-se privit de spectatorii din spate, Graham îi întinse buchetul.

— Iartă-mă că am întârziat.

După ce luă florile, Elaine deschise şi mai larg uşa.

— Sunt minunate. îţi mulţumesc. Intră, până le pun în apă.

Graham intră, închizând uşa în urma lui.

— E afară o gaşcă destul de necruţătoare…

Zâmbetul Elainei păli uşor.

— Nişte copii, nimic mai mult.

— Ştiu. îmi amintesc, chiar.

O cuprinse în braţe, fără să-i pese că striveau trandafirii între ei, şi o sărută până când buzele Elainei se topiră sub ale lui. Când înălţă capul, respiraţia îi era deja îngreunată.

— Mai bine pune florile în apă, altfel nu mai ieşim de-aici.

Elaine deschise ochii, cutremurată de un fior.

— Ştiu.

Ajunseră în bucătărie, fără să mai cadă în ispită.

— Poftim, spuse Elaine, după ce umplu cu apă o vază simplă de sticlă, încercând să taie capetele cozilor.

Graham luă trandafirii din mâinile ei şi-i puse în apă, fără să le mai taie cozile.

— Astea le poţi tăia mai târziu.

Înroşindu-se la faţă, Elaine gemu.

— Iar m-a apucat gospodăria. De ce nu m-oi fi gândit la asta?

Graham zâmbi.

— Îmi place Elaine gospodina. Mă face să mă simt dorit şi util.

— Ai o firmă proprie. Cum ai putea să nu te simţi dorit şi util?

— Nu e acelaşi lucru.

Puse ultimul trandafir în vază, apoi se întoarse spre ea.

— Mi-a fost dor de tine, săptămâna asta.

Zâmbetul Elainei tremură pe buze.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— Dacă te sărut acum, continuă Graham, simţind cum îl străbătea un val fierbinte, am să mă fac de râs şi nu mai ieşim de-aici.

— Ştiu, dădu ea din cap.

Reuşiră să plece fără a ceda impulsurilor primare. Cu atât mai bine, căci băieţii erau în acelaşi loc. Graham se întrebă dacă Anthony, văzând că întârziau prea mult, ar fi intrat peste ei în casă. Îşi amintea propria lui reacţie faţă de prima întâlnire a mamei sale, după ce rămăsese văduvă. Nu se îndoia că fusese la fel de neplăcută.

Atmosfera se înrăutăţi când Elaine îi spuse lui Anthony să fie ascultător cu guvernanta. Băiatul se arătă indignat de un asemenea tratament, iar Graham simţi că nu putea să-l învinuiască. Imediat, însă, privirea ucigătoare

a lui Anthony se întoarse spre el, parcă acuzându-l pentru toată situaţia creată.

Trebuia să facă ceva ca să-l liniştească – altfel, dacă nu reuşea…

* * *

— Nu vreau să te duc acasă, spuse Graham, la sfârşitul cinei.

Seara se termina prea curând. Graham simţea nevoia să cimenteze şi mai strâns relaţia lor, care în unele zone părea cam firavă.

Elaine se întoarse spre el, cu faţa strălucind în lumina difuză din maşină.

— Nici eu nu vreau să merg acasă. Aş… Weekendul trecut a fost minunat, dar simt că am deschis nişte uşi pe care acum nu le mai pot închide.

Graham zâmbi, bucuros că avusese acest efect.

— Cred că uşile mele s-au dat de perete în clipa când ai intrat în toaleta bărbaţilor.

— Am făcut o primă impresie interesantă, nu-i aşa? râse încet Elaine.

— Foarte. Şi încă o mai faci.

Întinzând mâna peste schimbătorul de viteze, Graham i-o luă într-a lui.

— Vrei să mergem la o cafea, sau ceva?

— La drept vorbind, simt că am burta plină… ezită Elaine.

Fu nevoit să-i pună întrebarea de care se temea cel mai mult.

— Atunci, vrei să te duc acasă?

De astă dată, spre imensa lui plăcere, Elaine nu mai ezită nicio clipă.

— Nu.

— Există vreun loc unde am putea parca? Doar ca să stăm de vorbă.

Elaine scoase un sunet comic.

— Cred că n-am mai auzit texte din astea de când aveam şaisprezece ani.

— Ţi-am spus că mă faci să mă simt ca un adolescent. Dar, dacă mergem la tine acasă, nu mai răspund de faptele mele. Aş… în fine, să zicem doar că Anthony ar primi o lecţie de biologie de care n-are nevoie tocmai acum.

— Anthony rămâne peste noapte la prietenul lui.

Graham gemu, strângându-i cu putere mâna.

— Doamne, femeie, nu mă ispiti. Te-aş răsturna în pat atât de repede…

— Există un loc liniştit şi sigur, îl întrerupse Elaine. Pentru noi.

— Oricât de mult detest să întreb… Unde?

— La şcoala mea.

— La şcoală! izbucni în râs Graham.

— La ora asta, acolo nu e nimeni. Este în drum spre casă şi am putea sta în parcare, în spatele autobuzelor… ca să conversăm netulburaţi.

Graham îi eliberă mâna.

— Arată-mi drumul, şi am pornit.

Şcoala nu era mare, dar copacii o înconjurau pe trei părţi. Autobuzele se înşirau spre fundul parcării, iar Graham opri Mercedesul lângă ultimul. Era un loc retras şi sigur, îşi spuse el, atât mulţumit, cât şi dezgustat. Păcat că se simţeau ca nişte adolescenţi, pentru că dacă ar fi fost într-adevăr…

Îşi alungă gândul. Veniseră să stea de vorbă, nu în alt scop.

Dar, imediat ce motorul maşinii se opri, se lăsă o linişte apăsătoare. Elaine se instală mai bine în fotoliu, cu privirea drept înainte. Într-un târziu, Graham îi aruncă o privire, întrebând-o:

— Îţi convine situaţia asta?

— Da… şi nu.

Îl privi, încercând să zâmbească.

— Nu ştiu, Graham.

— În weekendul trecut am vorbit serios, să ştii. Vreau să încerc, fiindcă am nevoie de tine. Nu… Nu pot explica, dar îmi oferi lucrul care-mi lipseşte cel mai mult în viaţă, pe moment.

— Ştiu, dar tocmai asta e. Acest „pe moment”. Totul e atât de nou pentru mine, iar tu, atât de… nu eşti deloc de nasul meu.

Graham râse.

— Aiurea! mai degrabă tu nu eşti de nasul meu.

— Graham, te rog.

Cu o expresie rănită, Elaine începu să-i explice:

— Ai o companie, eşti bogat şi sofisticat. Eu sunt săracă, stângace… Până şi naşa-zână a Cenuşăresei mi-ar întoarce spatele.

— Nu sunt deloc bogat, replică Graham. Cea mai mare parte a averii mele e pe numele firmei şi doar de câţiva ani am încetat să mai fac pizza optsprezece ore pe zi. Aşa ceva numai sofisticare nu se poate numi. Naşa Cenuşăresei mi-ar arunca o singură privire şi ţi-ar zice: „Lasă-l încolo, scumpo. Nu-i mare lucru de capul lui”.

— Eşti mult peste nivelul capului meu. Şi-apoi, mai este şi fiul meu, pitbull-ul. Oricui îi e greu să se descurce cu copiii altcuiva, dar mai ales unui burlac care nu prea are experienţă cu copiii.

— Nu are deloc, preciză el.

— Şi mai rău, oftă Elaine. „Pe moment” pare imposibil.

Graham oftă şi el.

— Nu ştiu ce-aş putea spune ca să te încurajez.

— Poate că tocmai asta e… Poate că trebuie să mă bazez numai pe încredere. Fie va fi ceva, fie nu. Dar acum

nu mai pot da înapoi. O ştiu.

Graham se apropie, atât cât îi permitea consola schimbătorului de viteze.

— Asta trebuie să facem amândoi, să avem încredere. N-ai idee cât a însemnat pentru mine faptul că m-ai primit în casă, sâmbăta trecută.

Elaine trase adânc aer în piept, cu sânii ieşindu-i delicios în relief prin corsajul rochiei.

— N-ai idee ce-a însemnat pentru mine să te văd în prag.

Luându-i mâna, Graham i-o sărută, savurând senzaţia pielii mătăsoase şi a degetelor suple pe buze şi limbă.

— Am nevoie să fiu cu tine, Elaine.

Vocea ei şovăi, parcă stăpânită deja de dorinţă.

— Am nevoie să fiu cu tine, Graham.

În timp ce Graham îi întorcea mâna, pentru a-şi trece limba peste liniile din palma ei, Elaine murmură, tremurând:

— Mi-ai lipsit atât de mult…

El îi strânse degetele, apoi se întinse s-o sărute, sub ureche. Parfumul ei, amestecat cu mirosul delicat al trupului, îi inundă simţurile. Era o adevărată tortură, o tortură delicioasă. Spera să nu se mai sfârşească.

— Parcă spuseseşi că parcarea asta e sigură… gâfâi el, îngropându-şi faţa în adâncitura gâtului ei.

Începu să-i presare pe piele un şir de muşcături drăgăstoase, având senzaţia că s-ar fi putut hrăni cu carnea ei, atât de tare îl excita dorinţa.

— Periculoasă… şopti ea, trăgându-l de păr cu degetele, aproape rugător, dornică de mai mult. Mă faci să mă simt atât de periculoasă…

— Iar tu mă faci să mă simt ca un adolescent la prima întâlnireîntro parcare. Sunt numai instincte, şi toate mă îndeamnă spre tine.

— Ce păcat… murmură Elaine. Fiindcă, Doamne, cât te mai doresc…!

Graham se întrerupse, ridicând capul. Tot trupul îi fu străbătut de o convulsie, pradă unei nerăbdări pline de speranţă.

— Nu suntem cu adevărat doi adolescenţi refugiaţi într-o parcare, aşa că n-am putea să… Nu-i aşa?

Privindu-l lung, Elaine încuviinţă:

— Suntem mult prea bătrâni pentru un comportament atât de neruşinat.

Drept răspuns, Graham îi şopti la ureche ceva cât se poate de neruşinat.

— Nu e cazul…

— N-am putea…

Mâinile ei se ridicară la nasturii rochiei.

Mâna lui trase de manetă, coborând spătarul scaunului.

Luminile îi orbiră.

— O, Doamne! ţipă Elaine, zărind girofarurile poliţiei dincolo de faruri. Încercă să revină pe scaunul ei, dar era blocată prea strâns între Graham şi consolă.

Mâinile lui Graham o opriră.

— E-n regulă. Suntem îmbrăcaţi.

— Acum!…

— Bucură-te că ăsta nu s-a înfipt…

Cuvântul ales de el o făcu să se înece.

— …că n-a apărut aici acum zece minute. Îi vom explica totul cinstit… – oarecum cinstit – şi să sperăm că nu ne amendează. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Graham, asta-i şcoala unde predau eu. Nu pot fi arestată tocmai aici!

Graham nu răspunse. Era prea ocupat să coboare geamul, pentru a-i vorbi poliţistului care coborâse din maşină şi se apropia de ei. Acesta lumină o secundă

interiorul Mercedesului, cu lanterna, apoi o stinse.

— Hm…

Poliţistul îşi drese glasul, dar imediat zâmbi complice.

— Cred că nu intenţionaţi să devastaţi şcoala, aşa cum se temea omul de serviciu.

Jim Tarbluth. Elaine uitase că tânărul îngrijitor era încă acolo, atent la orice prezenţă suspectă în parcare.

Graham râse, reuşind să sune firesc.

— Ştiu că pare… caraghios. Dar ne e cam greu să găsim câteva momente de linişte, când ea are copii acasă, iar eu locuiesc la două ore distanţă. Cred că nu ne-am gândit…

Poliţistul dădu din cap, cu un aer de cunoscător.

— Înţeleg. Şi prietena mea are doi copii şi a trebuit să scornim câteva ciudăţenii ca să avem şi noi linişte. Numai să nu mai faceţi… sau să vă găsiţi un loc mai potrivit. N-am chef să vă fac raport, pe viitor.

— Nu mai facem, îi promise Graham.

— Vă mulţumim, şopti şi Elaine, întorcând capul umilită.

Poliţistul reveni la maşină şi plecă din parcare, după ce-i promiseră că aveau să plece cât de curând. Ce om drăguţ! îşi spuse Elaine, uşurată.

Graham izbucni în râs.

— Să ne prindă prin parcări, la vârsta noastră…!

Elaine gemu.

— Numai eu eram în stare să fiu prinsă de poliţie!

Când ajunseră acasă, descoperiră cât de greu îi era lui Graham să plece, mai ales acum, când Anthony era plecat la prietenul lui.

Peste o oră, când sună telefonul, Elaine era încă trează. Ştiu cine era, încă înainte de a răspunde.

— Ai depăşit viteza legală, spuse ea, în loc de salut.

Graham râse.

— Ştiai că eu sunt!

— N-avea cine să fie, la ora asta. Ce-ai făcut? Le-ai spus poliţiştilor că trebuie să ajung acasă ca să-i dai telefon unei femei depravate?

— Merge întotdeauna, mai ales când şi poliţiştii au asemenea plăceri. E o chestie pur bărbătească.

— Aşa se pare.

Începură să converseze şi terminară curând… după crăpatul zorilor.

Capitolul 10

Phillies câştigaseră opt meciuri la rând, iar Graham avusese opt întâlniri cu Elaine. Deşi nu fusese nevoie să repete aventura din parcare, folosiseră soluţii foarte ingenioase pentru a face dragoste.

El era de vină, îşi spunea Graham, încântat. Nu-şi mai putea ţine mâinile departe de ea. Iar Elaine răspundea. Mamă, cum mai răspundea…!

Se aşeză pe locul lui, lângă Ed Tarksas. Se simţea cam vinovat că-l folosea iar pe Ed aşa, dar încheiase un acord de probă cu compania lui pentru nişte reclame la Cove Pizzerias.

Când îl văzu, Elaine se opri pe scară, apoi zâmbi larg. Graham zâmbi şi el. Cele trei văduve se uitară de la unul la altul, cu sprâncenele înălţate. Anthony, însă, numai încântat nu arăta.

Zâmbetul lui Graham se şterse. Orice-ar fi făcut, băiatul nu se dădea pe brazdă. Spera numai ca, în timp, relaţia dintre ei să se destindă.

— Bună, salută el, când grupul se aşeză pe locurile din spate.

— Bună, scumpule, răspunse Cleo zâmbind larg. Bună şi ţie, scumpete, adăugă ea spre Ed.

Ed răspunse cu un mormăit.

— Fetelor, daţi-le bună ziua domnilor la costum.

— Bună ziua sa…! salutară în cor Mary şi Jean, zâmbind şi mai larg decât Cleo.

— Aţi venit să ne vedeţi? întrebă Cleo, bătându-l pe Graham pe umăr. Suntem cele mai sexy femei de-aici, nu-i aşa?

— Categoric, fu Graham de acord. Nici nu ştiu cum să-l mai ţin pe Ed la locul lui.

Femeile izbucniră în râs. Până şi Ed consimţi la un zâmbet acru.

Numai Elaine nu râdea. Se aplecă înainte.

— Azi am primit nota de plată şi am văzut un credit care n-are ce căuta acolo.

Graham chicoti, ştiind despre ce era vorba.

— Nu pe bune?

Elaine îl privi iritată.

— Pe bune. Cred că i-ai pus pe cei de la Boyd’s să-mi facă un credit şi ai plătit tu costumul.

— Nu te puteam lăsa să plăteşti o asemenea sumă, se apără el.

— I-a cumpărat un costum! le informă Jean pe Cleo şi Mary.

— Coreeect! replică tărăgănat Cleo. Cam atâta-i tot ce-o să primească de la mămica asta de zahăr.

Mătăniile lui Mary ţăcăniră.

— Până nu se repede toată lumea să creadă că-s putred de bogată, începu Elaine cu aprindere, aflaţi că prietena mea de la curăţătoria chimică i-a stricat costumul, aşa că a trebuit să i-l înlocuiesc, după ce-l pisasem atâta să mă lase să i-l dau eu la curăţat.

Celelalte trei îşi dădură coate, cu gesturi care aminteau de filmul „Clip-clip, ghiont-ghiont” de Monthy Python.

Anthony păru ca lovit în cap.

Graham îi zâmbi, încercând să risipească tensiunea.

— Uneori, omul trebuie să fie gentleman. E o tradiţie a bărbaţilor, nu-i aşa?

Băiatul se încruntă. Bine măcar că-l pusese pe gânduri. Era un pas înainte.

Cleo, binecuvântată să-i fi fost inima, se repezi să contribuie şi ea:

— Anthony, scumpule, trebuie neapărat să te-apuci de învăţat şi chestii de-ale bărbaţilor. Te-ai învârtit prea mult cu noi, muierile.

Întinse mâna să-l mângâie pe obraz, prin faţa Elainei. Aceasta îi zâmbi fiului ei, care surâse la rândul lui.

— Mda, aşa cred, spuse el.

— Vino şi stai aici, lângă mămica de zahăr, îl chemă Cleo pe Graham, pe un ton încântat-răutăcios. Am să trec eu lângă celălalt domn la costum.

— Mulţumesc, râse Graham.

Îl bătu pe umăr pe Ed, retezându-i protestul. Probabil asta avea să-l coste, undeva pe parcursul campaniei publicitare a lui Ed. Ar fi meritat, însă, numai pentru a-l vedea pe acesta descurcându-se cu Cleo. De asemenea, probabil tânărul înţelesese în sfârşit cauza aşa-zisului interes al lui Graham pentru meciuri.

— Dacă-i bun de ceva, mai târziu vă las să faceţi schimb de locuri cu mine, le spuse Cleo lui Jean şi Mary, care pufniră.

Ed se cocoşă pe scaun.

Graham se aşează lângă Elaine, bucurându-se de felul intim cum li se atingeau coapsele.

— Bună, mămico de zahăr.

— Numai asta-mi mai lipsea…! gemu Elaine.

După un scurt hohot de râs, Graham deveni serios.

— Nu eşti cu-adevărat supărată pe mine pentru că am trecut în contul meu nota de plată a costumului, nu-i

aşa?

— Ba cum să nu fiu! se oţărî Elaine încruntată. Dar nu trebuia să aduc vorba despre asta aici. Acum, nu-mi rămâne decât să suport consecinţele.

Lui Graham îi stătea pe limbă să sugereze alte „consecinţe”, dar Anthony stătea de cealaltă parte a Elainei, ascultându-i atent.

— Anthony, începu Graham, aplecându-se prin faţa Elainei. Cred că nu e nevoie ca mama ta să plătească o avere numai ca să te înveţe pe tine o lecţie despre responsabilitatea propriilor tale fapte, nu-i aşa?

Anthony îl privi mirat.

— Cred că da…

— Iar acum, aflând că eu am achitat în locul mamei tale o sumă pe care nu trebuia s-o plătească, ai primit o lecţie despre ceea ce înseamnă să fii gentleman, este?

— Asta înseamnă că mama îşi poate permite acum să-mi ia ultima bandă cu Double Dragon pentru Super Nintendo?

— Probabil.

— Mişto lecţie, domnule Reed! replică Anthony, zâmbindu-i.

Toţi râseră. Toţi, cu excepţia Elainei.

— Oricum, eu tot am să plătesc, se încăpăţână ea.

— Pentru asta există mămicile de zahăr, răspunse Graham, luând-o de mână.

Şi se întoarse să urmărească meciul.

— Ce?!?

Elaine ascultă fără să-i vină a crede, în timp ce pedagogul de la şcoala lui Anthony îi spunea din nou, la telefon, că fiul ei fusese prins chiulind de la cursuri.

Tremurând de furie, răspunse:

— Vin chiar acum.

Semnă condica de plecare, îşi luă repede din clasă

cele necesare şi ajunse la şcoala lui Anthony într-un timp record.

Fiul ei stătea în cancelarie, posomorât, pe un scaun. Când ridică privirea spre ea, însă, expresia îi deveni ostilă.

Elaine înţelese că, indiferent de cauze, principala sursă a problemei era ea.

Măsurile disciplinare constau într-o eliminare de la ore în incinta şcolii şi câteva puncte negre care urmau să-l coste pe Anthony o excursie ce se anunţa. Anthony părea gata să izbucnească în plâns, iar Elaine înţelese că fusese lovit usturător.

Imediat ce ajunseră în maşină, îl întrebă:

— De ce?

Anthony ridică din umeri, cu privirea pe fereastră.

Elaine ajunsese la capătul răbdării.

— La naiba, Anthony, de ce-ai chiulit de la ore?

— Nu ştiu.

— E de neiertat! se răsti ea, demarând în trombă, furioasă. Sau îmi dai un răspuns clar, sau n-ai să mai vezi lumina zilei până împlineşti douăzeci şi cinci de ani!

— N-avem pivniţă, mami.

Elaine fu cât pe ce să nimerească într-un stâlp.

— Nu face pe deşteptul cu mine.

Trase aer în piept, adânc, încercând să se calmeze înainte de a-şi ieşi complet din minţi.

— Anthony, aşa ceva nu e deloc stilul tău. Ce s-a întâmplat? De ce-ai tras chiulul? Doar ca să vezi cum e?

Băiatul nu răspunse.

— A chiulit şi Steven cu tine? continuă Elaine să-l iscodească.

Îi cunoştea pe toţi prietenii fiului ei şi nu se îndoia că şi ei făceau micile lor pozne, ca toţi copiii. Dar erau băieţi buni, demni de încredere. Poate că fiul ei se înhăitase cu un anturaj nefast şi încerca să pară mai bărbat – cel mai

cumplit coşmar al oricărui părinte.

— Nu, răspunse el. Numai eu.

— Deci, ai chiulit singur. Eşti supărat pe mine pentru ceva? Fiindcă, dacă eşti, nu simt nici pe departe că aş fi la fel de aspru pedepsită ca tine, e clar? Ba chiar, lăsând la o parte supărarea, mă simt extrem de bine.

— Mulţumită domnului Reed ăla, replică Anthony sarcastic.

— Aha…

Elaine simţi că i se aprindea beculeţul, dar continua să fie nedumerită.

— Dar aseară păreai să-l simpatizezi.

Îşi privi fiul la timp ca să-l vadă ridicând iar din umeri. Nu recunoştea că-l plăcea pe Graham, iar Elaine se întrebă cum ar fi putut să-l ajute, într-o situaţie atât de delicată pentru el.

— Chiar i-ai cumpărat un costum?

— I-am înlocuit costumul compromis, preciză ea. E o mare diferenţă. Şi l-am înlocuit fiindcă era de datoria mea s-o fac. Vărsasem suc pe el, l-am convins să mă lase să i-l dau la curăţat, iar acolo i s-a stricat culoarea. Am considerat că nu mai puteam face nimic altceva decât să iau altul în schimb. El a fost foarte amabil că a achitat nota, dar deşi a procedat ca un gentleman, nu trebuia să facă ce-a făcut.

— Deci, n-o să vă mai vedeţi…

— Ba nu, îl întrerupse ea cu blândeţe. O să ne mai vedem, dacă mă caută.

Expresia lui Anthony se mohorî din nou.

— Anthony, cred că vrei să-l placi pe Graham, dar simţi că atunci l-ai trăda pe tatăl tău. Nu e adevărat. Graham nu caută să ocupe locul nimănui, crede-mă. Iar eu te iubesc. Te iubesc chiar mai mult acum, poate fiindcă azi ai atâta nevoie. Dar, chiulind de la şcoală ca să te răzbuni

pe mine, numai ţie îţi faci rău. Ai pierdut excursia… şi eşti consemnat pentru o lună. Inclusiv de la meciuri.

— Mami!

Ochii fiului ei se umplură de lacrimi.

Elaine încercă să rămână fermă, ştiind că trebuia să-i demonstreze cât de intolerabil fusese comportamentul lui.

— Mami, te rog, nu-i de-ajuns că pierd excursia? o imploră Anthony. Nu şi meciurile…

— Iubitule, echipa e oricum în deplasare, jumătate de lună, aşa că nu va fi chiar atât de rău, zâmbi ea înţelegător. Dar de consemnare nu poţi fi iertat.

— Dar mătuşa Cleo, mătuşa Jean şi mătuşa Mary? Vor avea nevoie de noi ca să ajungă la stadion.

— Am să le găsesc eu un mijloc de transport.

În sinea ei, Elaine oftă. Singura pedepsită pe nedrept era ea însăşi. Sau, poate, nici ea nu era chiar atât de nevinovată. Anthony îşi exprimase de nenumărate ori nemulţumirea. Se simţea cuprinsă de remuşcări. Oare ce făceau părinţii singuri în asemenea situaţii?

Elaine continua să-şi pună aceeaşi întrebare când, pe parcursul săptămânii, se duse cu Graham la cină. Pe Anthony îl lăsase cu o guvernantă – pedeapsa îi interzicea şi să stea la Steven – ceea ce reprezenta încă o lovitură dureroasă la adresa mândriei lui adolescentine.

— Nu ştiu ce să-i mai spun ca să-l asigur că nu există niciun pericol la adresa iubirii mele pentru el, îi spuse ea lui Graham.

Graham tăcu mult timp, învârtindu-şi încet paharul cu vin.

— Mă rog, ridică din umeri Elaine, sunt sigură că până la urmă Anthony şi cu mine o să ne lămurim cumva. Probabil că până atunci vom vrea să ne omorâm unul pe altul, dar o s-o scoatem noi la capăt.

Graham zâmbi, vizibil uşurat. Dar momentul o lăsase

pe Elaine cu un sentiment foarte neplăcut. Putea spune că era gata să-l accepte pe copilul ei, dar n-ar fi vorbit serios. Nu încă.

După cină, când o lăsă în faţa casei, îi spuse:

— Aş vrea ca tu şi Anthony să veniţi duminică s-o cunoaşteţi pe mama mea.

Elaine îl privi cu gura căscată.

— Serios…?!?

Zâmbind, Graham o luă în braţe.

— Cred că e timpul. Şi-n plus, ştie că mă întâlnesc cu cineva şi e curioasă.

Elaine avu senzaţia că se topea la pieptul lui.

— Mi-ar plăcea nespus să-ţi cunosc mama. Iar duminică e perfect.

— Ştiu. Phillies sunt din nou în turneu.

Apoi gemu:

— Şi-acum, mă întreb dacă e într-adevăr o idee strălucită. O să faceţi schimb de experienţă.

— Trebuie să-ţi asumi riscul ăsta.

Graham o sărută, cu căldură, poftă şi regret în acelaşi timp. Avea să se răzgândească, îşi spuse Elaine, străduindu-se să-şi alunge îndoielile din timpul cinei. Avea să se răzgândească.

* * *

Lenore Reed nu era femeia înaltă, maiestuoasă, cu aere imperiale, pe care şi-o imaginase Elaine. Era scundă, trupeşă, cu păr cărunt nevopsit. Şi avea un zâmbet cald şi vesel.

— Bine ai venit, bine ai venit, o întâmpină ea, ieşind pe pasarela fin faţa micii sale case din lemn de cedru, pe malul Golfului Indian din Delaware. Intră, masa e gata. Cred că, după atâta drum, mori de foame.

Elaine zâmbi şi ea, intrând în casă.

— Drumul a fost minunat. E foarte frumos aici.

— M-am mutat în casa asta după ce-a murit Frank al meu, îi spuse Lenore pe un ton confidenţial. E cam izolată, dar îmi place mult. Nu m-aş simţi atât de singură, dacă fiul meu ar trece mai des pe la mine.

— Of, mamă… se plânse Graham.

Elaine îi zâmbi. Deşi avea o firmă în toată regula, mama lui îi putea risipi aura de mare patron doar cu câteva cuvinte iscusit alese.

— Ei bine, ar trebui să vii mai des, îl admonestă Lenore.

Graham o privi pe Elaine cu subînţeles, ca pentru a spune că ea era de vină. Elaine nu făcu decât să clatine din cap.

— Graham mi-a spus că eşti profesoară… începu Lenore.

Şi nu se mai opri din conversaţie până când le servi „gustărica” la drept vorbind, un adevărat festin.

Anthony abia se atingea de mâncare, devenind şi mai necooperant ori de câte ori i se adresau Graham sau Lenore – şi mai ales Elaine. Aceasta tocmai se pregătea să-l cheme în altă cameră pentru a-i ţine o predică severă, când Lenore interveni:

— În golfuleţul din spatele casei e un loc foarte bun de pescuit. îţi place să pescuieşti?

Anthony ridică din umeri.

— Bine, atunci hai cu mine să-ţi dau o undiţă şi puţină momeală.

Elaine zâmbi amuzată când Anthony fu scos din cameră de acel tăvălug cu aere de bunică, spre micul ponton din spatele casei.

— E o bijuterie, comentă ea, în timp ce se aşeza împreună cu Graham în două şezlonguri, pe terasă.

Graham zâmbi.

— Ştiam eu c-aveai s-o placi.

— Cred că şi Anthony o place.

— Toţi prietenii meu o plăceau, când eram de-o seamă cu Anthony.

Elaine se întoarse spre el, surprinsă de tonul nemulţumit pe care vorbise.

— Am impresia că nu-ţi convenea prea mult.

— Nu, zâmbi Graham. Dar mă cam descurajează s-o văd progresând atât de uşor, deşi ştiu că Anthony n-o consideră o ameninţare, ca pe mine.

Cuvintele lui îi stârniră Elainei un junghi de frică în stomac. La fel ca în ultima seară la restaurant, avea o presimţire rea. Dar dacă şi Graham simţea acelaşi lucru, ştia că relaţia lor era sortită pieirii.

— Poate, continuă el, ar trebui să iau de la ea câteva lecţii cum să procedez cu copiii. În fond, şi cu mine încă se mai descurcă destul de bine.

Anthony prinse doi peşti care se rătăciseră în golf. Era în extaz, deşi îi aruncase înapoi. Pescuitul reuşise. Fiul ei era mai vesel şi, când uita să fie reţinut, se distra chiar bine.

Punctul culminant al zilei fu atins când ieşiră să ia cina – pe esplanada din Redwood Beach, la o Cove Pizzeria.

— Glumeşti! exclamă Elaine râzând, când Graham îi conduse pe poarta largă cu copertină.

— Niciodată, răspunse el, zâmbind încântat că reuşise să le facă o surpriză; apoi îl strigă pe omul de la tejghea: Lou! Ai nevoie de un ajutor la pizza, în seara asta?

— Când e vorba de dumneavoastră, oricând, şefu'!

Lou ieşi de după tejghea, cu mâna întinsă. Era administratorul acelei pizzerii, un om de vreo cincizeci de ani, familiarizat cu Graham şi mama lui, căci o sărută pe Lenore pe obraz.

— Anthony, spuse Graham, spre surprinderea

amândurora, vino să mă ajuţi. Vom face o pizza pe cinste, iar pe porţia mamei tale vom pune anşoa.

Elaine şi Lenore îl înghiontiră imediat pe băiat înainte, apoi se aşezară într-un separeu, privindu-i cum începeau să lucreze împreună. Bărbatul discuta firesc cu băiatul, dându-i îndrumări şi sfaturi… şi, cel mai adesea, râzând amândoi cu poftă.

Rupsese o pagină din manualul mamei sale şi începea să-l cucerească pe Anthony.

Poate că, la urma urmei, mai puteau avea speranţe.

Capitolul 11

Te iubesc.

Cuvintele răsunau în capul Elainei, în timp ce se zbuciuma în convulsii de extaz sub trupul lui Graham. Acesta strigă ceva neînţeles, apoi se îngropă pentru o ultimă dată în ea, cu sămânţa pulsându-i prin adâncurile ei moi. Plăcerea era tot mai mare de fiecare dată când făceau dragoste din nou.

Elaine ieşi încet la suprafaţă, simţind cum i se prelingeau pe tâmple lacrimile, într-o descărcare fizică şi emoţională în acelaşi timp. Graham înălţă capul.

— Plângi. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, suspină Elaine, ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii. A fost atât de bine…

Graham zâmbi glumeţ.

— Mă bucur că eşti de părerea asta.

În realitate, plângea fiindcă nu spusese cu voce tare te iubesc. Încă nu era pregătită s-o facă. Şi nici el nu i-o spusese primul.

Îi scăpă încă un suspin.

— S-a mai întâmplat ceva cu Anthony? întrebă Graham, bănuitor.

— Nu. O, nu…

— Acum pare mai înţelegător faţă de întâlnirile

noastre.

Elaine dădu din cap.

— Mai ales din moment ce şcoala s-a terminat. îi place să stea peste noapte la Steven, aşa că în seara asta e mulţumit. Iar eu stau peste noapte la tine, deci sunt mulţumită la rândul meu.

— Eşti sigură? o întrebă el, părând îngrijorat.

— Da, sunt sigură. Nu trebuie decât să ajung înapoi acasă înainte de a-şi da seama că am lipsit toată noaptea.

Graham chicoti.

— Am pus ceasul să sune, deşi n-am de gând să te las să dormi o clipă.

— Nici nu speram.

Îl sărută pe umăr. De când o vizitaseră pe mama lui, cu câteva săptămâni în urmă, relaţiile dintre Graham şi Anthony se mai amelioraseră. Nu cu mult, dar totuşi… Oricum, însă, Elaine nu era încă dispusă să rişte o declaraţie atât de deschisă faţă de fiul ei.

Peste câteva momente, sună telefonul.

Graham întinse mâna spre noptieră, întâlnind pe drum pielea caldă a Elainei.

— Alo?

— Graham.

Era unul dintre vicepreşedinţii companiei lui.

— Am suferit două spargeri, în noaptea asta.

Graham sări în şezut.

— Ce!?

— Ce??? exclamă şi Elaine, ridicându-se lângă el. Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

— Două dintre localurile mele au fost jefuite, îi răspunse el. Elaine se relaxa. Graham îşi dădu seama că se gândea la fiul ei. Din păcate, acum cei cu probleme erau „copiii” lui.

— Unde? întrebă el, în receptor.

— În Dover şi în Clayton. După părerea poliţiei, e doar o coincidenţă. Managerul din Clayton a fost împuşcat.

Elaine, auzind vestea, scoase un uşor ţipăt.

Graham simţi şi el un junghi în stomac.

— Cât de grav e?

— L-au internat la Christianna Hospital, în stare critică. Probabil acum e pe masa de operaţie.

Christianna era pe aceeaşi stradă cu vila lui Graham. Acesta dădu pătura la o parte, coborând din pat.

— Achită-i toate taxele care nu sunt incluse în asigurarea de sănătate. Vin acolo imediat. Are familie?

— O soţie şi doi copii.

Graham inspiră scurt.

— Bine, vezi să nu le lipsească nimic. Închise telefonul şi se întoarse spre Elaine.

— Trebuie să mă duc.

Elaine aprinse lumina, clipind din ochi. Oricât de agitat era, Graham observă cât de senzual arăta, cu părul răvăşit şi ţinându-şi cu o mână cearşaful peste sâni. Nici nu era de mirare că-l scotea din minţi.

— Vin şi eu cu tine, spuse ea.

— Nu, n-ai niciun motiv. Nici eu nu am ce să fac, dar e responsabilitatea mea. Omul lucrează pentru mine.

Neluându-i în seamă protestele, Elaine începu să se îmbrace. În sinea lui, Graham îşi mărturisi că era recunoscător pentru prezenţa ei.

Spitalul era o adevărată menajerie de oameni alergând care-ncotro, într-un haos organizat. Elaine îi telefonă lui Anthony. Plănuiseră ca ea să se întoarcă acasă înainte de ivirea zorilor, dar acum nu se mai putea. Graham o auzi asigurându-şi fiul că totul era în regulă şi urma să ajungă acasă până seara.

Elaine şi Graham aşteptară până când operaţia se termină, iar pacientul fu adus înapoi în rezervă. Medicul îi

asigurase că intervenţia avusese succes. Graham se ocupă de necesităţile imediate ale soţiei, apoi plecă în sfârşit cu Elaine spre casă.

Înapoi la vilă, văzu imediat sterilitatea în care trăia. Mobilă scumpă, fără niciun bibelou în dezordine, nicio pernă mutată din loc. Nicio revistă nu stătea deschisă pe măsuţa de cafea, niciun animal nu încălzea atmosfera. Nu exista viaţă.

Numai pe Elaine o avea. îşi dădu seama câtă culoare şi căldură adusese în viaţa lui.

O luă în braţe. Elaine se rezemă de el, mângâindu-i liniştitor umerii.

— Am nevoie de tine, şopti Graham, strângând-o la piept.

— Şi eu de tine, răspunse ea, răsfirându-i părul cu degetele.

O sărută, îmbrăţişându-i gingaş limba cu a lui. Mâinile sale începură să-i cutreiere trupul. O dorea. Impulsurile îi goneau deja prin toată fiinţa, refuzând să se lase înăbuşite.

Mâinile ei i le înlăturară pe ale lui cu blândeţe, iar Elaine înălţă capul.

— Trebuie să plec.

Dezorientat, Graham clipi din ochi.

— Poftim…?

— Chiar trebuie să plec, dădu ea din cap. Trebuie să ajung acasă, la Anthony. E necăjit. Mi-am dat seama, la telefon.

Lui Graham i se frânse inima. Nu ştia cum să se ocupe de nevoile unui copil – ştia că nu putea – dar şi el se simţea neglijat.

La vederea ezitării lui, în ochii Elainei se ivi o expresie ciudată.

— Am un fiu, Graham. Nu-l pot neglija.

— N-am spus niciodată să-l neglijezi.

Îşi dădu seama că vorbea pe un ton defensiv şi făcu un efort să se calmeze.

— Sigur că nu trebuie să-l neglijezi. Te duc acasă.

— Ce-ar fi să iei cina cu noi? propuse Elaine, zâmbind, pentru a risipi tensiunea momentului.

Graham simţea că pe Anthony nu l-ar fi încântat ideea. Clătină din cap:

— Mai bine mă întorc imediat la birou. Ar trebui să fiu acolo, acum.

— A… Da, desigur. Pot căuta pe cineva care să mă ia cu maşina…

— Nu, vreau să te duc mai întâi acasă. E foarte important pentru mine să fac asta.

— Atunci, vino sâmbătă seara la cină, insistă Elaine. Phillies sunt din nou în deplasare…

— Iar eu culeg din nou firimiturile rămase în urma armăsarilor, se plânse Graham.

— Câtă dreptate ai!

— Bine, primesc. Dar numai dacă faci iar o salată din aia de resturi.

Elaine chicoti:

— Ce altceva credeai c-ai să primeşti? Chateaubriand şi Moet?

Graham îşi frecă nasul de gâtul ei.

— Asta-i pentru următoarea ta vizită aici. Numai că şampania am s-o torn peste trupul tău gol şi-am s-o ling.

Elainei i se opri respiraţia.

— Vaaai… ce pervers eşti! La ce oră să fiu aici?

În drum spre casa ei, Graham vorbi aproape tot timpul la telefon, cu cei de la birou. Abia la întoarcere îşi dădu seama că nu-i făcuse cu mâna lui Anthony, care juca baschet la coşul de pe stradă, în faţa casei lui Steven.

Avea să se achite cu următoarea ocazie.

* * *

— Parcă spuseseşi că va fi aici la şapte.

Elaine îşi lăsă deoparte toate celelalte griji, pentru a-l linişti pe fiul ei.

— E abia şapte şi jumătate, Anthony. Sunt sigură că traficul e aglomerat, sau aşa ceva.

Fiul ei nu părea prea convins.

Întârzierea lui Graham îi amintea de întârzierea altcuiva, într-o seară îngrozitoare. Se mai uită de câteva ori pe fereastră, apoi se duse la telefon să-l sune pe Graham, acasă şi la birou.

Când închise, fără să-i fi răspuns nimeni, Anthony era lângă ea. Încercă să zâmbească.

— Nu răspunde. Înseamnă că e pe drum.

Ştiind ce-l frământa pe fiul ei, adăugă:

— Nu e ca atunci când tatăl tău…

— Nu este tatăl meu şi n-ai să poţi tu să-l faci să fie!

— Nici nu spuneam că e, şi nu încerc aşa ceva, replică Elaine cât putea de calm. Dar nu putem să nu ne amintim, din moment ce Graham întârzie la cină, nu-i aşa? Şi nici nu e mai mult decât atât… doar o întârziere la cină. Oricum e ultima oară că întârzie la cină, pentru că atunci când va ajunge aici am să-l omor.

Anthony zâmbi:

— Mie-mi convine.

Din păcate, Elaine simţea că fiul ei vorbea serios. De ce oare, de fiecare dată când credea că situaţia se aranja, descoperea că nu era aşa?

Şi unde naiba era Graham, şi de ce nu telefonase? începea s-o cuprindă panica, făcându-i mâinile să tremure.

Până la urmă, îi puse masa lui Anthony, care nu se prea atinse de mâncare – semn rău, pentru un băiat de treisprezece ani, în creştere. Elaine nu mâncă nimic. Nu putea. Până nu primea o veste de la Graham.

Când acesta apăru în sfârşit, întârziase cu aproape două ore. Elaine se repezi afară, mai degrabă furioasă decât uşurată că-l vedea.

— Unde naiba ai fost? îl întrebă ea.

— Am lucrat, răspunse Graham, retrăgându-se din faţa ei, ca şi cum s-ar fi recunoscut vinovat de cine ştie ce grozăvie.

— De ce n-ai dat un telefon? continuă Elaine, încercând să-şi înghită lacrimile. De ce n-ai sunat?

— Telefonul din maşină mi s-a stricat. N-am descoperit decât când am încercat să te sun, ca să te-anunţ. Iartă-mă, Elaine. Nu mi-am dat seama că întârzierea mea avea să te tulbure atât de mult.

— Mi-a amintit de…

Graham înjură ca la uşa cortului.

— O clipă nu m-am gândit la asta…!

Apoi o îmbrăţişă.

— Doamne, cât de rău îmi pare! Data viitoare, am să te sun de undeva…

— Bine.

Furia Elainei se risipise în contact cu trupul lui. Graham îi dădu drumul şi intrară în casă împreună. Anthony aştepta lângă uşa din faţă.

— Ai întârziat, îl acuză el.

— Îmi pare rău, răspunse calm Graham, zâmbindu-i. N-am vrut să vă sperii, pe tine şi mama ta.

— Nu m-am speriat, dar ai alarmat-o pe mami şi nu e cinstit.

— Ai dreptate. Am greşit. Dar nu se va mai întâmpla niciodată.

— Sunt sigură că Graham a fost ocupat din cauza acelor furturi, interveni Elaine. Putem fi îngăduitori. Numai de data asta…!

Graham îi zâmbi.

— Îţi sunt atât de recunoscător...! Mor de foame, continuă el, intrând în living. Mai primesc şi eu ceva de mâncare?

— O pun acum la încălzit.

— La încălzit? Parcă trebuia să fie o salată din alea...

— Ei, uite că de data asta am gătit, aşa că ai un motiv în plus să te simţi vinovat, dragul meu.

Graham îl privi pe Anthony.

— Am dat de dracu', este?

Băiatul nu-i răspunse.

Elaine nu-i putea lăsa singuri în living, riscând o răfuială. Se hotărî să dezamorseze tensiunea până nu era prea târziu.

— Anthony, încă nu s-a întunecat, ce-ar fi să-l duci pe Graham la coşul de baschet şi să aruncaţi câteva mingi, până pun eu masa? Mi-a spus că în tinereţe a jucat baschet.

Un moment, Anthony nu spuse nimic, apoi dădu din cap şi se duse să-şi ia mingea.

* * *

Anthony se dusese de mult la culcare, iar Graham se instalase pe canapea, cu braţul pe după umărul Elainei, privind amândoi actualităţile de noapte.

— Cina a fost delicioasă, comentă el. Iar desertul, excelent.

Elaine chicoti.

— Nu-ncepe ceva ce nu poţi duce până la capăt.

— Nici nu aveam de gând.

Se îndepărtă de el, cu o expresie serioasă.

— Graham, Anthony poate coborî în orice moment.

— Îţi faci prea multe griji.

— Poate. Dar acum e pe muchie de cuţit şi nu vreau să forţez nota.

— Cred că exagerezi, Elaine. Când am jucat baschet,

s-a comportat absolut normal. Iar săptămâna trecută, la mama mea, am conversat foarte plăcut. Fac progrese.

— Graham, ne cunoaştem numai de câteva luni. Nici măcar nu ştim unde vom ajunge…

— Nu vreau decât un sărut, se plânse el.

Fără tragere de inimă, Elaine zâmbi.

— Ştim foarte bine ce vrei.

— Bine, deci sunt un obsedat sexual, când e vorba de tine, recunoscu el, trăgând-o mai aproape. Te doresc, Elaine. Mi-ai lipsit şi vreau să fiu cu tine.

Elaine îşi trecu mâinile peste umerii lui.

— Şi tu mi-ai lipsit mie. Dar trebuie să fim capabili de puţină reţinere.

După ce-i contură sânul cu degetul, Graham i-l cuprinse în căuşul palmei, frecându-i sfârcul întărit. Ochii Elainei se închiseră, cu pleoape tremurătoare, iar respiraţia i se îngreună.

— Puţină reţinere, spuse el răguşit. Foarte puţină…

Capitolul 12

— Nu e la Steve, şi nici la vreun alt prieten!

Graham avu senzaţia că primise un pumn în stomac. Telefonul sunase în toiul unei conferinţe cu cei doi vicepreşedinţi ai firmei.

— Eşti sigură? întrebă el.

Cei doi vicepreşedinţi îl priviră curioşi.

— Bineînţeles că-s sigură! răspunse Elaine. Ştie că la cinci trebuie să plecăm la meci. Întotdeauna ajunge acasă cu mult timp înainte. Văzând că nu mai venea, am început să dau telefoane. Ce credeai că am făcut, c-am stat în cap şi mi-am învârtit degetele…?!?

Vocea îi tremura de furie. Graham îşi dădu seama că-i pusese cea mai prostească întrebare.

— Iartă-mă, spuse el. Am vrut doar să… Am dat un răspuns din-ăla negândit, automat…

— Ştiu, răspunse Elaine, cu vocea începând să-i tremure. Graham, până acum n-a lipsit de la niciun meci. S-a întâmplat ceva!

— Elaine, cred că e doar o întârziere.

Se uită la ceasul de pe birou.

— O oră şi ceva, nu mai mult. Sunt sigur că a uitat să…

— A uitat! Ştii câţi copii sunt răpiţi? Până o să ne convingem noi că n-a „uitat” nimic, va fi la şase state distanţă, fără să-i mai poată da cineva de urmă!

Graham făcu un efort să-şi păstreze calmul. Elaine era foarte tulburată.

— Elaine, Anthony a întârziat şi nimic mai mult. Garantez eu. Fii raţională…

— Raţională! Sunt mamă. Dar am uitat că tu… nu eşti tată.

Cuvintele ei îl atinseră adânc, dureros.

— Ai dreptate, nu sunt. Dar voi încerca să te ajut atât cât pot. Elaine, te rog, telefonează-le tuturor copiilor care pot şti ceva despre el, bine?

— Bine.

Zgomotul receptorului trântit indică foarte clar care fusese reacţia ei.

Peste un sfert de oră, Graham îşi dădu seama că nu auzise niciun lucru din tot ce-i spuneau cei doi vicepreşedinţi. O sună pe Elaine şi, în clipa când îi auzi răspunsul agitat, înţelese că Anthony încă nu venise acasă.

— N-a apărut, aşa-i?

— Ce-ţi pasă?

— Îmi pasă foarte mult, fir-ar să fie! se răsti Graham, exasperat. Şi ştii foarte bine. Dacă într-o jumătate de oră nu apare, pornesc şi euîntracolo.

— Îţi mulţumesc, răspunse ea mai încet. Iartă-mă. Sunt doar îngrijorată.

— Ştiu, iubito. Dar va veni acasă, în cele din urmă… şi probabil se va plânge că-l tratezi ca pe un ţânc.

— Doamne-ajută.

Peste o jumătate de oră, Anthony nu se întorsese.

Graham se repezi la maşină, pornind spre podul de trecere în Jersey, fără să-i mai pese de nicio limită de viteză. Când frână zgomotos în faţa casei, Elaine ieşise deja pe uşă şi se repezi spre el. O cuprinse în braţe, încercând să-i potolească plânsul.

— Am sunat peste tot, suspină ea.

— Ştiu. Iartă-mă că am fost un nesimţit. O să-l găsim. îţi promit.

Elaine nu făcu decât să plângă şi mai tare.

Sunetul telefonului din casă o smulse din braţele lui. Graham o urmă în bucătărie.

Îşi dădu seama imediat că vorbea cu poliţia. Fie era o veste foarte bună, fie îngrozitoare.

Când în sfârşit închise, Elaine se întoarse spre el. Avea faţa roşie de plâns, cu obrajii umezi.

— E bine. N-a păţit nimic, spuse ea, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Poliţia l-a ridicat de pe Drumul 30. Făcea autostopul.

— E nebun? izbucni Graham, şocat. Ce naiba l-a apucat, să facă autostopul?

— N-a vrut să le spună poliţiştilor. Trebuie să mă duc să-l iau.

— Te duc eu.

Elaine dădu din cap.

— Îţi mulţumesc. Nu cred c-aş fi în stare să conduc maşina. Nu-mi vine să cred. Of, Graham…!

O cuprinse cu braţele, iar ea izbucni în plâns. Plâns de uşurare, de astă dată. Când în sfârşit, înălţă capul, Graham o sărută pe gură.

— Te iubesc, spuse el. Totul va fi bine.

— E prima oară când mi-o spui.

— Ce, că totul va fi bine?

— Nu, că mă iubeşti.

— Nu se poate! replică el cu convingere.

— Ba chiar aşa e.

— Atunci, ar fi trebuit să ţi-o spun acum un veac, pentru că te-am iubit întotdeauna.

— Şi eu te iubesc.

Elaine îl mai strânse un moment în braţe, cutremurându-se, apoi îi dădu drumul.

— Acum trebuie să mergem.

Graham dădu din cap.

Ieşiră, plecând să-l ia pe Anthony.

* * *

Când se aşezară în maşină, Elaine se întoarse spre fiul ei, care stătea pe bancheta din spate.

— Şi-acum, spune-mi de ce naiba ai făcut autostopul?

Drept răspuns, Anthony ridică din umeri.

— Fir-ar să fie! explodă Elaine. Fă bine şi răspunde-mi! Ştii cât contez pe tine, mai ales de când a murit tatăl tău…

— Am fugit, e bine?

Şocată, Elaine se înmuie în fotoliu. Fugise!

— Ai fugit! Anthony! De ce?

Privirea băiatului se abătu spre Graham, apoi reveni în jos. Ridică iar din umeri.

— Nu-şi …

— Nu ştii?!?

Deodată, însă, Elaine ştiu. îl nemulţumise relaţia ei tot mai strânsă cu Graham şi încercase să atragă atenţia, într-un mod periculos.

— Poate că e bine să aşteptaţi un timp, până vă mai liniştiţi, spuse Graham, calm – aproape prea calm.

— Să ne liniştim!

Elaine se întrerupse, căci dacă mai continua, nu răspundea de faptele ei.

— Bine. Eşti consemnat pentru o lună, Anthony. Acum m-am liniştit.

— Nu la asta mă referem, murmură Graham.

Elaine se gândi un moment să-l spintece, apoi abandonă ideea.

Acasă, îl cuprinse cu braţele pe după talie, simţind că-i venea rău, în timp ce-şi privea fiul care urca scara spre camera lui.

Graham oftă.

— Bun venit în lumea reală a vieţii de familie, îi spuse ea, cu vocea frântă.

— Ei, zâmbi Graham, frecându-i braţele. Ei, am trecut şi eu prin asta… Am fost cândva adolescent şi m-am certat cu mama mea, deşi de-acasă n-am fugit niciodată.

— Mă simt cea mai nepricepută mamă din lume.

— Nimic mai neadevărat.

Elaine începu din nou să plângă.

— Ba e adevărat… Ce porcărie… îmi pare atât de rău, Graham…!

Graham o strânse la piept.

— N-ai niciun motiv să-ţi ceri iertare.

Era nemărginit de răbdător şi absolut minunat, şi îl iubea.

Tocmai de aceea, decizia pe care o luase o durea cu atât mai tare.

* * *

Pesemne că adormise, căci dintr-odată fu conştient că lampa de pe noptieră îi lumina orbitor faţa. Clipi din ochi, ferindu-se, apoi o distinse pe Elaine stând în picioare lângă pat. Era complet îmbrăcată, cu geanta pe umăr.

— Nu… n-o să ne mai vedem, spuse ea.

— Ce…?!?

Nu auzise bine, îşi spuse Graham. Nu era posibil.

— Nu ne mai putem vedea, repetă Elaine.

Faţa îi era palidă, iar restul camerei se învârtea ca un caleidoscop ireal, în spatele ei.

— Visez… murmură el, cu falsă uşurare.

— Nu!

Elaine îl apucă de braţe, cu unghiile înfigându-i-se dureros în carnea lui.

— Graham! Nu mai pot! Anthony fuge de-acasă, nu înţelegi… Nu merge! Niciodată n-a mers!

Graham se dădu jos din pat, silind-o pe Elaine să facă un pas înapoi. îi înhăţă braţele, aproape zgâlţâind-o.

— Elaine! Ce naiba tot vorbeşti?

— Graham, recunoaşte! Nu suntem compatibili, tocmai în cele mai importante privinţe. Şi am un fiu care e foarte nefericit, ceea ce e cea mai gravă problemă. Tu nu te înţelegi bine cu copiii. Ştiu că n-ai nevoie de problemele mele…

— Nu poţi face asta, spuse el, cu inima bătându-i dureros, în panică. Ai avut o perioadă proastă cu Anthony…

— Nu e numai o perioadă proastă! Nu pot s-o fac, Graham. Nu pot accepta toate suferinţele care vor urma, pentru amândoi, dacă mai continuăm.

— Dar ai spus că mă iubeşti!

— Aşa e.

În colţurile ochilor îi luciră lacrimi.

— Te iubesc. Tocmai de-asta o fac.

— Îl pui pe fiul tău pe primul loc. îl laşi să te domine.

— Nu mă domină, dar trebuie să-l pun pe primul loc.

Lacrimile începură să curgă.

— Cred că de la început n-am avut nicio şansă…

— N-am să te las! insistă Graham, încercând s-o tragă spre el.

Elaine se smuci din strânsoare.

— Trebuie.

Luându-se după ea, grăbit, Graham încercă să-i taie calea înainte de a ajunge la uşă.

— La naiba, Elaine! Nu gândeşti limpede…

— Ba gândesc foarte limpede! strigă ea, luând-o la fugă.

O ajunse tocmai la uşa din faţă. Puse mâna pe clanţă, împiedicând-o pe Elaine s-o deschidă.

— De ce-ai mai venit aici în seara asta, dacă eşti atât de convinsă că n-avem nicio şansă? De ce-ai făcut dragoste cu mine? De ce mi-ai spus că mă iubeşti?

— Fiindcă aşa e! strigă ea. Graham, te rog, nu complica şi mai mult situaţia.

— Te-ai folosit de mine. Şi-n seara asta, şi tot timpul.

— Nu-i adevărat!

Expresia ei şocată era sinceră, dar nu-l consola cu nimic.

— Cum poţi spune aşa ceva?

— Faci o mare greşeală, Elaine, lăsându-l pe Anthony să-ţi controleze viaţa. Sunt gata să fac orice, să aştept până mă va accepta. Ştiu ce simte, chiar dacă mă cam doare. Am trecut şi eu prin asta…

— Vorbe, Graham, replică ea, cu o expresie mai sigură pe sine. Din necesitate trebuie să-l pun pe fiul meu pe primul loc. Are numai treisprezece ani. Dacă ne-am căsători…? Ar fi şi mai rău.

Trase aer în piept, tremurător.

— Graham, pentru tine o fac în primul rând.

— A, nu! Cu mine nu ţin figurile astea!

— Graham, spuse Elaine obosită, îmbracă-te.

O privi cu gura căscată, luat prin surprindere.

Profitând de ocazie, Elaine reuşi să deschidă uşa. Ieşi, apoi o închise în urma ei, încet dar ferm.

Graham rămase cu privirea spre uşă. Se închisese în urma unei părţi esenţiale din viaţa lui. Era gol şi vulnerabil, dar asta nici nu se compara cu rana pe care o simţea în suflet.

Se apropia luna octombrie. Trecuseră aproape două luni de când o văzuse ultima oară pe Elaine.

Îl înconjurau hârtiile de pe birou, dar munca nu-i oferea leacul pe care îl sperase. Încercase s-o urască, însă nu putea. Toată acea pasiune pentru ea nu putea să dispară.

Oftă. Ar fi trebuit să-şi urmeze instinctul şi s-o lase în pace. Încă o lecţie primită de la viaţă, cum ar fi spus mama lui. De fapt, Lenore avusese multe de spus, când aflase că Elaine se despărţise de el. Şi, mai ales, că-i părea rău pentru ei toţi.

Când sună telefonul, Graham tresări surprins. Dar, după ce răspunse, glasul din receptor aproape că-l făcu să cadă de pe scaun.

— Anthony…? întrebă el nesigur, aproape convins că nu auzise bine.

— Domnul Reed?

— Da. Anthony, de ce m-ai sunat? E totul în regulă? Cu tine, cu… mama ta…?

O, Doamne, îşi spuse el, simţind că inima îi cădea printre măruntaie. Se întâmplase ceva cu Elaine.

— Nu, suntem bine… Eu, vreau să zic… Dar mama nu…

Se grăbi să continue:

— Adică, este. E bine, şi nu e. Nu-i bolnavă, n-are nimic, nu-i bolnavă cu-adevărat, dar e…

— Anthony, mai încet. Încerci să-mi spui că mama ta nu e bolnavă, dar s-a întâmplat ceva? Ce s-a întâmplat? Spune-mi încet.

— Păi, nu s-a întâmplat nimic, vreau să zic, e

sănătoasă… Dar nu… nu se simte bine.

— Nu se simte bine?

— Mda. Deloc. Plânge mult şi nu mănâncă. Mătuşa Cleo zice că e deprimată. Mătuşa Mary se roagă pentru ea, iar mătuşa Jean spune că timpul le vindecă pe toate, dar poate că de data asta nu. Şi nu vreau… nu vreau ca mama să fie aşa.

Graham simţi, prin telefon, că băiatul îl acuza.

— Anthony, nu i-aş fi făcut nici cel mai mic rău mamei tale, pentru nimic în lume. Am iubit-o. Dar ea n-a vrut să mă mai vadă. N-am ce să fac.

— Păi, mă gândeam că poate dacă aţi veni să vorbiţi cu ea… poate, dacă i-aţi spune că… că ţineţi la ea… s-ar simţi mai bine.

Graham încercă să vorbească blând.

— Aş putea, dar nu cred că ar conta cu ceva. Tu şi cu mine… mă rog, nu ne prea înţelegeam, iar ea era îngrijorată.

— Nu-i adevărat! Ştiu că… Of, sunteţi ca lumea, cred, dar nu ştiam… nu ştiam că vă plăcea aşa de mult. Şi am crezut că dacă nu mai veniţi, o să fie iarăşi bine. Ca înainte. Da’ nu e bine deloc…

Graham îşi dădu seama ce încerca să-i spună. Era dispus să accepte o relaţie între el şi mama lui. Inima i se umplu din nou de speranţă.

— Anthony, mama ta s-a despărţit de mine din cauza ta. Am fost foarte supărat pentru asta şi încă mai sunt, mai ales fiindcă şi mama mea a renunţat să aibă o viaţă personală, după ce a murit tata. Mama ta ţi-a spus că tatăl meu a murit când eram doar puţin mai mic decât eşti tu acum?

— Nu… N-am ştiut.

— Aveam doisprezece ani. Mi-a lipsit atât de mult, tatăl meu… Mai târziu, mi-a lipsit prezenţa unui bărbat cu

care să pot discuta tot felul de lucruri. Dar mama mea nu s-a mai întâlnit cu nimeni – şi acum, nu mai are decât un fiu ocupat cu viaţa lui. Nu mai are pe nimeni la care să ţină, sau care să ţină la ea. Nu vreau ca şi mama ta să ajungă aşa. Şi cred că nici tu nu vrei.

— Nu! răspunse Anthony, cu glas sonor şi limpede.

— Ştii bine că, dacă mama ta şi cu mine am reîncepe să ne vedem, aş face parte din viaţa voastră. N-aş mai pleca din nou, numai fiindcă tu nu mă placi. Aş fi acolo permanent, pentru totdeauna. Adică, dacă tu şi cu mama ta mă mai primiţi.

După câteva momente de tăcere, se auzi răspunsul:

— Ştiu.

— Nu vreau nici să mă cert cu tine tot timpul. Nimeni nu poate lua locul tatălui tău, iar Dumnezeu e martor că nu pot nici măcar să mă gândesc la aşa ceva. Dar îţi pot fi prieten. Vreau să-ţi fiu. Şi cred că facem o pizza destul de bună, noi doi. Dacă nu poţi fi prieten cu mine, mai bine spune chiar acum.

Graham aşteptă.

Anthony nu spuse nimic.

— Atunci, mă bucur că am un nou prieten, reluă Graham, zâmbind.

Din receptor se auzi un oftat de uşurare.

— Sunt foarte mândru de tine că mi-ai dat acest telefon. A fost greu pentru tine. Eşti un băiat grozav, Anthony.

— Serios?

— Cât se poate de serios.

Graham râse uşurat, apoi redeveni serios.

— Ştii, s-ar putea ca mama ta să nu mă mai dorească înapoi.

— A, ba o să vrea. Nu face decât să plângă şi să ofteze, tot timpul…

Graham nu şi-o putea imagina pe Elaine înlăcrimată încontinuu, dar totuşi vestea îl încurajă enorm.

— Veţi veni? întrebă Anthony. Puteţi să veniţi acum?

După un moment de gândire, Graham spuse:

— Am o idee mai bună.

* * *

Numărul magic era unu. Încă o victorie, numai una, şi Phillies aveau să fie campionii Diviziei Estice, intrând în Liga Naţională – ultimul pas spre Campionatul Mondial. Iar cel mai minunat era că puteau realiza acel număr magic acasă. În aceeaşi seară.

Cele peste cincizeci şi cinci de mii de locuri de pe Veterans Stadium erau ticsite de oameni înghesuiţi în seara rece a sfârşitului de septembrie. Aproape plin, îşi spuse Elaine. Cele două locuri din faţa ei erau goale.

— S-ar zice că Domnul Costum are un client important pe care să-l aducă în seara asta, spuse Cleo, arătând spre locul unde stătea de obicei Ed Tarksas.

— S-ar zice… răspunse evaziv Mary.

— Poate că Elaine va reuşi să-şi verse sucul şi pe el, adăugă Jean.

Anthony chicoti.

— Mda, mami. Poate-ţi găseşti un nou iubit.

Elaine îşi privi lung fiul, care dintr-odată redeveni serios.

— Văd că toţi sunteţi foarte bine dispuşi.

— Iubito, unde ţi-e mintea? Astă-seară o facem lată! exclamă Cleo. Mergem în Liga Naţională! De zece ani n-am mai dat pe-acolo! îţi mai aminteşti?

— Îmi amintesc…

— Au trecut atâţia ani cu ghinion de-atunci, spuse Jean. Mary, cum îţi merge rozariul ăla?

— Merge, şi-am aprins şi zece lumânări la biserică, pe deasupra, ca să nu mai spun de novena pe care o ţin

până se califică.

— Probabil au să se califice mâine, la Pittsburgh, spuse Elaine, revenită din nostalgie, cu starea depresivă accentuându-i-se.

— Gura, Elaine! replicară în cor cele trei femei.

Elaine se cocoşă în scaun.

Nu voia să le strice cheful – însă ce-ar fi putut face? Dacă Graham venea la meci, ar fi fost o adevărată tortură – iar dacă pe locul lui stătea altcineva, tortura ar fi fost şi mai mare.

Pe culoarul de jos apăru Ed… apoi Graham.

Elaine rămase cu gura căscată. Lumea se înclină într-o parte, ca imaginea dintr-un caleidoscop răsucit brusc. Când vederea i se limpezi din nou, văzu că Graham ţinea în mână o pungă cu cartofi prăjiţi şi tocmai mânca unul.

O privi o clipă, apoi întoarse capul.

Elaine simţi că i se frângea inima.

— Se pare că Domnul Costum l-a adus pe Domnul Costum, comentă Cleo, dându-i un ghiont.

— O fi ceva între ei, remarcă Jean.

— O fi ceva sucit în mintea ta, replică înţepată Mary.

Anthony pufni.

— Mi se face rău… murmură Elaine.

— Adu-i un suc la mămica, puişor, îi spuse Cleo lui Anthony, dându-i câţiva dolari.

— Bine.

Elaine îşi privi fiul cum trecea pe lângă cei doi. Anthony îi zâmbi lui Graham, care-i zâmbi şi el. Atitudinea lor era atât de surprinzătoare… şi insuportabil de dureroasă.

— Acum ştiu că mi-e rău.

Cei doi ajunseră la locurile care-i aşteptau. Graham le salută pe Cleo, Jean şi Mary cu cuvinte fermecătoare şi un surâs şi mai fermecător. La Elaine nici nu se uită,

înainte de a se aşeza.

Elaine rămase aşezată pe scaunul ergonomic de plastic, amorţită. Cea mai importantă partidă a anului era compromisă pentru ea. Nu voia decât să se ducă acasă.

O cutie de suc îi fu pusă în mâini.

— Poftim, mami.

Cum, necum, Elaine rezistă câteva reprize, deşi habar n-avea ce căuta acolo. Oamenii din jurul ei chiuiau sau se tânguiau. La un moment dat, în timpul reprizei a cincea, Elaine ridică privirea spre tabela de marcaj electronică de vizavi. Scorul era strâns. Pe imensul ecran Panavision erau proiectate imagini de pe stadion. Phillie Phanatic, mascota clubului, o încrucişare de furnicar şi struţ mâncat de molii, era într-o formă rară. Umbla prin tribune, pupa copii, fura pălării şi şepci, şi dansa în draci. Iar Graham nu întorcea capul nici măcar o dată, nu indica prin niciun gest că era conştient de prezenţa ei în spatele lui.

Elaine începea să se întrebe şi în legătură cu Graham. Ar fi putut discuta cu Ed la birou. Atunci, de ce venise? Ca s-o tortureze pe ea, evident.

Şi reuşea al dracului de bine!

Cu coada ochiului, îi văzu pe Phanatic, mascota clubului, şi pe cameramanul de la Panavision, urcând scara. Era pauza dintre reprizele a cincea şi a şasea, iar operatorul filma mulţimea, în timp ce echipele schimbau terenul.

Phanatic porni pe rândul lor, privind drept spre ea cu ochii săi uriaşi, bulbucaţi, de pasăre încrucişată cu un furnicar. Călca oamenii pe picioare, li se aşeza pe genunchi, îi scutura de praf… Toată lumea râdea de comicăriile lui. Graham şi Ed se ridicaseră, întorcându-se spre ea. Iar pe tabela de marcaj, imaginea filmară de operator o reprezenta tot pe ea – pe ea, pe Elaine…!

— O, Doamne! exclamă, îngrozită să se descopere pe sine, în văzul tuturor celor cincizeci şi cinci de mii şi ceva de oameni prezenţi pe stadion.

— Elaine! o chemă Graham. Elaine!

Se întoarse spre el, având senzaţia că luminile de nocturnă îi cădeau în cap.

— Pentru asta, sau ai să mă urăşti, sau ai să mă iubeşti! strigă el, peste hohotele din jur. Dar nu mai suport să stau fără tine! Te iubesc! Vrei să fii soţia mea?

Elaine îl privi cu gura căscată. Cleo, Jean şi Mary râdeau ţinându-se cu mâinile de burtă. Ed rânjea fudul. Iar Anthony, Anthony al ei, se prăpădea de râs. Deşi asta se prea putea datora comicului Phanatic, care-l cuprinsese pe după umeri cu braţul său îmblănit, verde.

— Nu mai vreau jumătăţi de măsură, continuă Graham, zâmbind. Vreau partea leului. Anthony şi-a dat deja acordul, aşa că te rog, spre binele nostru al tuturor, te măriţi cu mine?

— Nu lăsa omu' s-aştepte în picioare, îi dădu Cleo un brânci uşor. Zi ceva.

— Zi ceva, repetară în cor Jean şi Mary.

Creierul amorţit al Elainei se activă, înţelegând dintr-odată că totul fusese plănuit dinainte. Plănuit.

— Zi ceva! Zi ceva! scanda mulţimea din tribune, preluând semnalul din transmisiunea în direct.

— Da, mamă, zi ceva! adăugă şi Anthony, îmboldind-o din cealaltă parte. E-n regulă.

Elaine îşi privi fiul.

— Anthony…

— E-n regulă, mami! repetă acesta, zâmbind.

Phanatic dădu din cap viguros, cu ochii bulbucaţi săltându-i în orbite.

În sufletul Elainei se învolburară brusc tot felul de emoţii, într-un vârtej ameţitor. Şi, în sfârşit, răspunse – în

singurul fel de care mai era capabilă.

Vărsă cutia de suc în capul lui Graham.

Se ridică o exclamaţie colectivă. Până şi Phanatic scoase un cârâit indignat.

— Asta-nseamnă da? întrebă Graham, cu sucul curgându-i în pârâiaşe scânteietoare pe geaca din piele de căprioară.

Zâmbind, Elaine căzu în braţele lui.

— Da, nesuferitule! Da!

Graham o sărută apăsat.

— Slavă Domnului!

Un muget general se ridică de pe tot stadionul.

— Îmi pare rău, spuse Elaine, de îndată ce putu vorbi din nou. O, Graham, îmi pare atât de rău…

— Nu face nimic, o sărută el din nou. Acum suntem împreună. E-n regulă.

— Nu ştiu cum ţi-a reuşit figura asta, şi n-am să te iert niciodată, murmură ea, sărutându-l pe obraji. Dar te iubesc.

Fu smulsă din braţele lui Graham şi un bot păros şi fierbinte de furnicar i se turti pe faţă. Phanatic o sărutase. Primi pupături mai normale de la Cleo, Jean, Mary, chiar şi de la Ed. Fiul ei o îmbrăţişă de-i trosniră oasele.

— Ai ştiut şi tu? îl întrebă.

Anthony zâmbi cu gura până la urechi:

— Normal!

— Nu-mi vine să cred…

Ochii Elainei se umplură de lacrimi.

— Şi nu înţeleg, şi am o mulţime de întrebări… dar îţi mulţumesc.

Băiatul o îmbrăţişă din nou.

Apoi, Graham o trase uşor spre el.

— Şi tu ai o mulţime de explicaţii de dat, îi spuse Elaine.

— Iar tu, o notă de plată la curăţătoria chimică de achitat. Din nou! râse el. Te iubesc.

— Te iubesc.

O singură întrebare nu putea să mai aştepte.

— Cum ai făcut cascadoria asta?

— Cu ajutorul lui Anthony, al fetelor şi al lui Ed. El a vorbit cu cei de la televiziune. Am bănuit că nu vei spune nu, în faţa unui stadion plin de oameni, chicoti Graham. Totuşi, nu m-am aşteptat să-mi verşi iar sucul în cap.

— Şi cum altfel aş fi putut spune da? întrebă Elaine, trăgându-l pe Anthony lângă ei. Te iubesc atât de mult.

— Toată lumea la-mbrăţişare! strigă Cleo.

Clubul Văduvelor li se alătură. Se alătură chiar şi Ed. Şi toţi fură cuprinşi de Phanatic, în braţele sale verzi şi uriaşe.

Elaine nu mai fusese atât de fericită niciodată în viaţa ei, şi nu-i păsă că Phillies pierdură partida.

S-au calificat a doua zi, la Pittsburgh, într-o partidă cu adevărat perfectă.

Sfârşit

* * *

* * *

* * *